

Tô Đồng

Đèn Lồng Đỏ Treo Cao

Dịch giả: Nguyễn Văn Lý

Nhà xuất bản Văn nghệ Tp. Hồ Chí Minh

Đèn Lồng Đèn Treo Cao

(Tác giả : Tô Đồng – Dịch giả : Nguyễn Văn Lý)

[Giới thiệu](#)

[Chương 1](#)

[Chương 2](#)

[Chương 3](#)

[Chương 4](#)

[Chương 5](#)

[Chương 6](#)

[Chương 7](#)

[Chương 8](#)

[Chương 9](#)

[Chương 10](#)

Giới thiệu

Đèn lồng đèn treo cao là một tác phẩm nổi tiếng hiện đại của Trung Hoa. Đây là một truyện khiêu dâm và tàn bạo của Tô Đồng, một tác giả chuyên viết về tình dục, thuộc nhóm Các Nhà Văn Đợt Sóng Mới.

Tô Đồng sinh năm 1963, là người tỉnh Giang Tô. Ông học Văn Chương Trung Hoa tại Đại học Sư Phạm Bắc Kinh. Ông hiện là một nhà văn chuyên nghiệp và chủ trương một tạp chí văn học tại Nam Kinh.

Tác phẩm của Tô Đồng được xuất hiện với cái tên Thê Thiếp Thành Quân, có nghĩa là Năm Thê Bảy Thiếp.

Nhưng khi Trương Nghệ Mưu đưa cuốn tiểu thuyết lên màn ảnh với cô đào Củng Lợi đóng vai chính, thì câu chuyện thay đổi đôi chút và bị đổi tên là Treo Cao Đèn Lồng Đèn. Khi nghe cái tên mới này, Tô Đồng rất đổi kinh ngạc, vì trong truyện của ông không có việc treo đèn lồng mỗi đêm như trong cuốn phim. Tuy nhiên cuốn phim Treo Cao Đèn Lồng Đèn đã đem danh tiếng quốc tế cho Tô Đồng, và ngày nay người ta quen với cái tên Treo Cao Đèn Lồng Đèn hơn là Thê Thiếp Thành Quân. Bản dịch dưới đây được viết theo cuốn Thê Thiếp Thành Quân của Tô Đồng, cuốn phim Treo Cao Đèn Lồng Đèn của Trương Nghệ Mưu và tập phim bộ Giương Cao Đèn Lồng Đèn của Hồng Kông.

Truyện Treo Cao Đèn Lồng đèn bộc lộ cái thân phận đen tối của đàn bà và cái

quyền uy tuyệt đối của người đàn ông đối với đàn bà trong nước Trung Hoa cổ. Chủ nhân nhà họ Trần có bốn người vợ. Mỗi tối ông ta chọn ngủ tại phòng của một trong bốn người vợ, và đây là một ân sủng của người chồng ban cho các bà vợ.

Đây là một câu chuyện của bốn người hầu thiếp lúc nào cũng lo lắng tranh nhau lôi cuốn sự chú ý về tình dục của người chồng giàu có vào thời phong kiến tại Trung Hoa. Tác giả đã trình bày cái thế giới trong đó những người đàn ông thiển cận và ích kỷ về tình cảm, có thể hủy hoại đàn bà một cách không suy nghĩ. Những người đàn bà ở đây tìm mọi cách vươn lên khỏi cuộc đời của họ và có thể bị chính hoàn cảnh đè bẹp.

Trong cái bối cảnh như thế, bệnh mất trí có thể vừa là một vũ khí vừa là một nơi trú ẩn. Truyện Treo Cao Đền Lồng hấp dẫn ngoạn mục với cái đẹp lạnh lẽo, tình dục thô bạo, sự thoái hoá u mê, và sự tàn nhẫn truyền từ đời này đến đời kia trong xã hội Trung Hoa cổ.

Nhân vật chính là Tùng Liên, một sinh viên đại học mười chín tuổi, phải bước vào nhà họ Trần làm người hầu thiếp thứ tư cho chủ nhân Trần Tả Thiên, một ông già nhiều tuổi, nhưng nhiều tiền. Nàng nghĩ rằng nàng là một thiếu nữ xinh đẹp và trí thức, sẽ thành công tìm được hạnh phúc. Nhưng một người tân thời có học dường như không thích hợp với cái nếp sống cổ truyền của một gia đình giàu có Trung Hoa, trong đó những người hầu thiếp tìm mọi cách hãm hại nhau với mục đích tranh được sự sủng ái của người chồng.

Tùng Liên bước vào nhà họ Trần khi tuổi thanh xuân chớm bắt đầu, và tưởng nắm được vận mạng trong tay.

Nhưng chỉ một năm sau, Tùng Liên trở thành một con người khác hẳn, ngơ ngẩn trước những sự việc kinh hoàng mà chưa bao giờ nàng có thể ngờ được. Tùng Liên sẽ ở lại mãi trong nhà họ Trần, chẳng khác gì một hình nhân bị những sợi giây vô hình trói buộc trong bốn bức tường của hoa viên, như một chiếc lá khô bị gió bỏ quên bên bờ một cái giếng hoang, tại cuối hoa viên.

Truyện mở cánh cửa cho chúng ta nhìn vào bên trong một gia đình phong kiến Trung Hoa của thập niên 1930, và mô tả cái thân phận của người đàn bà trở thành một món đồ chơi của đàn ông, một món đồ chơi

mà một người đàn ông có tiền có thể mua được một cách dễ dàng. Hạnh phúc của họ tùy thuộc vào sự rộng lượng của người đàn ông, vốn là những người rất ích kỷ. Người đàn ông có thể lấy rất nhiều vợ. Nhưng nếu một người vợ bị chồng hờ hững hoặc bỏ quên mà tìm cách giải quyết nhu cầu tình cảm hoặc sinh lý rất bình thường của con người, thì sẽ bị tặc lệ nhà chồng trừng phạt một cách dã man, thường là phải chết bằng một cách nào đó; và cái chết của những hầu thiếp ngoại tình được chấp nhận như là một sự tất nhiên và thường tình.

Chương 1

Khi Tùng Liên được đưa vào nhà họ Trần làm người hầu thiếp thứ tư, nàng mới có mười chín tuổi. Bốn người phu nhà quê khiêng chiếc kiệu chở nàng vào hoa viên qua lối cổng sau. Khi bọn gia nhân đang giặt giũ bên cạnh giếng nước thì chiếc kiệu lặng lẽ lách vào, qua chiếc cổng hình nguyệt. Một cô nữ sinh viên váy đen áo trắng, bước xuống kiệu. Thoạt đầu bọn gia nhân tưởng là đại tiểu thư đi học tại Bắc Kinh trở về.

Khi chạy ủa lại để chào mừng thì chúng mới biết là lầm: Đây là một nữ sinh viên, mặt đầy bụi bặm và trông mệt mỏi. Năm đó tóc Tùng Liên cắt ngắn, ngang tầm tai, và buộc lại bằng một chiếc khăn quàng màu xanh da trời. Khuôn mặt nàng khá tròn; nàng không bôi son phấn và trông có vẻ xanh tái. Tùng Liên bước xuống kiệu, đứng trên bãi cỏ, và lơ đãng nhìn quanh. Một chiếc va li đan bằng tre nằm ngang bên dưới cái váy đen của nàng. Trong ánh nắng buổi chiều thu, hình dáng mảnh khảnh của Tùng Liên càng tỏ ra mảnh mai và thanh tú; nàng trông buồn tẻ và ngơ ngác như một con búp bê bằng giấy. Nàng giơ tay lau mồ hôi trên mặt.

Bọn gia nhân rất đổi kinh ngạc khi thấy nàng không chùi mồ hôi bằng khăn tay, mà bằng tay áo; cái chi tiết nhỏ nhặt này tạo một ấn tượng sâu xa cho bọn gia nhân.

Tùng Liên bước lại thành giếng và nói với Tiểu Nhạn đang giặt quần áo:

- Cho tôi rửa mặt. Đã ba ngày rồi tôi chưa được rửa.

Tiểu Nhạn kéo một gầu nước lên cho Tùng Liên và nhìn nàng gục mặt vào gầu nước. Thân mình uốn cong của Tùng Liên rung lên như

không kiểm chế được, giống như một chiếc trống rền lên từng hồi bởi những bàn tay vô hình. Tiểu Nhạn hỏi:

- Cần sà bông không?

Tùng Liên không trả lời, và Tiểu Nhạn hỏi thêm:

- Nước lạnh quá, phải không?

Tùng Liên vẫn không thèm trả lời. Tiểu Nhạn nhăn mặt nhìn về phía những gia nhân khác đang đứng cạnh giếng, và che miệng cười. Các gia nhân nghĩ rằng cái người khách mới tới là một người bà con nghèo của nhà họ Trần. Họ có thể biết được hoàn cảnh của hầu hết những khách nhà họ Trần. Đúng lúc ấy Tùng Liên bất thần quay đầu nhìn về phía bọn gia nhân. Vẻ mặt của nàng có vẻ tỉnh táo sau khi rửa mặt; hàng lông mày của nàng rất nhỏ và rất đen, và khểnh lại với nhau. Tùng Liên liếc nhìn Tiểu Nhạn và lên tiếng:

- Đừng ngớ ngẩn đứng đó. Lau mặt cho ta!

Tiểu Nhạn vẫn tiếp tục cười và trả lời:

- Này cô nghĩ cô là ai, mà phách lối vậy.

Tùng Liên xô mạnh Tiểu Nhạn, xách chiếc va li tre, và bước xa khỏi cái giếng; nàng bước đi vài bước, rồi quay lại nhìn cả bọn và nói:

- Ta là ai? Sớm muộn các người sẽ biết.

*

Ngày hôm sau mọi người trong nhà họ Trần được biết chủ nhân Trần Tả Thiên đã lấy Tùng Liên làm người hầu thiếp thứ tư. Tùng Liên sẽ ở trong phòng phía nam, cạnh hậu viên, ngay bên cạnh phòng của Mai San, người hầu thiếp thứ ba. Trần Tả Thiên sai Tiểu Nhạn làm người hầu riêng cho Tùng Liên. Lúc ấy Tiểu Nhạn sống trong khu vực gia nhân.

Khi Tiểu Nhạn tới trình diện Tùng Liên, nó lo sợ lắm; nó cúi đầu xuống và lên tiếng chào:

- Chào Tứ Nương.

Tùng Liên đã quên sự khiếm nhã của Tiểu Nhạn, hoặc có lẽ nàng không nhớ Tiểu Nhạn là ai. Tùng Liên mặc một chiếc áo sường sấm bằng lụa hồng và đi một đôi giày thêu; khuôn mặt nàng đã ửng hồng sau một đêm ngủ ngon, và trông rất đáng yêu. Nàng kéo Tiểu Nhạn lại trước mặt, và cẩn thận quan sát một phút, rồi nói với Trần Tả Thiên:

- Ít nhất nó trông không quá ghê sợ.

Rồi nàng quay lại nói với Tiểu Nhạn:

- Ngồi xuống; để ta xem tóc mày ra sao.

Tiểu Nhạn ngồi xuống nền nhà và cảm thấy bàn tay Tùng Liên thò vào tóc, thận trọng tìm kiếm cái gì; rồi nó nghe thấy Tùng Liên nói:

- Mày không có chấy phải không? Ta sợ chấy lắm.

Tiểu Nhạn cắn chặt môi và không trả lời; nó cảm thấy hai bàn tay của Tùng Liên, giống như một lưỡi dao lạnh băng giá, lùa vào tóc nó và làm nó hơi đau. Tùng Liên hỏi:

- Tóc mày bôi gì thế này? Mùi khó ngửi quá; hãy lấy sà bông thơm và gội đầu ngay đi.

Tiểu Nhạn đứng dậy; nó đứng im không nhúc nhích, hai tay buông thõng. Trần Tả Thiên trừng mắt nhìn nó và hỏi:

- Mày không nghe Tứ Nương nói gì à?

Tiểu Nhạn trả lời, "Con mới gội đầu ngày hôm qua."

Trần Tả Thiên quát lên:

- Không được cãi. Nếu Tứ Nương bảo mày đi gội đầu thì phải đi gội đầu. Coi chừng, không tao đánh cho bây giờ.

Tiểu Nhạn đổ ra một chậu nước và gội đầu dưới gốc những cây táo dại. Nó cảm thấy bị đối xử quá oan uổng; lòng thù ghét và tức giận đè nặng tim nó như một cục sắt nặng. Mặt trời chiều chiếu xuống hai cây táo dại; một đường giây phơi quần áo buộc giữa hai cây táo, và chiếc váy đen và chiếc áo trắng của Tùng Liên đang đung đưa trong gió chiều. Tiểu Nhạn nhìn quanh; khu hậu viên lặng ngắt, và không có ai cả. Nó bước lại đường giây phơi quần áo, và nhổ nước miếng vào chiếc áo trắng của Tùng Liên, rồi quay sang nhổ một lần nữa vào chiếc váy đen của nàng.

oOo

Năm đó Trần Tả Thiên vừa đúng năm mươi tuổi. Khi Trần Tả Thiên mua Tùng Liên làm người hầu thiếp thứ tư vào cái tuổi năm mươi, việc mua bán được tiến hành một cách kín đáo. Cho tới ngày Tùng Liên bước qua cổng nhà họ Trần thì ngay Đại Nương Dục Như, người vợ cả, vẫn không hề hay biết. Khi Trần Tả Thiên dẫn Tùng Liên tới chào Dục Như thì lúc đó Dục Như đang ngồi tụng kinh trong niệm Phật đường. Trần Tả Thiên giới thiệu:

- Đây là Đại Nương của ta.

Ngay lúc Tùng Liên sửa soạn bước tới để chào Dục Như thì xâu chuối bồ đề trong tay Dục Như bỗng đứt ra, và những hạt chuối rơi tung tóe khắp nơi. Dục Như vội vàng xô ghế, quỳ xuống sàn nhà để lượm những hạt chuối, và miêng lẩm bẩm, "Tội lỗi! Tội lỗi!" Tùng Liên bước lại, định nhặt giúp thì bà ta khẽ đẩy nàng ra, miêng vẫn lẩm bẩm, "Tội lỗi! Tội Lỗi!", và không hề ngẩng đầu lên nhìn Tùng Liên. Trong khi đó Tùng Liên nhìn theo thân hình núng nính của Dục Như lồm cồm bò trên nền nhà ẩm thấp, nhặt những hạt chuối rơi ra; nàng che miêng, khẽ cười và nhìn Trần Tả Thiên. Cuối cùng Trần Tả Thiên lên tiếng:

- Thôi, mình đi chỗ khác.

Tùng Liên bước qua cái ngưỡng cửa cao của niệm Phật đường, nắm lấy cánh tay Trần Tả Thiên, và hỏi, "Có thực bà ta là Phật tử không? Tại sao bà ta đọc kinh Phật tại nhà?"

Trần Tả Thiên khẽ cười. "Phật tử! Hà hà! Bà ta quá lười biếng, không có gì để làm, vì thế bà ta chơi cái trò đạo Phật. Chỉ có thế thôi."

Tùng Liên được tiếp đón nồng hậu tại phòng của Cát Vân, người hầu thiếp thứ hai. Cát Vân sai đầy tớ đem hạt dưa, hạt bí và một vài loại kẹo bằng trái cây khô mời Tùng Liên. Lời đầu tiên Cát Vân nói sau khi ba người ngồi xuống là về vấn đề hạt dưa.

- Quanh đây không có hạt dưa ngon. Tôi phải sai người mua hạt dưa cho tôi tận Tô Châu đấy.

Tùng Liên ngồi cắn hạt dưa trong phòng của Cát Vân, cho tới lúc nàng cảm thấy buồn chán; nàng không thích ăn vặt như thế, nhưng không tỏ lộ ra nét mặt. Tùng Liên kín đáo liếc nhìn Trần Tả Thiên, gợi ý muốn từ giả, nhưng Trần Tả Thiên dường như có ý muốn ở lại phòng của Cát Vân một lúc nữa, nên làm như không nhìn thấy ý muốn của Tùng Liên. Tùng Liên phỏng đoán Trần Tả Thiên ưa thích Cát Vân một cách đặc biệt, vì thế Tùng Liên không thể không quan sát khuôn mặt và hình dáng Cát Vân một cách chăm chú. Khuôn mặt Cát Vân có những nét đậm ấm và duyên dáng thanh nhã, mặc dầu Cát Vân không thể che giấu được những nếp nhăn nhỏ, và da dẻ đã hơi chùng; trong dáng dấp của nàng, nàng tỏ ra là một người có văn hóa thuộc một gia đình đẳng hoàng. Tùng Liên nghĩ một người đàn bà như Cát Vân rất dễ lôi cuốn đàn ông, ngay cả đàn bà cũng có cảm tình với nàng. Tùng Liên mau lẹ gọi Cát Vân là Tỷ Tỷ.

Trong số ba người vợ đầu tiên của nhà họ Trần, thì phòng của Mai San gần phòng của Tùng Liên nhất, nhưng Mai San là người cuối cùng Tùng Liên gặp. Tùng Liên đã nghe nói về vẻ đẹp đặc biệt của Mai San, và rất muốn gặp ngay, nhưng Trần Tả Thiên từ chối không chịu tự mình dẫn Tùng Liên đến gặp Mai San. Lão nói:

- Gần ngay đây mà, nàng hãy tới một mình.

Tùng Liên trả lời, "Em đã đến rồi, nhưng đầy tớ nói bà ta bệnh, và chặn cửa không cho em vào."

Trần Tả Thiên khịt mũi. "Hừ, bất cứ khi nào cô ta không vừa lòng chuyện gì, cô ta đều than bịnh." Rồi lão nói thêm, "Cô ả muốn quan trọng hơn ta."

- Lão gia có để chị ấy được như thế không?

Trần Tả Thiên khoát tay và nói, "Đừng có ngớ ngẩn như thế! Đàn bà không bao giờ quan trọng hơn đàn ông."

Tùng Liên bước ngang qua phòng ở mé bắc và thấy cửa sổ của Mai San che kín bằng màn cửa màu hồng; một mùi hương ngọt ngào của hoa toả ra từ bên trong. Tùng Liên đứng ngay trước cửa sổ một lúc; bỗng nàng không thể kiềm chế được ước muốn ngó vào bên trong, rồi nàng nín thở và kéo màn cửa ra. Tùng Liên bị xúc động mạnh đến nỗi nàng hoảng sợ gần chết: Mai San cũng đang đứng nhìn nàng trừng trừng từ đằng sau tấm màn. Hai người nhìn vào mắt nhau vài giây, rồi Tùng Liên hoang mang bỏ chạy.

Đêm hôm ấy, Trần Tả Thiên tới ngủ tại phòng của Tùng Liên. Tùng Liên giúp lão cởi quần áo ngoài và đưa cho lão một bộ quần áo ngủ, nhưng Trần Tả Thiên nói:

- Ta không mặc gì cả. Ta thích ngủ trần truồng.

Tùng Liên ngoảnh mặt đi và nói, "Tùy thích Lão gia, nhưng cũng nên mặc cái gì chứ, nếu không sẽ bị cảm lạnh."

Trần Tả Thiên bật cười. "Nàng không sợ ta bị cảm lạnh đâu; đúng ra nàng sợ trông thấy ta trần truồng."

Tùng Liên trả lời, "Em không sợ." Nhưng khi nàng quay đi thì mặt nàng đỏ bừng vì mắc cỡ. Đây là lần đầu tiên nàng trông thấy thân thể của Trần Tả Thiên. Trần Tả Thiên có một cơ thể giống như một con hạc Mãn Châu màu đỏ, gầy trơ xương, và dương vật căng cứng như một cây cung đã kéo căng hết đà. Tùng Liên hoảng sợ và hỏi, "Tại sao Lão gia gầy như thế?"

Trần Tả Thiên trèo lên giường, chui vào mền và trả lời, "Bọn họ hút hết thịt của ta rồi."

Khi Tùng Liên lăn nghiêng để tắt đèn, Trần Tả Thiên giữ tay nàng lại.

- Đừng tắt đèn. Ta muốn xem nàng. Nàng tắt đèn đi thì không nhìn thấy gì nữa.

Tùng Liên vuốt má lão và nói, "Tùy thích Lão gia. Em không biết gì về chuyện này, vì thế em tuân ý Lão gia."

Tùng Liên dường như rơi từ một đỉnh cao xuống một thung lũng sâu thẳm, tại đó cơn đau và sự choáng váng kèm theo một cảm xúc lâng lâng. Cái hình ảnh kỳ quái nhất là khuôn mặt của Mai San vẫn tiếp tục xâm nhập vào tâm thức nàng; cái bộ mặt rất xinh đẹp ấy cũng chìm vào vùng đen tối. Tùng Liên lên tiếng:

- Bà ta thật là lạ lùng.

- Ai?

- Tam Nương. Bà ta đứng nhìn em đằng sau tấm màn cửa.

Trần Tả Thiên đang mân mê vú Tùng Liên, và vội đưa tay lên bịt miệng nàng.

- Đừng nói. Bây giờ đừng nói nữa.

Ngay lúc đó có người gõ nhẹ lên cửa phòng ngủ. Hai người cùng giật mình; Trần Tả Thiên nhìn Tùng Liên và lắc đầu, rồi tắt ngọn đèn. Giây lát sau tiếng gõ cửa lại vang lên. Trần Tả Thiên vùng dậy và tức giận quát hỏi:

- Ai gõ cửa đó?

Một giọng nói con gái nhút nhát từ bên ngoài.

- Tam Nương bệnh; bà muốn gọi Lão gia.

- Bà ta nói láo, lại nói láo nữa. Về nói là ta đã ngủ rồi.

Người con gái bên ngoài trả lời, "Tam Nương bệnh nặng lắm, bà nói Lão gia phải tới. Bà nói bà sắp chết rồi."

Trần Tả Thiên ngồi trên giường và suy nghĩ một lát, rồi lẩm bẩm một mình: "Mụ này giở trò gì lần này?"

Tùng Liên ngấm vẻ băn khoăn của lão, và đẩy lão. "Lão gia nên tới đó đi. Nếu bà ta chết thì nguy đấy."

Đêm đó Trần Tả Thiên không trở lại với Tùng Liên. Tùng Liên chú ý nghe xem có động tĩnh gì từ phòng phía bắc không, nhưng dường như không có chuyện gì xảy ra. Chỉ có một con chim chào mào đậu trên cây lựu hót vài tiếng, để lại một âm thanh trong trẻo và buồn bã lan ra rất xa. Tùng Liên hết thất vọng lại buồn rầu, và không ngủ được. Sáng sớm ngày hôm sau nữa, khi nàng ngồi dậy để trang điểm, nàng thấy khuôn mặt nàng đã trải qua một sự thay đổi nhiều; viền mắt nàng đen sẫm. Tùng Liên không biết Mai San toan tính gì, nhưng ngày hôm sau, khi trông thấy Trần Tả Thiên xuất hiện từ căn phòng của Mai San, nàng bước lại và dò hỏi về bệnh tình của Mai San.

- Lão gia đã mời bác sĩ cho Tam Nương chưa?

Trần Tả Thiên lắc đầu một cách ngượng ngịu. Lão trông mệt mỏi và không còn hơi sức để nói nữa; lão chỉ cầm tay Tùng Liên và khẽ nắm thật lâu.

Chương 2

Lý do Tùng Liên kết hôn với Trần Tả Thiên thật là giản dị. Nàng đã học đại học được một năm, nhưng xương trài của thân phụ nàng bị phá sản, không còn tiền nuôi Tùng Liên học tiếp. Ba ngày sau khi Tùng Liên bỏ đại học trở về nhà, nàng bỗng nghe gia nhân kêu gọi hối hoảng trong bếp; nàng chạy xuống bếp và thấy thân phụ nằm gục bên bồn rửa; chiếc bồn rửa chứa đầy máu tươi vẫn còn đang sủi bọt. Thân phụ nàng đã cắt cổ tay và đi xuống Suối Vàng của người chết. Tùng Liên nhớ lại nỗi

tuyệt vọng của nàng lúc ấy. Khi nàng ôm lấy cái xác lạnh cứng của thân phụ, nàng cảm thấy toàn thân nàng còn lạnh hơn là xác của thân phụ.

Khi tai họa này xảy ra, nàng không thể khóc được. Những ngày sau đó nhiều người không dám dùng cái bồn rửa nơi thân phụ nàng tự tử, nhưng Tùng Liên vẫn gội đầu tại cái bồn ấy. Nàng không cảm thấy nỗi sợ không tên và sự run rẩy mà phần đông thiếu nữ cảm thấy. Nàng rất thực tế. Ngay sau khi thân phụ chết rồi, nàng phải tự lo liệu lấy cuộc đời của nàng. Tùng Liên đã đứng bên cạnh cái bồn rửa, gội đầu và chải tóc nhiều lần; đó là cách nàng bình tĩnh dự tính cho tương lai. Bởi vậy khi kế mẫu của nàng đi thẳng vào vấn đề, và yêu cầu nàng chọn lựa giữa đi làm và lấy chồng, thì nàng không khàn trả lời:

- Dĩ nhiên là con sẽ lấy chồng.

Bà kế mẫu hỏi tiếp, "Con muốn lấy chồng nhà bình thường hay nhà giàu?"

Tùng Liên trả lời, "Dĩ nhiên là nhà giàu; sao má má còn phải hỏi?"

Bà kế mẫu giải thích, "Không giống nhau đâu. Nếu vào nhà giàu thì con sẽ chịu cảnh thấp kém."

Tùng Liên hỏi thêm, "Thế có nghĩa là gì? Tại sao lại thấp kém?"

Bà kế mẫu suy nghĩ một lát rồi nói, "Điều đó có nghĩa là phải làm hầu thiếp; địa vị của con sẽ hơi thấp kém."

Tùng Liên cười lạnh lùng, "Địa vị có nghĩa gì? Địa vị có phải là thứ mà một người như con cần phải quan tâm không? Dầu sao con đã được giao cho má má để bán; nếu má má còn có lòng với cha con, thì nên bán con cho một chủ nhân giàu có."

Lần đầu Trần Tả Thiên muốn vào thăm Tùng Liên, nàng chặn cửa lại và từ chối không gặp. Nàng đứng bên trong cửa và nói vọng ra:

- Hãy gặp tôi tại tửu lầu Tây Phương.

Trần Tả Thiên nghĩ vì nàng là sinh viên đại học, nàng dĩ nhiên phải khác với các thiếu nữ quê mùa. Lão dành một bàn cho hai người tại tủu lầu Tây Phương, và ngồi chờ Tùng Liên. Hôm ấy là một ngày mưa; Trần Tả Thiên ngồi đợi và nhìn qua cửa sổ ra ngoài đường phố mờ mờ mưa bay, cảm giác của lão ấm áp và ngọt ngào lạ thường; đó là những cảm giác mà lão chưa hề có trong ba cuộc hôn nhân trước. Tùng Liên thong thả bước tới, tay cầm chiếc dù bằng vải hoa xinh xắn. Trần Tả Thiên mỉm cười sung sướng. Tùng Liên quả thực là xinh đẹp và tinh khiết như lão vẫn tưởng tượng, và còn rất trẻ. Trần Tả Thiên nhớ lại Tùng Liên ngồi đối diện với lão, tay rút từ túi xách ra một nắm cây nến nhỏ. Nàng khẽ nói với Trần Tả Thiên:

- Gọi cho em một chiếc bánh sinh nhật.

Trần Tả Thiên gọi bồi đem tới một chiếc bánh ngọt; rồi lão ngồi nhìn Tùng Liên cắm từng cây nến lên chiếc bánh, cho tới lúc đủ con số mười chín; nàng cất những cây nến còn lại vào túi xách. Trần Tả Thiên hỏi:

- Cái gì thế này; hôm nay là sinh nhật của nàng ư?

Tùng Liên chỉ mỉm cười. Nàng thắp những cây nến và ngắm mười chín ngọn lửa nhỏ rực rỡ. Trong ánh sáng của nến, vẻ mặt của Tùng Liên trở nên đẹp lạ lùng; nàng nói:

- Coi này, những ngọn lửa nhỏ đẹp không?

Trần Tả Thiên đồng ý, "Phải, đẹp lắm."

Nói xong, Tùng Liên lấy hơi và thổi tắt tất cả những cây nến cùng một lúc. Trần Tả Thiên nghe thấy nàng nói, "Hãy ăn mừng sinh nhật của tôi sớm hơn thường lệ; mười chín năm đã trôi qua rồi."

Trần Tả Thiên cảm thấy trong lời nói của Tùng Liên có điều đáng suy nghĩ. Mãi lâu sau này lão vẫn còn nhắc đến cái cảnh Tùng Liên thổi tắt những cây nến ấy; cảnh ấy khiến lão nghĩ rằng Tùng Liên có một

khả năng lẫn tránh nhưng rất lôi cuốn. Là một người có nhiều kinh nghiệm về tình dục, Trần Tả Thiên còn say đắm sự nồng nhiệt và nghệ thuật của Tùng Liên trong việc chăn gối hơn nữa. Lão dường như trông thấy nhiều cảnh hấp dẫn say đắm trong lần đầu gặp nàng, và sau này những cảnh ấy trở thành sự thực trong cuộc sống ái ân. Thực khó mà xét đoán bản chất con người Tùng Liên vốn như vậy, hay là nàng tự thay đổi để chiều lòng lão, nhưng dù trường hợp nào thì Trần Tả Thiên cũng vô cùng thoả mãn với Tùng Liên; mọi người trong nhà họ Trần đều nhận thấy cái cung cách say mê Tùng Liên của lão.

*

Trong một góc tường của hậu viên là một cây tử đằng hoa; từ mùa hạ tới mùa thu, những bông tử đằng hoa nở nặng trĩu cành. Hết ngày này qua ngày khác, từ cửa sổ của nàng, Tùng Liên trông thấy khóm cây nở đầy hoa như phủ lông tơ ấy khẽ đong đưa trong gió thu. Nàng trông thấy một cái giếng bên dưới cây tử đằng hoa, và còn có một chiếc bàn và mấy chiếc ghế đá nữa. Thực là một nơi yên tĩnh và thoải mái, thế mà chẳng có ai ra đây cả; con đường dẫn ra giếng phủ đầy cỏ dại. Từng đàn bướm bay chập chờn và những con ve sầu kêu râm ran trong khóm lá tử đằng hoa; Tùng Liên nhớ lại cũng bằng giờ này năm trước, nàng đang ngồi học dưới bóng tử đằng hoa trong sân trường đại học - tất cả dường như bỗng nhiên tỉnh giấc từ một giấc mơ.

Tùng Liên thong thả bước tới cây tử đằng hoa, thận trọng kéo váy lên cho cổ dại và côn trùng không đụng vào váy; nàng khẽ vạch vài cành tử đằng hoa, và trông thấy những bàn và ghế đá phủ đầy rêu. Tùng Liên cúi người và nhìn xuống đáy giếng; nước giếng là một màu xanh đen, có những lá khô nổi trên mặt nước. Tùng Liên trông thấy hình ảnh phản chiếu của nàng nhấp nhô trên mặt nước và nghe thấy hơi thở của nàng vọng xuống giếng và vang to hơn, một hơi thở yếu ớt nhưng bị đè nén thật sâu. Một cơn gió hất lên; váy của Tùng Liên căng phồng như một con chim đang bay, và đúng lúc đó nàng cảm thấy một sự lạnh lẽo và cứng như đá từ từ cọ vào thân nàng. Nàng quay lưng lại, bước vội trở về, và khi chỉ còn nửa đường cách phòng nàng, nàng bật ra một tiếng thở dài. Ngay lúc nàng quay nhìn lại cây tử đằng hoa, hai hoặc ba túm hoa bỗng

rụng xuống; những túm hoa đỏ rụng một cách bất thành linh, và Tùng Liên cảm thấy ghê lạ.

Cát Vân đang ngồi trong phòng Tùng Liên, chờ đợi nàng. Cát Vân nhận thấy ngay Tùng Liên có vẻ hoảng hốt; nàng đứng dậy, vỗ vai Tùng Liên và hỏi:

- Mọi mọi làm sao vậy?

Tùng Liên trả lời, "Em làm sao? Em đi dạo quanh nhà đấy mà."

Cát Vân nói, "Da mặt mọi mọi tái mét."

Tùng Liên cười to và nói nàng đang có kinh nguyệt. Cát Vân cũng cười và nói, "Tôi tự hỏi tại sao không thấy mọi mọi lại thăm tôi." Nói xong Cát Vân mở một cái gói và lấy ra một xấp lụa.

- Lụa Tô Châu đây nhé, để mọi mọi may áo.

Tùng Liên đẩy tay Cát Vân lại.

- Không không - làm sao em dám nhận quà tặng của tỷ tỷ. Đáng lẽ em phải có quà biếu tỷ tỷ mới phải.

- Suyt, mọi mọi nói gì thế? Khi tôi thấy mọi mọi dễ thương như thế, tôi liền nghĩ đến xấp lụa này; nếu là người đàn bà bên cạnh phòng mọi mọi, thì tôi sẽ không cho, dù trả tiền tôi cũng vậy; tính tôi như thế đó.

Tùng Liên cầm lấy xấp lụa, đặt lên đùi và hai tay vuốt ve xấp lụa. Rồi nàng nói, "Tam Nương hơi lạ lùng, nhưng đẹp lắm."

- Đẹp hả? Nếu mọi mọi cạo mặt Mai San thì lấy được cả cân son phấn.

Tùng Liên lại cười và thay đổi đề tài. "Em vừa đi ra chỗ cây tử đằng hoa. Em thích chỗ đó lắm."

Cát Vân kêu lên kinh hoàng, "Muội muội tới Giếng Tử Thần ư? Đừng bao giờ ra đó nữa; chỗ ấy xui xẻo lắm."

Tùng Liên sững sốt hỏi lại, "Sao tử tử gọi là Giếng Tử Thần?"

- Thảo nào khi bước vào đây, muội muội trông có vẻ dễ sợ. Đã có ba người chết trong cái giếng đó rồi.

Tùng Liên đứng dậy, tựa vào khung cửa sổ và nhìn ra cây tử đằng hoa. "Những người chết trong giếng ấy là loại người gì?"

Cát Vân trả lời, "Họ là những người trong gia đình này, thuộc các thế hệ trước, tất cả là đàn bà."

Tùng Liên còn muốn hỏi thêm nữa, nhưng Cát Vân không thể kể hơn; bà ta chỉ biết có thế. Bà ta nói thêm mọi người trong nhà họ Trần, dù địa vị cao hay thấp, đều tránh né chuyện này; mọi người đều thủ khẩu như bình, không dám hở môi. Tùng Liên đứng đó băn khoăn một lúc, rồi nói, "Những chuyện như thế, em nghĩ không nên biết thì hơn."

Con cái nhà họ Trần sống trong khu nhà ở giữa dinh cơ. Một lần Tùng Liên trông thấy hai chị em Ưc Dung và Ưc Vân đang đào giun trong một cái rãnh bùn; chỉ thoáng nhìn những khuôn mặt tươi rạng rỡ, rất ngây thơ và tự nhiên, Tùng Liên cũng biết chúng là con của Cát Vân. Nàng đứng bên cạnh, lặng lẽ quan sát chúng. Hai chị em trông thấy Tùng Liên, nhưng vẫn tiếp tục nhét những con giun vào ống tre như thể là không có ai bên cạnh. Tùng Liên lên tiếng hỏi:

- Các con đào giun để làm gì?

Ưc Dung trả lời, "Để câu cá." Nhưng Ưc Vân nhìn Tùng Liên trừng trừng và nói, "Không việc gì đến bà."

Tùng Liên cảm thấy lúng túng khó chịu và bỏ đi; nàng nghe thấy hai đứa trẻ nói thì thầm với nhau, "Bà ta cũng là một hầu thiếp, giống như má má vậy." Tùng Liên giật sững người; nàng quay lại và giận dữ nhìn

chúng. Ưc Dung cười khúc khích, nhưng Ưc Vân trừng mắt nhìn lại Tùng Liên, khinh thường thách thức và khể nói gì thêm. Tùng Liên nghĩ, "Thực là kinh khủng khi những đứa trẻ còn nhỏ mà nói những chuyện tục tĩu như thế. Có Trời mới biết được Cát Vân giáo dục con cái như thế nào."

Lần kế khi Tùng Liên gặp Cát Vân, nàng không thể không kể lại lời nói của Ưc Dung. Cát Vân trả lời:

- Con nhỏ đó không biết giữ mồm giữ miệng. Lát nữa trở về tôi sẽ cắt môi nó.

Sau khi xin lỗi Tùng Liên, Cát Vân nói tiếp:

- Thực ra hai con gái của tôi còn dễ dạy bảo. Muội muội chưa gặp tiểu công tử bên cạnh đó. Nó thực giống một con chó, cắn và phỉ nhổ mọi người gặp phải nó. Nó đã cắn muội muội chưa?

Tùng Liên lắc đầu. Nàng nhớ lại đứa con trai bên cạnh phòng nàng, thằng Phi Lang, đứng trong hiên ăn bánh và trở mắt nhìn nàng, mớ tóc bóng láng của nó chải ngược về phía sau, chân đi một đôi giày da. Đôi khi Tùng Liên tìm thấy một vẻ giống Trần Tả Thiên trên mặt Phi Lang. Có thể nàng sẵn sàng chấp nhận Phi Lang bởi vì nàng hy vọng sinh cho Trần Tả Thiên một đứa con trai nữa. Tùng Liên thầm nghĩ, "Con trai vẫn hơn con gái. Có ai quan tâm nó cắn người hay không."

Sau một thời gian khá lâu, Tùng Liên vẫn chưa được gặp con trai và con gái của Dục Như. Điều đó dễ dàng chứng tỏ con của Dục Như có địa vị cao trong nhà họ Trần. Tùng Liên cũng thường nghe người nhà bàn tán về người con trai Phi Phố và người con gái Ưc Huệ. Phi Phố thường vắng nhà, đi thu tiền thuê nhà cửa đất đai, và cũng lo việc mua bán bất động sản, trong khi Ưc Huệ đang theo học một đại học dành cho con gái tại Bắc Kinh. Tùng Liên đôi khi hỏi Tiểu Nhạn về Phi Phố, Tiểu Nhạn thường nói:

- Đại Thiếu gia là người rất tháo vát.

- Tại sao lại là người tháo vát?

- Dĩ nhiên Đại Thiếu gia rất tháo vát, vì cả nhà họ Trần bây giờ đều trông nhờ vào Đại Thiếu gia.

Tùng Liên hỏi thêm, "Đại tiểu thư như thế nào?"

- Đại tiểu thư của chúng ta rất xinh đẹp và đoan trang; tiểu thư sắp kết hôn với một đại phú gia.

Tùng Liên bật cười. Giọng nói của Tiểu Nhạn ca ngạo hai người con của Dục Như ngấm chỉ trích nàng, và Tùng Liên rất khó chịu. Nàng đổ cơn giận vào con mèo Ba tư đang nằm cuộn tròn dưới chân nàng; nàng phóng chân đá con mèo và chửi, "Đừng liếm dít ở đây nữa, đồ ăn mày!"

Tùng Liên ngày càng bức mình với Tiểu Nhạn; lý do chính là vì bất cứ khi nào Tiểu Nhạn không có việc gì làm là chạy sang phòng của Mai San. Ngoài ra mỗi khi nàng sai Tiểu Nhạn giặt áo hay quần lót, mặt Tiểu Nhạn thường lộ vẻ phụng phịu. Đôi khi Tùng Liên mắng nó.

- Mày định biểu lộ giận dữ ai bằng cách cau mày như thế? Nếu mày không thích ở với tao, mày có thể trở về khu vực của gia nhân, hoặc mày sang ở phòng bên cạnh đi, tao không cần.

Tiểu Nhạn thường chống chế, "Em không phải như vậy. Em đâu có dám cau mày; mặt em vẫn như thế từ lúc sinh ra đấy chứ."

Tùng Liên thường vớ một cây lược và ném Tiểu Nhạn, và Tiểu Nhạn im miệng ngay. Tùng Liên đoán rằng Tiểu Nhạn đã bịa đặt nhiều chuyện về nàng với mọi người trong nhà. Nhưng nàng cũng không đối xử với Tiểu Nhạn quá đáng, bởi vì có một lần nàng trông thấy Trần Tả Thiên vào phòng nàng và lợi dụng cơ hội mân mê vú Tiểu Nhạn. Mặc dầu việc ấy chỉ là điều tự nhiên và thoáng qua, Tùng Liên cũng cố gắng tự kiềm chế; nếu không được chủ mân mê thì Tiểu Nhạn đâu dám cư xử hỗn xược với nàng. Tùng Liên suy nghĩ:

"Ngay một con a hoàn tâm thường cũng biết làm thế nào lợi dụng được sự sờ mó của chủ nhân để lên mặt.

Đàn bà thì ai cũng vậy."

Chương 3

Vào ngày mừng tám tháng chín âm lịch, trước ngày lễ Song Cửu, Trần Thiếu gia về thăm nhà.

Tùng Liên đang ngồi trong nội hoa viên ngắm hoa cúc, thì trông thấy Dục Như và vài gia nhân vây quanh một nhóm đàn ông; một người ở giữa đám, mặc y phục trắng, nhìn xa từ đằng sau thì rất trẻ, và rất cao.

Tùng Liên đoán người ấy phải là Phi Phố. Nàng đứng nhìn trong lúc gia nhân chở cả một xe đầy hành lý vào hậu viên, chạy đi chạy lại giống như những con vật trên chiếc đèn cù. Rồi mọi người đi vào trong nhà, nhưng Tùng Liên cảm thấy lúng túng ngượng ngùng nên không vào theo mọi người. Nàng hái một vài bông hoa cúc và thông thả bước về hậu viên; trên đường đi nàng bắt gặp Cát Vân và Mai San dẫn con cái theo sau. Cát Vân nắm cánh tay nàng và nói:

- Đại Thiếu gia đã về, tại sao muội muội không đến gặp?

Tùng Liên trả lời, "Em phải đến gặp hẳn ư? Hẳn phải tới chào em chứ, phải không?"

Cát Vân nói, "Phải rồi, Đại Thiếu gia phải là người tới gặp muội trước."

Mai San đứng bên cạnh, nóng ruột đẩy vào gáy thằng Phi Lang. "Đi mau lên. Đi mau lên."

Mãi đến bữa ăn tối Tùng Liên mới thực sự gặp Phi Phố. Tối hôm đó Trần Tả Thiên sai gia nhân sửa soạn một đại tiệc mừng Phi Phố về nhà. Bàn ăn đầy những món ăn xa hoa và nấu nướng thật cầu kỳ; Tùng Liên nhìn đồ ăn và không thể không nghĩ rằng bữa tiệc chào mừng nàng khi nàng vào nhà họ Trần không được thịnh soạn như bữa tiệc này. Nàng cảm thấy đau tủi, nhưng sự chú ý của nàng lập tức chuyển sang Phi Phố.

Phi Phố ngồi cạnh Dục Như; Dục Như nói điều gì với Phi Phố, rồi chàng nghiêng người về phía Tùng Liên, mỉm cười và gật đầu. Tùng Liên cũng mỉm cười và gật đầu đáp lại. Cảm tưởng đầu tiên của nàng về Phi Phố là một thanh niên trẻ và đẹp trai không ngờ; cảm tưởng thứ hai của nàng là Phi Phố có vẻ rất sâu sắc trầm tư. Nàng thường thích đánh giá cá tính người khác khi gặp họ.

Hôm sau là ngày Hội Song Cửu. Những người làm vườn gom hết những chậu hoa cúc trong vườn vào một chỗ, và sắp xếp những chậu hoa theo những màu sắc khác nhau để tạo ra những chữ "Phúc, Lộc, Thọ". Tùng Liên dậy sớm và một mình đi dạo quanh quần, và ngắm hoa cúc. Một cơn gió lạnh thổi qua và nàng chỉ mặc một chiếc áo len không có tay; nàng đứng đó khoanh tay trước ngực, hai bàn tay ôm lấy vai, đi quanh và ngắm những chậu hoa. Nàng trông thấy Phi Phố từ đằng xa, ở nội hoa viên, đang bước về phía nàng. Tùng Liên lưỡng lự, không biết có nên chào Phi Phố trước hay không, thì Phi Phố đã lên tiếng từ đằng xa:

- Chào Tùng Liên.

Tùng Liên hơi giật mình khi thấy Phi Phố gọi thẳng tên nàng; nàng gật đầu và trả lời, "Theo trật tự gia đình thì Đại Thiếu gia không nên gọi nhũ danh của tôi."

Phi Phố đứng bên kia dãy chậu hoa, vừa mỉm cười vừa cài nút áo, và nói, "Tôi phải gọi là Tứ Nương mới đúng, nhưng dì chắc phải kém tôi vài tuổi. Dì năm nay bao nhiêu?"

Tùng Liên nhìn xuống những bông cúc, cố tình bày tỏ một sự bất như ý. Phi Phố hỏi tiếp, "Dì cũng thích hoa cúc ư? Tôi tưởng tôi sẽ là người đầu tiên thưởng thức hoa cúc sáng sớm hôm nay; không ngờ dì còn dậy sớm hơn tôi."

Tùng Liên trả lời, "Tôi thích hoa cúc từ hồi còn rất nhỏ, chứ không phải hôm nay tôi mới bắt đầu thích hoa cúc."

- Dì thích loại cúc nào nhất?

- Tôi thích tất cả mọi loại, nhưng tôi ghét hoa cúc móng cua.

Phi Phố hỏi, "Tại sao thế?"

- Cúc móng cua nở thô quá.

Phi Phố lại bật cười và nói, "Thực là lý thú; tôi lại là người thích cú móng cua nhất."

Tùng Liên ngẫm nhìn Phi Phố một giây lát. "Tôi nghĩ Thiếu gia hợp với cú móng cua."

Phi Phố hỏi thêm, "Tại sao vậy?"

Tùng Liên tiến tới vài bước và nói, "Hoa không phải là hoa, người không phải là người; hoa là người và người là hoa; Thiếu gia không hiểu cái nguyên tắc sơ đẳng ấy ư?"

Tùng Liên chợt ngẩng đầu và bắt gặp trên đôi mắt ướn của Phi Phố một tia sáng lạ lùng thoáng qua rất nhanh, như một chiếc lá rơi. Nàng trông thấy tia sáng ấy và hiểu ngay.

Phía bên kia những chậu hoa cúc, Phi Phố đứng chống tay lên mông, và chợt nói, "Vậy thì tôi bỏ cú móng cua ra ngoài."

Tùng Liên không nói gì. Nàng nhìn Phi Phố bê những chậu cú móng cua đi và thay thế bằng những chậu cúc đen. Một lát sau Tùng Liên lên tiếng, "Hoa thì đẹp đấy, nhưng mấy chữ này không hay; tầm thường quá."

Phi Phố chùi bùn ở tay và nheo mắt nhìn Tùng Liên. "Những chữ ấy không thay đổi được. Phúc Lộc Thọ là những chữ Lão gia sai sắp thành. Năm nào cũng vậy, và tập tục này đã truyền từ tổ tiên nhà ta."

Bất cứ khi nào Tùng Liên nghĩ đến giây phút nàng thưởng thức hoa cúc vào ngày Hội Song Cửu, nàng cảm thấy hạnh phúc trong lòng. Dường như ngày hôm ấy nàng và Phi Phố có một sự thông cảm bí mật giữa hai người. Thỉnh thoảng, khi nàng nghĩ tới lúc Phi Phố bê những chậu cú móng cua ra ngoài, nàng thường bật cười to tiếng. Riêng Tùng Liên biết rằng nàng không thực sự ghét cú móng cua.

Mỗi khi Trần Tả Thiên ngủ chung với Tùng Liên, nàng thường hỏi, "Lão gia thích ai nhất? Trong bốn người chúng tôi, Lão gia thích người nào nhất?"

Trần Tả Thiên thường trả lời, "Dĩ nhiên là nàng rồi."

- Thế Dục Như thì sao?

- Bà ta đã trở thành một con gà mái già từ lâu rồi.

- Còn Cát Vân?

- Cát Vân vẫn còn dễ thương, nhưng thân thể nàng ta đã nhão nhoẹt rồi.

Tùng Liên không thể tự kiềm chế được sự tò mò khi hỏi về Mai San. "Vậy còn Mai San thì sao? Chị ấy gốc gác ở đâu?"

- Ta không biết cô nàng quê quán ở đâu; ngay cả cô nàng cũng không biết.

- Thế thì chị ấy là người mồ côi hay sao?

Trần Tả Thiên trả lời, "Mai San là một cô đào hát trong một gánh hát lưu động chuyên trình diễn nhạc kịch Bắc Kinh. Ta cũng là một diễn viên tài tử. Đôi khi ta vào hậu trường và mời nàng đi ăn tối; rồi việc này dẫn tới việc kia, và nàng đi theo ta."

Tùng Liên vuốt ve mặt Trần Tả Thiên và nói, "Tất cả đàn bà đều đi theo Lão gia."

Trần Tả Thiên trả lời, "Nàng chỉ nói đúng một nửa; tất cả đàn bà đều muốn đi theo một người giàu có."

Tùng Liên bắt đầu cười. "Lão gia cũng chỉ đúng một nửa; lão gia phải nói là khi một người trở nên giàu có thì người ấy thèm muốn có nhiều đàn bà, muốn nhiều đến nỗi không bao giờ cho là đủ."

Tùng Liên chưa bao giờ nghe thấy Mai San hát nhạc kịch Bắc Kinh, nhưng sáng hôm ấy nàng bị đánh thức ra khỏi giấc mơ bởi tiếng hát trong vắt, ngân dài theo điệu nhạc kịch Bắc Kinh. Nàng lay Trần Tả Thiên

đang ngủ bên cạnh và hỏi có phải là tiếng hát của Mai San hay không. Trần Tả Thiên phờ phạc trả lời, "Con chó cái đó khi vui thì ca hát, khi buồn thì khóc lóc." Tùng Liên mở cửa sổ và trông thấy một lớp sương giá mùa thu trắng như tuyết rơi đêm hôm trước. Một người đàn bà mặc quần áo đen đang ca hát và nhảy múa dưới cây tử đằng hoa. Đúng là Mai San.

Tùng Liên khoác một tấm áo choàng, đứng bên lối đi nhìn Mai San ở đằng xa. Mai San đang để hết tinh thần vào bài hát; Tùng Liên cảm thấy Mai San hát và diễn một cách rất ai oán, khiến nàng vô cùng xúc động. Sau một lúc lâu, Mai San ngừng bật. Nàng dường như nhận thấy lệ tràn trong mắt Tùng Liên. Mai San hất hai ống tay áo rộng và dài lên vai, và bước về phòng. Một vài giọt sương trong như pha lê lấp lánh trên mặt và quần áo nàng trong ánh sáng buổi sớm mai; mớ tóc tròn uốn cao và quấn chặt của nàng ẩm một chút sương sớm, và toàn thể hình dáng nàng như thấm đượm và mang nặng nỗi sầu, như một cọng cỏ trong gió.

Mai San đứng lại trước mặt Tùng Liên và lạnh lùng hỏi, "Cô khóc hả? Cô có một cuộc đời sung sướng, phải không? Tại sao lại khóc?"

Tùng Liên rút ra một chiếc khăn tay, chùi khóe mắt, rồi nói, "Tôi không biết tại sao. Chị hát bài gì vậy?"

- Đó là bài "Người Đàn Bà Treo Cổ". Cô thích bài ấy ư?

- Tôi không biết gì về nhạc kịch Bắc Kinh; chỉ vì chị hát cảm động quá đến nỗi tôi cảm thấy buồn bã và muốn nghe.

Trong lúc Tùng Liên nói, nàng nhận thấy lần đầu tiên, mặt Mai San hiện lên một nét thân thiện. Mai San cúi đầu, nhìn bộ y phục sân khấu của nàng và nói:

- Tất cả chỉ là sự diễn xuất và không đáng phải buồn rầu. Nếu cô diễn xuất hay, cô có thể lôi cuốn được người khác, nhưng nếu cô diễn xuất dở thì cô chỉ lừa dối được chính cô thôi.

Trong buồng Tùng Liên, Trần Tả Thiên bắt đầu húng hắng ho; Tùng Liên nhìn Mai San một cách ngưỡng mộ. Mai San hỏi, "Cô có phải giúp

Lão gia mặc quần áo không?"

Tùng Liên lắc đầu và nói, "Lão gia có thể tự mặc quần áo được mà. Lão gia có phải là một đứa trẻ đâu."

Mai San có vẻ bất mãn. Nàng bật cười và nói, "Tại sao Lão gia luôn bắt tôi phải giúp đỡ khi mặc quần áo và đi giày? Dường như người ta được chia thành hai loại người, một loại được kính trọng và một loại không đáng kính trọng."

Đúng lúc đó Trần Tả Thiên la to từ trong phòng, "Mai San, vào đây hát cho ta nghe một vài bài!"

Mai San lập tức nhướng cặp lông mày mỏng như lá liễu của nàng; nàng cười một cách lạnh lùng, chạy lại cửa sổ và hét vào bên trong, "Mụ già này không thềm hát đâu!"

Tùng Liên hiểu rõ tính khí của Mai San. Khi nàng nói xa xôi về tính khí ấy với Trần Tả Thiên, thì lão nói, "Đó là lỗi của ta đã chiều chuộng làm mụ hư hỏng từ nhiều năm rồi. Khi mụ cảm thấy bất cần, mụ nguyên rửa tám đời tổ tiên ta. Cái con điếm chó ấy, sớm muộn gì ta cũng phải trừng trị mới được."

- Lão gia không nên tàn nhẫn với chị ấy; chị ấy thực đáng thương, không có gia đình, và lo sợ lão gia không thương yêu, nên chị ấy trở nên cáu kỉnh.

Sau đó Tùng Liên và Mai San có một sự giao tiếp thân mật. Mai San rất mê chơi mạt chược. Nàng thường rủ người vào phòng nàng chơi; họ thường chơi từ ngay sau bữa ăn tối cho tới rất khuya. Từ bên này tường, Tùng Liên có thể nghe thấy tiếng lách cách inh ỏi của quân mạt chược suốt đêm, khiến nàng không ngủ được. Khi nàng than phiền với Trần Tả Thiên thì lão nói:

- Ta nghĩ nàng phải ráng mà chịu đựng; khi mụ chơi mạt chược thì mụ có vẻ hơi bình thường hơn. Nhưng khi mụ thua hết tiền, ta sẽ không cho tiền nữa. Thôi cứ để mụ chơi. Để mụ chơi cho tới lúc mụ phải tự bỏ.

Có một lần Mai San sai đây tớ mời Tùng Liên sang chơi mạt chược, nhưng Tùng Liên từ chối, và nói với người đây tớ, "Mời ta chơi mạt chược ư? Thực là lạ lùng, người tưởng ta cũng chơi mạt chược ư?" Khi người đây tớ trở về, Mai San thân hành tới gặp Tùng Liên và nói, "Tại tôi chỉ có ba người thôi - chúng tôi cần thêm một chân nữa; làm ơn giúp tôi đi."

- Nhưng tôi không biết chơi; như thế tôi sẽ thua hay sao?

Mai San nắm lấy cánh tay Tùng Liên. "Đi với tôi nào. Nếu cô thua, tại tôi không lấy tiền của cô. Hơn nữa nếu cô được, cô giữ lấy tiền được, nếu cô thua tôi sẽ đền tiền cho cô."

- Chị không cần phải thiên vị tôi đến thế; chỉ tại vì tôi không thích chơi thôi.

Tùng Liên thấy nụ cười của Mai San biến thành một nét cau mặt trong lúc nàng nói. Mai San hỏi, "Hừ, ở đây cô được cái gì đáng giá đến thế? Cô cư xử như là cô đang ngồi trên một đồng vàng lớn và không thèm nhúc nhích; chẳng qua chỉ là một lão già gần như kiệt lực rồi, chỉ có thể thôi."

Tùng Liên bực mình đến nỗi nàng bừng nổi giận; ngay lúc nàng đang định tuôn ra những lời chửi tục đang sôi sục, thì nàng cố gắng nuốt cơn giận, bậm môi và suy nghĩ một vài giây. Cuối cùng nàng nói, "Thôi được, tôi sẽ sang chơi với chị."

Hai người đàn ông chơi mạt chược đã ngồi chờ sẵn tại bàn; một người là tên quản gia Trần Tả Văn, còn người kia nàng không biết. Mai San giới thiệu với nàng người đó là một bác sĩ. Ông ta đeo kiếng gọng vàng; da mặt ông ta ngăm ngăm đen, nhưng môi ướm, đỏ tươi và trông mềm mại như môi đàn bà. Trước kia Tùng Liên đã từng trông thấy ông ta ra vào phòng Mai San, và vì một lý do nào đó, nàng không thể tin ông ta là bác sĩ.

Tùng Liên rất lơ đãng khi nàng ngồi vào bàn mặt chược; nàng thực tình chơi không giỏi, chỉ biết lắng nghe và hoang mang không hiểu khi họ la những tiếng, "quân của tôi" hoặc "đấy là quân tôi đang chờ." Tất cả những gì nàng làm là miễn cưỡng xỏ tiền ra, và dần dần nàng cảm thấy khó chịu phải chơi. Cuối cùng nàng nói, "Tôi nhứt đầu, cần nghỉ một lát."

Mai San vội nói, "Khi cô ngồi vào bàn rồi thì cô phải chơi tám vòng - đó là luật chơi. Chắc cô buồn là vì bị thua đấy."

Trần Tử Văn nói xen vào, "Đừng buồn, thua bạc sẽ tránh được nhiều tai họa."

Mai San tiếp theo ngay. "Thì cứ như tối nay cô làm ơn cho Cát Vân vậy mà; gần đây mẹ ta vô cùng buồn chán. Cho mẹ ta mượn lão già một tối và bắt mẹ ta trả lại cho cô tiền cô thua mặt chược."

Hai người đàn ông phì cười. Tùng Liên cũng bật cười và nói, "Mai San, chị thực là biết cách làm cho người ta phải tức cười." Nhưng trong tâm nàng, nàng cảm thấy dường như nàng phải nuốt một con ong.

Tùng Liên lạnh lùng quan sát những cái liếc mắt đưa tình giữa Mai San và ông bác sĩ; nàng cảm thấy không gì có thể thoát khỏi sự hiểu biết trực giác của nàng. Trong lúc người ta sắp lại bài, một quân mặt chược rơi xuống đất. Khi Tùng Liên cúi xuống để nhặt quân bài lên, nàng trông thấy bốn cẳng chân đang quăn quýt lấy nhau; bốn cẳng chân vội rời nhau ra và trở về vị trí bình thường, nhưng Tùng Liên đã trông thấy những gì đã xảy ra.

Về mặt nàng không thay đổi, nhưng nàng không nhìn thẳng vào mắt của Mai San hay của ông bác sĩ nữa.

Lúc đó cảm xúc của nàng rất là phức tạp; nàng hơi hoảng sợ, và bối rối, và cũng hơi thích thú khi khám phá ra sự bí mật ấy. Nàng tự nói thầm, "Mai San, chị sống quá phóng túng, quá vô liêm sỉ."

Chương 4

Về mùa thu nhiều lúc bầu trời bên ngoài cửa sổ của Tùng Liên âm u và ảm thấp, khi có một cơn mưa nhẹ nhưng dai dẳng ngoài vườn, rơi

xuống lá cây dương và cây lựu thành những âm thanh như ngọc vỡ. Thường những lúc đó, Tùng Liên ngồi bên cửa sổ, uể oải nhìn chiếc khăn tay trên giầy phơi, ướt sũng nước mưa; cảm giác của nàng lúc ấy thực là xôn xao và phức tạp, và một vài ý tưởng của nàng quá riêng tư không thể thổ lộ cho bất cứ ai.

Nàng cũng không hiểu tại sao cứ mỗi khi trời mưa và âm u thì lòng ham muốn tình dục của nàng lại trở nên mãnh liệt. Trần Tả Thiên không có khả năng nhận biết được thời tiết ảnh hưởng tới sinh lý nàng; lão chỉ cảm thấy hổ thẹn không thể nào làm nàng thỏa mãn. Lão thường nói, "Tuổi tác không tha cho ai, và ta không thể uống mãi thuốc kích dâm." Lão vuốt ve làn da thịt ấm áp hồng hào của Tùng Liên, cho tới lúc nàng cảm thấy muôn vàn cảm giác ham muốn rần rật dưới da. Bàn tay lão dần dần trở nên man rợ trong động tác vuốt ve, và lưỡi lão cũng bắt đầu liếm thân thể nàng. Tùng Liên nằm nghiêng trên chiếc ghế trường kỷ; hai mắt nàng nhắm lại, mặt đỏ bừng, nàng lắng nghe những hạt mưa đập vào khuôn cửa sổ, và khẽ rên rỉ, "Cũng tại trời mưa đấy."

Trần Tả Thiên không nghe rõ. "Nàng nói gì? Vòng vàng hả?"

Tùng Liên nói dối, "Phải, vòng vàng; em muốn một chiếc vòng vàng đeo cổ thật đẹp."

- Không có cái gì nàng muốn mà ta không cho nàng, nhưng dù nàng muốn cái gì thì cũng đừng nói cho người khác biết.

Tùng Liên nằm quay người lại và ngồi hẳn lên. "Người khác? Người khác là những đứa nào? Em bắt cần ai hết."

Trần Tả Thiên nói vội vàng. "Phải, dĩ nhiên rồi, không một ai có thể sánh bằng nàng mà." Lão trông thấy vẻ mặt của Tùng Liên thay đổi mau lẹ; nàng đẩy lão ra, mặc vội quần áo lót, và bước ra cửa sổ. Trần Tả Thiên hỏi nàng làm sao vậy. Tùng Liên quay mặt lại và trả lời với một vẻ hơi bất mãn. "Bây giờ em không thèm nữa. Tại sao lão gia nói về họ trước?"

Trần Tả Thiên đứng nhìn nhó bên cạnh Tùng Liên và nhìn mưa rơi bên ngoài cửa sổ. Vào những lúc thế này cả thế giới dường như ẩm ướt và rất khó chịu. Khu vườn hoàn toàn trống vắng; lá trên cây có vẻ xanh và lạnh lẽo; tại cái góc vườn xa, cây tử đằng hoa đang đua trong gió, trông giống như một hình người. Tùng Liên nhớ lại cái giếng và vài chuyện nàng đã nghe thấy. Nàng lên tiếng, "Khu vườn này như có ma."

Trần Tả Thiên hỏi, "Như có ma nghĩa là gì?"

Tùng Liên chum môi và hướng về cây tử đằng hoa. "Lão gia biết lắm mà, cái giếng đó."

- À, hai người đã chết trong cái giếng đó, thế thôi; nhảy xuống để tự tử.

- Họ là ai vậy?

- Ta không biết họ là ai; đây là hai người trong gia đình thuộc mấy đời trước.

- Em đoán họ là những hầu thiếp.

Mặt Trần Tả Thiên bỗng trở nên nghiêm khắc. "Ai bảo nàng thế?"

Tùng Liên cười và nói, "Không có ai bảo em hết. Chính mắt em trông thấy. Một lần em bước lại cạnh giếng và ngay lập tức em trông thấy hai người đàn bà trôi dưới đáy giếng; một người trông giống em, và người kia cũng trông giống em."

- Đừng nói những chuyện vớ vẩn, và đừng bao giờ ra cái giếng ấy nữa.

Tùng Liên chấp hai tay lại và nói, "Như vậy không tốt; em vẫn chưa kịp hỏi hai cái hồn ma ấy tại sao họ nhảy xuống giếng."

- Tại sao nàng phải hỏi như thế? Chỉ là những lý do nhớp nhúa mà thôi.

Tùng Liên im lặng một lúc lâu rồi bỗng lên tiếng, "Thảo nào trong vườn này có nhiều giếng. Giếng được đào ra để cho người ta có chỗ nhảy xuống tự tử."

Trần Tả Thiên vòng tay ôm lấy Tùng Liên. "Lúc nào nàng cũng nói chuyện điên rồ. Đừng tiếp tục tưởng tượng những chuyện như thế." Vừa nói lão vừa cầm tay Tùng Liên bắt nàng cọ vào bên dưới cửa lão. "Nó lại muốn nữa rồi, nào lại đây; nếu ta chết trên giường của nàng thì ta thực là sung sướng."

Ngoài vườn trận mưa thu u buồn và thê lương, và vì thế việc làm tình của hai người có cái vẻ chết chóc. Tất cả trước mắt Tùng Liên đều đen tối; chỉ một vài bông hoa cúc trên bàn trang điểm của nàng là tỏa ra một ánh hồng mờ nhạt. Khi nàng nghe thấy một tiếng động bên ngoài cửa sổ, nàng chộp một lọ nước hoa và ném về phía ấy.

Trần Tả Thiên hỏi, "Cái gì vậy?"

Tùng Liên trả lời, "Nó cứ rình mò chúng ta hoài."

- Ai rình mò?

- Tiểu Nhạn.

Trần Tả Thiên bật cười. "Có cái gì đâu mà nhìn? Hơn nữa nó cũng không thể nhìn thấy chúng ta đâu."

Tùng Liên trả lời bằng một giọng nghiêm khắc, "Đừng bênh vực nó; dù xa hàng dặm, em vẫn có thể ngửi thấy mùi của cái con thô tục ấy."

*

Vào lúc hoàng hôn, một đám đông ngồi thành một vòng tròn trong vườn để nghe Phi Phổ thổi sáo. Trong bộ quần áo lụa, Phi Phổ trông sang trọng và quyến rũ hơn nữa. Chàng ngồi giữa đám đông, tay cầm sáo, trong khi khách phần lớn là những bạn thương gia của chàng, ngồi bao quanh thành một vòng tròn. Cái đám đông ấy trở thành một sự lôi cuốn cho mọi người trong nhà họ Trần. Từ đằng xa, bọn gia nhân đứng trong hiên quan sát cái đám đông ấy, thì thảo bàn tán với nhau. Những người

khác ở trong phòng riêng có thể nghe được tiếng sáo của Phi Phố qua cửa sổ, và tiếng sáo vắng tới như âm thanh của dòng nước chảy nhẹ nhàng; không ai có thể bỏ ngoài tai tiếng sáo ấy.

Tùng Liên rất xúc động bởi tiếng sáo của Phi Phố, đôi khi xúc động đến nỗi nước mắt tràn xuống má nàng.

Nàng rất ao ước được ngồi cùng với cái đám khách đàn ông kia và được gần Phi Phố. Khi Phi Phố nâng chiếc sáo lên, chàng gọi cho nàng nhớ lại một thanh niên hồi ở trường đại học, thường ngồi một mình trong phòng và chơi đàn tam thập lục; nàng không nhớ rõ khuôn mặt của chàng thanh niên ấy, và nàng cũng không thậm yêu chàng ta. Nhưng nàng dễ dàng bị cuốn hút bởi cái cảnh tượng đẹp lạ lùng ấy; cơn xúc động của nàng tuôn chảy như những gợn sóng của một con suối mùa thu. Nàng do dự giây lát, rồi xách một chiếc ghế mây ra ngoài hiên và ngồi xuống, lặng lẽ nghe tiếng nhạc của Phi Phố. Nhưng chỉ một lát, tiếng sáo ngừng lại và thay thế bằng tiếng nói chuyện của khách nghe. Tùng Liên lập tức cảm thấy hết hứng thú, và nàng nghĩ, "Nói chuyện thực là buồn tẻ; chẳng khác gì người nói dối ta và ta nói dối người; ngay khi người ta bắt đầu nói chuyện, người ta bày tỏ tình cảm giả dối."

Nàng đứng dậy và bước vào phòng; nàng chợt nhớ trong chiếc rương đan bằng tre của nàng, nàng cũng có một cây sáo dài, một vật mà thân phụ nàng để lại cho nàng. Nàng vội mở chiếc rương; đã lâu cái rương không được phơi nắng và đã có mùi ẩm ỉm; tất cả những áo quần thời sinh viên phế bỏ và không mặc, được sắp xếp ngăn nắp trong rương, như thể những ngày tháng của quá khứ đã được phong kín lại cho bụi bám, hắt ra những tia sáng nhỏ bé của những ước mơ không thành. Tùng Liên lấy hết quần áo ra, nhưng không thấy cây sáo. Nàng nhớ rõ rằng nàng đã bỏ cây sáo vào chiếc rương khi nàng từ nhà ra đi. Làm sao có thể mất được?

Nàng lên tiếng gọi ra ngoài hiên. "Tiểu Nhạn. Tiểu Nhạn, vào đây."

Tiểu Nhạn chạy vào và hỏi, "Sao Tứ Nương không nghe Đại Thiều gia thổi sáo?"

Tùng Liên hỏi, "Mày có lục cái rương của tao không?"

Tiểu Nhạn trả lời, "Đã lâu lắm rồi Tứ Nương sai tôi sắp gọn lại cái rương, và tôi đã sắp xếp quần áo ngăn nắp rồi đấy."

Tùng Liên hỏi thêm, "Mày có trông thấy cây sáo gổ không?"

- Cây sáo? Tôi không thấy. Chỉ có đàn ông mới thổi sáo.

Tùng Liên nhìn thẳng vào mắt Tiểu Nhạn, cười lạnh lùng và nói, "Vậy thì mày đã ăn cắp cây sáo của tao phải không?"

- Tứ Nương không nên xúc phạm người ta như thế; tôi ăn cắp cây sáo của Tứ Nương làm gì?

- Dĩ nhiên mày có âm mưu quỷ quái của mày, suốt ngày lúc nào đầu óc cũng có những mưu mô quỷ quyệt mà vẫn giữ được cái bề ngoài ngây thơ thành thực.

- Tứ Nương đừng nên buộc tội lầm cho người khác như thế. Hãy đi hỏi Lão Gia, Thiếu Gia, Đại Nương, Nhị Nương và Tam Nương xem có bao giờ tôi ăn cắp lấy một xu nhỏ của chủ không?

Tùng Liên không thèm nghe Tiểu Nhạn nữa; nàng khinh bỉ nhìn mặt Tiểu Nhạn, rồi chạy vào cái buồng ngủ nhỏ của Tiểu Nhạn, đứng lên một chiếc rương gổ rỗng tiền và ra lệnh, "Mày nói hay lắm; hãy mở rương ra cho tao coi."

Tiểu Nhạn ôm lấy chân Tùng Liên và năn nỉ, "Tứ Nương, xin đừng dẫm lên chiếc rương của tôi; thực tình tôi không ăn cắp cây sáo của Tứ Nương đâu!"

Nhìn vẻ mặt hoảng sợ của Tiểu Nhạn, Tùng Liên càng tin chắc; nàng cầm một chiếc rìu trong góc phòng và nói, "Tao sẽ bỏ rương ra để coi; nếu cây sáo không có bên trong thì tao sẽ mua đèn mày một chiếc rương mới." Nàng bậm môi, vung cây rìu lên bổ xuống, và chiếc rương

của Tiểu Nhạn bật tung ra, quần áo, tiền xu và đủ loại đồ nữ trang rớt tiền đồ tràn ra sàn nhà.

Tùng Liên lật quần áo ra, nhưng vẫn không thấy cây sáo của nàng. Rồi nàng chợt trông thấy một gói vải trắng nhỏ; khi nàng mở ra thì đây là một hình nhân nhỏ bằng vải. Hình nhân có ba chiếc kim nhỏ cắm vào ngực. Thoạt đầu nàng thấy buồn cười, nhưng nàng nhận thấy ngay rằng hình nhân búp bê ấy trông rất giống nàng; nhìn kỹ hơn nữa, nàng trông thấy chữ "Tùng Liên" viết lơ mờ bằng mực đen. Nàng bỗng cảm thấy ngực đau nhói lên, y như nàng bị ba chiếc kim nhỏ kia đâm vào vậy. Mặt nàng lập tức tái mét. Tiểu Nhạn đứng tựa vào tường và hoảng hốt nhìn nàng. Tùng Liên bỗng hét lên lạnh lạnh, nhảy lên, nắm tóc Tiểu Nhạn, và đập đầu Tiểu Nhạn liên hồi vào tường. Nàng nuốt nước mắt và hét to, "Mày định trù ếm cho tao chết? Mày muốn giết tao phải không?"

Tiểu Nhạn không dám chống lại để thoát thân; nó cứ đứng đấy bất động, nước nỡ khóc. Tùng Liên mệt nhoài, và trong lúc nàng lấy lại hơi thở, nàng chợt nhớ rằng Tiểu Nhạn không biết chữ. Vậy thì ai đã viết tên nàng lên hình nhân bằng vải này? Câu hỏi này càng làm nàng thêm đau buồn. Nàng ngồi xuống và bắt đầu lau nước mắt cho Tiểu Nhạn và hỏi, "Đừng khóc nữa. Mọi chuyện qua rồi; đừng làm như vậy nữa; tao không buộc tội mày đâu, nhưng mày phải cho tao biết ai viết tên tao cho mày."

Tiểu Nhạn vẫn còn nức nở, và lắc đầu. "Tôi sẽ không nói. Tôi không thể nói được."

Tùng Liên dụ dỗ, "Mày không phải sợ ai cả; tao sẽ không thù giận mày đâu. Mày chỉ việc nói cho tao biết, và tao sẽ không để liên lụy đến mày."

Tiểu Nhạn vẫn lắc đầu. Rồi Tùng Liên bắt đầu nhắc hỏi, "Có phải Dục Như không?" Tiểu Nhạn lắc đầu.

- Vậy là Mai San phải không?

Tiểu Nhạn vẫn lắc đầu. Tùng Liên cảm thấy lạnh người, và giọng nói của nàng run run, "Vậy là Cát Vân rồi, phải không?"

Tiểu Nhạn không lắc đầu nữa; mặt nó trông thất vọng và buồn cười. Tùng Liên đứng dậy, nhìn lên bầu trời và nói, "Người ta chỉ biết được mặt người chứ không biết được lòng người; ta đã nghi ngờ việc này từ lâu rồi."

Trần Tả Thiên trông thấy Tùng Liên ngồi ngây như tượng gỗ trên ghế trường kỷ, hai mắt sưng và đỏ, tay vịn một nắm hoa cúc héo. Lão hỏi, "Nàng lại khóc phải không?"

- Không, Lão gia đối xử với em rất tốt thì tại sao em phải khóc?

Trần Tả Thiên suy nghĩ một lát rồi nói, "Nếu nàng cảm thấy buồn tẻ quá, chúng mình hãy đi dạo ngoài hoa viên, hoặc chúng mình sẽ ra ngoài ăn đêm, cũng được."

Tùng Liên vịn nắm hoa cúc lần nữa, ném ra cửa sổ và hỏi thẳng, "Lão gia lấy cây sáo của em làm gì?"

Trần Tả Thiên do dự một lát rồi nói, "Ta sợ nàng nhớ đến một người khác, vì thế ta cất nó đi."

Tùng Liên nhếch mép cười lạnh lùng. "Tất cả tâm hồn em ở ngay đây; em còn có thể tưởng nhớ tới ai nữa?"

Trần Tả Thiên trả lời một cách nghiêm trọng. "Vậy thì cho ta biết ai đã tặng nàng cây sáo ấy?"

- Đấy không phải là kỷ vật tình yêu đâu, mà là một cửa gia bảo; thân phụ em để nó lại cho em.

Trần Tả Thiên có vẻ bối rối. "Ta thực là quá đa nghi. Ta tưởng là một sinh viên trẻ tuổi nào đó đã tặng nàng."

Tùng Liên chìa tay ra và nói, "Mau lên mang lại đây; cây sáo là của em, em muốn giữ nó ở đây."

Trần Tả Thiên càng có vẻ bối rối hơn nữa. Lão đi đi lại lại, hai tay xoa

vào nhau. "Thực là đáng tiếc. Ta đã sai gia nhân đốt cây sáo rồi." Lão không nghe Tùng Liên nói một lời nào và căn phòng tối dần. Khi lão mở đèn lên, lão trông thấy mặt Tùng Liên trắng bạch như tuyết và nước mắt đang lặng lẽ tuôn xuống má nàng.

Đêm đó là một đêm bất thường cho hai người. Tùng Liên nằm cuộn tròn lại như một con cừu non, và cách xa người Trần Tả Thiên; Trần Tả Thiên xích lại và vuốt ve nàng, nhưng không nhận được một sự đáp ứng nào. Lão tắt đèn một lúc, rồi mở đèn lên và nhìn vào mặt Tùng Liên; khuôn mặt lạnh lùng và không cảm giác như một tờ giấy. Lão nói, "Nàng thực là quá đáng. Ta đã gần như quỳ xuống và xin nàng tha lỗi rồi."

Tùng Liên im lặng một lúc rồi nói, "Em không cảm thấy hứng thú."

Trần Tả Thiên trả lời, "Ta rất ghét khi người ta cau mặt với ta."

Tùng Liên quay lại và nói, "Tại sao Lão gia không sang phòng của Cát Vân, bà ta lúc nào cũng mỉm cười với Lão gia đó."

Trần Tả Thiên nhảy xuống giường và mặc quần áo vào. "Vậy thì ta sẽ đi; cảm ơn Trời Phật ta vẫn còn ba bà vợ khác nữa!"

Chương 5

Ngày hôm sau khi Cát Vân bước vào phòng Tùng Liên, Tùng Liên vẫn còn nằm trong giường. Khi Tùng Liên trông thấy Cát Vân kéo màn cửa ra, không biết tại sao nàng rung mình. Nàng nhắm mắt lại và giả bộ còn ngủ. Cát Vân ngồi xuống đầu giường, thò tay sờ trán nàng và nói, "Muội muội không có nóng; chắc là không bệnh đâu, chỉ tức giận thôi."

Tùng Liên hé mắt nhìn Cát Vân, "Tỷ tỷ đấy ư?"

Cát Vân cầm tay Tùng Liên. "Thôi dậy mau đi; nằm hoài như thế này khi không đau ốm thì sẽ đau ốm đấy."

- Nếu phải dậy thì cũng có gì để làm đâu?

- Cắt tóc cho chị; chị cũng muốn có mái tóc sinh viên như muội muội; chị muốn trẻ trung đôi chút.

Cát Vân ngồi trên một chiếc ghế đầu chờ Tùng Liên cắt tóc cho nàng. Tùng Liên quàng một chiếc áo cũ quanh cổ Cát Vân, rồi cầm một cái lược và thong thả chải tóc cho Cát Vân. Tùng Liên nói:

- Nếu cắt không đẹp thì đừng trách em nhé; em cảm thấy run tay khi phải cắt mớ tóc đẹp để như của tỷ tỷ.

- Dù cắt không đẹp cũng không sao đâu; ở tuổi chị ai còn lo đến đẹp xấu nữa?

Tùng Liên tiếp tục chải tóc Cát Vân, chải lên chải xuống. "Được rồi, em sắp cắt đây."

- Cứ cắt đi mà. Tại sao muội muội e ngại như vậy?

- Tại vì em không hay cắt tóc; em sợ em sẽ cắt vào da thịt tỷ tỷ.

Nói xong, Tùng Liên bắt đầu cắt tóc. Tùng lộn tóc đen mềm của Cát Vân rơi xuống sàn nhà trong lúc lưỡi kéo kêu lách tách. Cát Vân lên tiếng, "Muội muội khéo tay quá nhỉ?"

- Tỷ tỷ đừng nên khen ngợi em trước. Ngay sau khi tỷ tỷ khen em, tay em bắt đầu run rồi.

Tùng Liên vừa nói thế xong thì nàng nghe tiếng hét thất thanh lạnh lạnh của Cát Vân; tai của Cát Vân đã bị kéo cắt phải.

Ngay cả những người ở tận ngoài hoa viên cũng nghe thấy tiếng hét ghê rợn của Cát Vân. Mai San, con hầu và Phi Lang vội chạy sang để xem chuyện gì xảy ra. Họ trông thấy Cát Vân đang ôm tai phải đầm đìa máu; nàng đau đến toát mồ hôi. Tùng Liên ngồi bên cạnh, tay vẫn còn cầm cái kéo; mặt nàng cũng tái mét. Trên sàn nhà là một vãi lộn tóc đen.

- Cái gì vậy?

Nước mắt Cát Vân bắt đầu tuôn ra, và nàng chạy ra hoa viên, tay vẫn ôm lấy tai. Tùng Liên đứng đó, ngơ ngác kinh hoàng, bên cạnh đồng

tóc; cái kéo tuột khỏi tay nàng, rơi xuống sàn đến cách một tiếng. Nàng lẩm bẩm như nói với mình, "Bàn tay tôi run quá; tôi không được khỏe." Một lũ gia nhân đang tò mò đứng xem; nàng đẩy tất cả ra cửa.

- Chúng bay đứng đây làm gì nữa? Chạy mau đi mời bác sĩ cho Nhị Nương!

Mai San đứng lại trong phòng, nắm tay Phi Lang. Nàng nhìn Tùng Liên và khẽ mỉm cười. Tùng Liên tránh mắt Mai San, cầm một cây chổi và bắt đầu quét tóc của Cát Vân thì bất chợt Mai San bật lên cười.

Tùng Liên nói, "Có gì đáng cười đâu?"

Mai San nheo mắt nhìn Tùng Liên. "Nếu tôi ghét ai, tôi cũng cắt tai người ấy, cắt đứt luôn cả tai đi."

Tùng Liên cau mày. "Chị nói thế nghĩa là gì? Chị nghĩ tôi chủ tâm làm thế hả?"

Mai San lại cười rất vui sướng và trả lời, "Hừ, chỉ có trời mới biết."

Tùng Liên không thèm quan tâm đến Mai San nữa. Nàng nằm xuống giường, kéo mền trùm kín đầu, và nghe tim đập hỗn loạn. Chính nàng cũng không biết nàng có phải chịu trách nhiệm cho cái mà lưỡi kéo đã cắt không; dẫu sao, mọi người phải tin rằng nàng không chủ tâm làm như thế. Rồi nàng nghe tiếng Mai San xuyên qua mền.

- Cát Vân có bộ mặt thánh thiện nhưng lòng dạ bò cạp; bà ta âm mưu nhiều chuyện trong cái bộ óc nhỏ hẹp ấy hơn bất cứ ai. Tôi biết tôi không địch nổi bà ta đâu, nhưng có lẽ cô có thể đối phó được với bà ta. Tôi đã nghĩ thế ngay từ lần đầu tiên tôi gặp cô.

Tùng Liên khẽ cử động bên dưới cái mền và nghe những lời bất ngờ của Mai San. Mai San nói tiếp:

- Có muốn nghe chuyện Cát Vân và tôi sinh con không? Cát Vân và tôi có chửa cùng một lúc. Khi tôi được ba tháng, bà ta sai người bỏ thuốc phá thai vào thuốc bổ của tôi. Nhưng số phận tôi mạnh hơn bà ta. Cái thai

không bị phá. Về sau chúng tôi đau đẽ cùng một lúc. Bà ta muốn con bà ta sinh ra trước, vì thế bà ta tiêu khá nhiều tiền mua thuốc chích của ngoại quốc làm cho mau đẻ; thuốc làm âm hộ bà ta rộng toác ra. Nhưng phần số của tôi vẫn mạnh hơn bà ta. Tôi sinh ra Phi Lang trước và là con trai; bà ta đã làm đủ thứ phí công mà chỉ được con Ưc Dung, không hơn một con chó cái rẻ tiền, và đẻ sau thằng Phi Lang ba giờ.

Cái lạnh của mùa thu đã tới. Các bà vợ trong nhà đã thay mặc quần áo mùa thu; từ sáng sớm cho đến khuya, lá cây rơi rụng khắp nơi, thay đổi hoa viên thành một màu nâu khô. Một vài nữ gia nhân lom khom quanh những đồng lửa đốt lá, và mùi hôi của khói toả lên không. Cửa sổ của Tùng Liên bỗng bật mở, và gia nhân trông thấy mặt nàng đỏ bừng tức giận. Nàng cầm một cây lược gỗ và gõ xuống thành cửa sổ.

- Ai bảo chúng bay đốt lá như thế? Đốt những chiếc lá đẹp để đi và gây nên mùi hôi thối.

Lũ gia nhân thu dọn chổi và thúng, rồi một người can đảm nhất trả lời. "Có nhiều lá khô quá; chúng tôi sẽ phải làm gì nếu không đốt đi?"

Tùng Liên ném chiếc lược vào người đó và hét to, "Ta cấm chúng bay đốt lá. Ta cấm đó!" Rồi nàng đóng xâm cửa sổ lại.

Bọn nữ gia nhân nói với Dục Như, "Tính khí Tứ Nương mỗi ngày một khó. Tứ Nương không cho chúng tôi đốt lá. Tại sao bà ấy khó tính như vậy?"

Dục Như la mắng tụi gia nhân. "Đừng nói om xòm nữa; đây không phải chỗ chúng bay nói chuyện ngồi lê đôi mách." Tuy nhiên trong lòng Dục Như rất tức giận. Từ trước đến nay lá khô trong vườn phải đốt đi mỗi năm vài lần. Cái tục lệ lâu đời ấy từ nay phải bỏ đi vì Tùng Liên vào nhà này hay sao?

Đám gia nhân đứng thông tay và hỏi lại, "Như vậy chúng tôi có đốt lá nữa hay thôi?"

- Ai bảo chúng bay không đốt nữa? Hãy đi đốt hết cho ta; đừng để ý đến nó.

Lũ gia nhân đốt lá một lần nữa, và Tùng Liên không thò mặt ra phản đối. Nhưng khi những lá khô bị đốt thành tro và đám gia nhân bỏ về, chúng trông thấy nàng bước ra từ căn phòng phía nam. Nàng vẫn mặc váy mùa hạ, và lũ gia nhân hỏi nàng không cảm thấy lạnh trước những cơn gió thổi mạnh bên ngoài hay sao.

Tùng Liên chỉ đứng đó thật lâu, nhìn những đống tro đen, rồi nàng đi vào nội hoa viên để ăn trưa. Chiếc váy nàng bị gió lạnh thổi phất phới, trông giống như một con bướm trắng.

Tùng Liên ngồi vào bàn và nhìn người khác ăn. Nàng không đụng tới đôi đũa. Vẻ mặt nàng rất bình tĩnh và cương quyết, và nàng khoanh tay thật chặt trước ngực, như để chống đỡ bất cứ cuộc tấn công nào vào người nàng. Ngày hôm ấy Trần Tả Thiên không có nhà - một cơ hội hoàn hảo để gây ra một vụ cãi lộn trong gia đình. Phi Phố lên tiếng trước.

- Này, sao dì không ăn đi?

- Tôi no rồi.

- Dì đã ăn rồi hả?

Tùng Liên hà mạnh hơi ra mũi. "Hừ, tôi đã ngửi quá nhiều khói hôi thối nên tôi no rồi."

Phi Phố không hiểu; chàng nhìn bà mẹ. Dục Như biến sắc mặt, và bảo con trai, "Con hãy ăn đi; đừng hỏi nhiều nữa." Rồi bà ta lên giọng và nhìn chằm chằm vào Tùng Liên. "Tứ Nương, tôi thực tình thích cái điều cô vừa nói; chúng ta sẽ phải làm gì với hàng đống lá khô trong hoa viên?"

Tùng Liên trả lời, "Tôi không biết. Tôi có quyền gì điều khiển công việc trong nhà chứ?"

Dục Như nói, "Hàng năm chúng ta đốt lá khô, và không hề có chuyện gì; tại sao cô quá nhạy cảm hơn mọi người khác? Cô không thể chịu đựng nổi một ít khói hay sao?"

- Lá khô sẽ tự thối rữa ra; chúng ta có cần phải đốt đi hay không? Bà biết lá khô không phải là con người mà.

- Cô có ý gì vậy? Thật là ngớ ngẩn.

- Tôi không có ý gì cả, nhưng có điều tôi không hiểu. Tại sao chúng nó phải đem lá khô vào hậu viên để đốt? Ai thích ngửi mùi khói ấy thì nên bảo chúng nó đốt ngay bên dưới cửa sổ của mình.

Dục Như không thể chịu đựng thêm được nữa; bà ném đôi đũa xuống bàn. "Tùng Liên, tại sao cô không soi gương mà xem, cô sẽ thấy cô đã đem biết bao rắc rối vào nhà họ Trần? Cô làm như bị ai đày đọa không bằng."

Tùng Liên đứng dậy. Mắt nàng nhìn như xoáy vào bộ mặt sừng sải, nhợt nhạt và vàng tái của Dục Như. Rồi nàng lên tiếng, "Bà nói đúng, tôi thì là cái gì?" Tùng Liên nói bằng một giọng rất khế, như thể nàng nói với chính nàng. Nàng vừa mỉm cười, quay lưng lại rời khỏi bàn ăn; khi nàng quay nhìn lại, nàng đã ứa nước mắt, và nói thêm, "Chỉ có trời mới biết các bà làm khổ người khác thế nào!"

Tùng Liên khoá cửa nằm trong phòng suốt buổi chiều, và không mở cửa cho con Tiểu Nhạn khi nó đến hầu trà cho nàng. Ngồi một mình bên cạnh cửa sổ, nàng trông thấy bình hoa cúc lớn và đẹp để trên bàn trang điểm đã bắt đầu héo đen rồi. Nàng cầm những bông cúc lên và muốn ném đi, nhưng không biết ném đi đâu; cửa sổ đã đóng chặt rồi và nàng không muốn mở ra nữa. Nàng đi lại trong phòng, tay ôm những bông hoa héo trước ngực và suy nghĩ; cuối cùng nàng mở cánh cửa phòng treo quần áo và bỏ những bông hoa tại đó.

Bên ngoài, những luồng gió mùa thu lại thổi lồng lộng, những cơn gió lạnh lẽo thổi bóng tối vào hoa viên, mỗi lúc một tối thêm. Nàng nghe có người gõ cửa. Tưởng là Tiểu Nhạn đến hầu trà nữa, nàng đập mạnh vào bên trong cửa và nói, "Đi chỗ khác, ta không cần uống trà."

Nhưng người bên ngoài lên tiếng, "Tôi đây mà; Phi Phố đây."

Tùng Liên không bao giờ ngờ Phi Phố đến thăm. Nàng mở cửa và đứng ngay trước lối vào. "Đại Thiếu gia đến đây làm gì?"

Tóc Phi Phố bị gió thổi tung lên; chàng vuốt lại tóc, cười hơi ngượng ngùng và nói, "Họ nói dì bệnh, vì thế tôi tới thăm dì."

Tùng Liên khẽ thở dài. "Ai bệnh? Nếu tôi muốn chết thì tôi chết ngay; phải nằm bệnh thì chán và mệt quá."

Phi Phố bước vào trong phòng và ngồi xuống ghế trường kỷ; chàng nhìn quanh và bất thần kêu lên, "Tôi tưởng trong phòng của dì có nhiều sách vở lắm đấy."

Tùng Liên chìa hai bàn tay không ra. "Không có lấy một cuốn. Bây giờ sách vở vô dụng đối với tôi." Nàng vẫn đứng, và nói tiếp, "Đại Thiếu gia cũng đến để dạy bảo tôi phải không?"

Phi Phố lắc đầu. "Sao tôi dám thế? Tôi thấy nhức đầu mỗi khi chứng kiến những cảnh như thế."

- Vậy thì Đại Thiếu gia đến để giải hoà phải không? Tôi không nghĩ rằng cần phải giải hoà; một người như tôi đáng bị trách mắng.

Phi Phố im lặng một lát, rồi nói, "Mẹ tôi không có ý gì đâu; bản chất của mẹ tôi là cứng cỏi và không thay đổi được; dì không cần phải cãi vã với mẹ tôi; chuyện đó không đáng đâu."

Tùng Liên đi đi lại lại trong phòng; bỗng nàng bật cười rất to. "Thực tình tôi không muốn cãi vã với Đại Nương; tôi cũng không biết tại sao tôi cư xử như vậy; Đại Thiếu gia có nghĩ là tôi buồn cười không?"

Phi Phố lại lắc đầu, đàng hăng và nói rất thông thả, "Con người ta ai cũng vậy; người ta không biết rõ xúc cảm của mình."

Trong lúc nói chuyện, tình cờ hai người nhắc tới cây sáo. Tùng Liên nói, "Tôi cũng có một cây sáo, nhưng tiếc thay tôi đánh mất rồi."

Phi Phố cảm thấy hứng khởi. "Vậy dì cũng biết thổi sáo ư?"

- Không, tôi không biết thôi. Tôi không có giờ để tập thôi trước khi đánh mất.

- Nếu tôi giới thiệu cho dì một người bạn để dạy dì thì sao? Người ấy cũng đã từng dạy tôi.

Tùng Liên cười và không trả lời, hoặc nàng không biết trả lời thế nào. Đúng lúc đó, Tiểu Nhạn bước vào, tay bưng hai chén chè nấu bằng táo đỏ và nấm trắng; Tiểu Nhạn đặt một chén vào tay Phi Phổ.

Tùng Liên nói, "Hãy coi xem con nhỏ này tận tụy với Đại Thiếu gia như thế; cô ta làm món giải khát cho Đại Thiếu gia mà chẳng cần phải sai bảo."

Tiểu Nhạn xấu hổ đỏ bừng mặt, đặt chén chè kia xuống bàn, và chạy ra ngoài. Tùng Liên gọi với theo, "Tiểu Nhạn, đừng bỏ chạy, Đại Thiếu gia muốn nói chuyện với mày đấy." Sau khi nói xong, Tùng Liên lấy tay che miệng và cười.

Phi Phổ cũng cười; chàng dùng chiếc muỗng bạc khuấy chén chè.

- Dì đối với cô ta tàn nhẫn quá.

- Đại Thiếu gia tưởng dễ đối phó với cô ta hả? Con nhỏ đó đáng khinh bỉ lắm. Mỗi khi tôi có khách ở đây, nó thường đứng bên ngoài để rình nghe lén xem chúng tôi nói gì. Ai biết được đầu óc nó chứa đựng những ý tưởng điên rồ gì?

Phi Phổ cảm thấy sự bức mình của Tùng Liên và lập tức thay đổi đề tài. "Tôi rất thích đồ ngọt, ngay từ khi còn nhỏ; những thứ như món chè táo đỏ và nấm trắng như thế này. Tôi cũng mắc cỡ vì chuyện này; các bạn tôi bảo tôi rằng chỉ đàn bà mới thích đồ ngọt."

Tuy nhiên bộ mặt của Tùng Liên vẫn còn quạu quọ. Nàng bắt đầu nghịch móng tay. Móng tay của nàng dài và mảnh mai; những móng tay bôi một thứ dầu nhựa thơm trông như một hàng vẩy cá màu hồng.

- Này, dì có nghe tôi nói không thế?

- Tôi vẫn nghe đấy chứ. Đại Thiếu gia nói đàn bà thích đồ ngọt, còn đàn ông thích đồ mặn.

Phi Phổ mỉm cười, lắc đầu và đứng lên để ra về. Ngay trước khi ra về chàng bảo Tùng Liên, "Dì là một người thú vị lạ lùng. Tôi không biết được cái gì trong lòng dì."

- Tôi cũng nghĩ về Đại Thiếu gia như vậy. Tôi cũng không thể biết được cái gì trong lòng Đại Thiếu gia.

Chương 6

Vào ngày mừng bảy tháng mười hai âm lịch, người ta treo đèn lồng khắp nơi trong nhà họ Trần. Hôm ấy Trần Tả Thiên ăn mừng sinh nhật năm mươi tuổi. Từ sáng sớm, bạn bè và họ hàng lũ lượt bước vào hoa viên để chúc mừng lão. Trần Tả Thiên ngồi trong phòng khách, mặc chiếc áo trường bào mới màu đen tiếp khách. Chiếc áo trường bào là quà mừng của Phi Phổ. Trong khi đó Dục Như, Cát Vân, Mai San và Tùng Liên xúm xít quanh lão, trao đổi những lời chào hỏi vui vẻ với khách khứa. Ngay lúc buổi tiệc đang hồi náo nhiệt nhất thì người ta nghe thấy một tiếng đổ vỡ bất thành linh; mọi người nhìn về phía tiếng động và trông thấy một chiếc bình cổ cao một thước, vừa vỡ tan thành từng mảnh trên sàn nhà.

Phi Lang và Ưc Dung đang đuổi nhau quanh phòng và hất đổ chiếc bình trang trí. Hai đứa trẻ đứng dừng lại nhìn nhau, và biết chúng sẽ bị rắc rối lớn. Phi Lang là người hoàn hồn trước, chỉ vào Ưc Dung và nói, "Nó làm đổ. Con không làm gì cả."

Ưc Dung cũng mau lẹ chỉ tay vào Phi Lang. "Anh đang đuổi tôi. Anh đụng đổ chiếc bình."

Trần Tả Thiên mặt tái xám, nhưng sự hiện diện của quan khách khiến lão không dám tuôn ra cơn giận dữ.

Dục Như bước lại, và rít răng cầu nhàu thật khế, "Con cái của giống điểm mắt dầy, nòi giống điểm mắt dầy." Bà ta lôi Phi Lang và Ưc Dung

ra ngoài, và tát cho mỗi đứa một cái. "Xui xẻo! Xui xẻo!" Rồi bà ta đẩy mạnh Phi Lang. "Đi ra khỏi đây ngay." Đến đó thằng Phi Lang nằm lăn xuống đất và bắt đầu chu chèo kêu khóc; tiếng kêu khóc đinh tai nhức óc của nó vang vào phòng khách.

Mai San là người chạy ra trước. Nàng ôm Phi Lang vào lòng và trừng mắt nhìn Dục Như. "Tại sao bà không đánh nó nữa đi? Đánh nữa đi. Bà không muốn nó sống phải không; bà không nên bỏ lỡ cơ hội đánh nó nữa!"

Dục Như trả lời, "Ăn nói gì kỳ quặc vậy? Thằng bé làm chuyện quấy; thay vì dạy dỗ nó thì cô chỉ tìm cách che chở cho nó."

Mai San đẩy Phi Lang ra trước mặt Dục Như, "Hay lắm, tôi sẽ giao nó cho bà để bà dạy nó một bài học. Tiếp tục đi, đánh chết nó đi. Bà sẽ cảm thấy dễ chịu nếu bà đánh nó đến chết."

Đến đây thì Cát Vân và Tùng Liên cũng chạy ra. Cát Vân kéo Ưc Dung lại và vỗ nhẹ lên đầu nó. "Con yêu của mẹ, sao con cứ gây phiền hà cho mẹ thế? Nói cho mẹ biết người nào đã làm đổ cái bình ấy?"

Ưc Dung bắt đầu khóc. "Không phải tại con; con đã bảo mẹ là không phải tại con mà; Phi Lang chạy đụng vào cái bàn."

Cát Vân bảo con, "Nín đi con; nếu con không làm vỡ bình thì con cần gì phải khóc? Hai con đã làm hỏng ngày hạnh phúc của Lão gia."

Mai San lạnh lùng cười và nói, "Ưc Dung, con hãy còn nhỏ mà sao con đã có thể nói dối trơ trẽn như thế? Ta đã trông thấy rõ từ đầu chí cuối; chính con đã đánh đổ cái bình bằng cùi chỏ của con."

Bốn người đàn bà không biết nói gì nữa, nhưng Phi Lang vẫn tiếp tục gào khóc. Sau khi đứng xem một lúc, Tùng Liên nói, "Không đáng gì cả; có phải vì một chiếc bình không? Nếu nó vỡ thì nó đã vỡ rồi; giờ làm gì cũng vậy thôi."

Dục Như nhìn Tùng Liên, vẻ không bằng lòng. "Cô thì nói như vậy dễ lắm. Có phải chỉ là chiếc bình không? Lão gia muốn mọi thứ phải là

điềm lạnh. Dem một đám người đê tiện xui xẻo như cô về, sớm muộn cô cũng gây tan nát cái nhà họ Trần lâu đời giàu sang này."

Tùng Liên to tiếng, "Hừ? Tại sao lại là lỗi của tôi? Cứ coi như tôi nói chuyện vớ vẩn; nhưng mà ai thèm lo lắng công việc của bà?"

Tùng Liên quay lưng và bước đi khỏi cái đám cãi nhau. Bước về hướng hậu viên, nàng gặp Phi Phố và một vài người bạn của chàng. Phi Phố hỏi nàng, "Tại sao đi bỏ về?"

Tùng Liên bóp trán và trả lời, "Tôi nhức đầu; mỗi khi ồn ào quá thì tôi lại nhức đầu."

Tùng Liên quả thực nhức đầu. Nàng khát nước, nhưng tất cả bình nước trong phòng nàng đều hết nước.

Tiểu Nhạn lợi dụng cơ hội phụ giúp trong phòng khách nên sao nhãng công việc của nó trong phòng của nàng. Tùng Liên đi vào bếp đốt lửa nấu trà và chửi thề, "Con chó cái." Đây là lần đầu nàng phải làm công việc nhà như thế kể từ ngày vào nhà họ Trần, và nàng có vẻ lúng túng vụng về. Sau khi đứng trong bếp một lúc, nàng bước ra ngoài hiên. Nàng trông thấy khu hậu viên thực là yên tĩnh vắng vẻ. Mọi người đều vào dự buổi sinh nhật; chỉ còn lại là sự cô đơn, rơi xuống từng giọt một. Như nước nhỏ xuống từ cành khô và lá chết, sự cô đơn ướm thấm vào tận trái tim Tùng Liên. Một lần nữa nàng lại trông thấy cây tử đằng hoa.

Gió thổi khiến cây tử đằng hoa như phát ra những tiếng thì thầm; cái giếng vẫn gọi nàng một cách đáng sợ.

Tùng Liên ôm lấy ngực. Nàng cảm thấy như thể là nàng nghe thấy một tiếng nói định mệnh từ cõi hư vô.

Tùng Liên bước lại cái giếng. Nàng cảm thấy vô cùng lâng lâng, như thể nàng đang bước đi trong một giấc mơ. Mùi cỏ hoa chết úa bao trùm quanh cái giếng; Tùng Liên nhặt một chiếc lá tử đằng hoa từ mặt đất, xem xét cẩn thận và ném xuống giếng. Nàng nhìn chiếc lá nổi lênh bênh như một thứ trang hoàng trên mặt nước tù xanh đậm, và che một phần bóng nàng dưới nước; nàng không thể trông thấy mắt nàng trên làn nước đứng im. Tùng Liên đi quanh cái giếng, nhưng không thể tìm được một

góc cạnh nào để có thể nhìn thấy hết khuôn mặt nàng dưới giếng; nàng cho đó là một việc kỳ lạ. "Chỉ một chiếc lá tử đằng hoa, làm thế nào...?"

Một vài tia sáng của mặt trời giữa trưa biến thành vô vàn những chấm trắng khẽ nháy múa bên trong cái giếng cổ. Một ý tưởng kinh dị bỗng xâm nhập Tùng Liên: một bàn tay ... có một bàn tay giữ chiếc lá tử đằng hoa để che mắt nàng dưới nước. Ngay khi nàng nghĩ như thế, nàng dường như trông thấy một bàn tay trắng xanh, ướt sũng nước, thò ra để che đôi mắt của nàng từ cái đáy giếng sâu thẳm. Tùng Liên hét lên kinh hoàng. Một bàn tay. Một bàn tay. Nàng muốn quay lại và chạy về, nhưng dường như toàn thân nàng dính chặt vào thành giếng, muốn mà không thể dứt ra được. Nàng cảm thấy nàng nghiêng người và nhìn xuống giếng, không cưỡng lại được, như một cuống hoa bị gió thổi gãy. Trong một cơn choáng váng, nàng trông thấy nước trong giếng bỗng sủi bọt thành một âm thanh mơ hồ, nghe rất xa, rót vào tai nàng: "Tùng Liên... xuống đây, Tùng Liên. Tùng Liên ... hãy xuống đây, Tùng Liên."

*

Khi Cát Vân tới tìm Tùng Liên, nàng đang ngồi một mình ngoài hiên, ôm con mèo Ba Tư của Mai San trong lòng. Cát Vân nói, "Muội muội làm gì ở đây? Bữa tiệc trưa đã bắt đầu rồi."

- Cái đầu em nhức muốn chết. Em không muốn đi đâu cả.

- Không được đâu. Muội muội phải đến dự dù có bệnh; đây là một dịp cả nhà phải đoàn tụ; Lão gia cứ sai đi tìm muội muội đó.

- Em không muốn đi đâu cả; em cảm thấy bệnh quá; tỷ tỷ không để em ngồi yên lặng ở đây một lát được hay sao?

Cát Vân mỉm cười và hỏi, "Có phải muội muội giận Dục Như không?"

- Không. Em không còn sức để mà giận ai nữa.

Để bày tỏ sự phiền muộn hiển nhiên của mình, Tùng Liên quẳng con mèo xuống sàn nhà và nói, "Em muốn ngủ một lát."

Cát Vân vẫn tiếp tục mỉm cười. "Nếu vậy muội muội cứ ngủ đi; đành phải về nói cho Lão gia hay vậy."

Tùng Liên ngủ li bì suốt ngày hôm ấy, nhưng trong giấc ngủ, nàng trông thấy cái giếng và chiếc lá tử đằng hoa ở giữa mặt giếng; nàng choàng dậy, mình ướt đầm mồ hôi. Ai hiểu được ý nghĩa của cái giếng? Ai hiểu được ý nghĩa của chiếc lá tử đằng hoa? Ai hiểu được ý nghĩa cuộc đời của Tùng Liên? Nàng thức dậy trễ và ngồi một lúc trước gương, rửa mặt và chải tóc. Nàng thấy mặt nàng trong gương cũng tái mét và không có sinh khí như chiếc lá khô ấy. Người con gái trong gương là một người xa lạ với nàng.

Nàng không thích người con gái ấy. Nàng thở dài nặng nề, và bắt đầu nghĩ tới Trần Tả Thiên và tiệc sinh nhật của lão; nàng bắt đầu hối tiếc hành động của nàng. Nàng tự trách đã hành động nhỏ nhen và bướng bỉnh như thế; nàng biết rất rõ rằng hành động như thế chỉ có hại cho nàng trong cái nhà này. Rồi nàng vội vàng mở cửa phòng treo quần áo, và lấy ra một chiếc khăn quàng bằng len cừu màu bạc xám, món quà sinh nhật nàng đã sửa soạn từ lâu cho Trần Tả Thiên.

Bữa tiệc tối chỉ gồm có những người trong gia đình nhà họ Trần. Khi Tùng Liên bước vào phòng ăn, nàng trông thấy mọi người đã ngồi vào bàn. Tùng Liên bước lại ghế của nàng và nghĩ thầm, "Họ bắt đầu ăn mà không chờ ta."

Phi Phổ chào nàng từ phía bên kia bàn ăn. "Dì có thấy bớt không?"

Tùng Liên gật đầu và nhìn trộm Trần Tả Thiên. Bộ mặt của lão, lạnh lùng, xám lại và nghiêm khắc khiến tim Tùng Liên đập loạn lên. Nàng cầm chiếc khăn quàng lên và đưa ra trước mặt lão. "Lão gia, đây là món quà bé nhỏ không đáng giá của em."

Trần Tả Thiên chỉ tay về chiếc bàn tròn bên cạnh và cầu nhàu nói, "Để ra đằng kia."

Tùng Liên đem cái khăn quàng ra bàn và trông thấy một đồng lớn quà sinh nhật của những người khác trong gia đình tặng. Một chiếc nhẫn vàng, một chiếc áo choàng lông chồn, một chiếc đồng hồ tay Thụy Điển,

tất cả đều buộc trong những sợi giây vải màu đỏ. Tim Tùng Liên lại đập rộn ràng và mặt nàng nóng bừng và đỏ ửng. Khi nàng ngồi xuống ghế, nàng nghe thấy Dục Như nói, "Nếu là quà sinh nhật, tại sao cô ta không biết rằng phải buộc bằng giây vải đỏ?"

Tùng Liên làm như không nghe thấy gì. Nàng cảm thấy lời bắt bẻ của Dục Như thực là đáng ghét, nhưng suốt ngày hôm đó quả thực nàng bối rối và đặng trí.

Nàng biết nàng đã làm Trần Tả Thiên nổi giận, và đó là điều duy nhất nàng không muốn làm. Nàng suy nghĩ cách chuộc lại. Nàng phải cho mọi người biết địa vị đặc biệt của nàng trong mắt Trần Tả Thiên; nàng không được tỏ ra thua kém. Bất thần nàng mỉm cười rất dễ thương với Trần Tả Thiên và nói:

- Lão gia, ngày hôm nay là một ngày tốt đẹp nhất của Lão gia. Em không có nhiều tiền và không thể tặng Lão gia nhẫn vàng hoặc áo choàng lông thú được, nhưng để em đền bù bằng một loại tặng phẩm khác.

Nói đến đó nàng đứng dậy, bước lại trước mặt Trần Tả Thiên, quàng tay ôm lấy cổ lão, và hôn lên mặt lão hai lần.

Mọi người trong bàn tiệc sửng sốt nhìn Trần Tả Thiên - còn lão thì đỏ mặt tía tai. Lão trông có vẻ muốn nói, nhưng không nói nên lời. Cuối cùng, lão đẩy Tùng Liên ra xa và nói một cách tàn nhẫn, "Phải biết lịch sự trước mặt mọi người."

Phản ứng của Trần Tả Thiên thực ra tất nhiên phải như thế, nhưng Tùng Liên không ngờ như vậy; nàng đứng đó bối rối, hoang mang nhìn lão; phải một lúc lâu nàng mới nhận thức được chuyện gì đã xảy ra. Nàng lấy tay che mặt và không để cho ai trông thấy nước mắt của nàng. Nàng khóc rất khẽ, như tiếng lụa xé, khi bước ra khỏi cửa; người ngồi bàn ăn có thể nghe thấy nàng nói, "Tôi làm cái gì quấy? Lần này tôi làm cái gì quấy?"

Ngay những gia nhân đứng hầu tiệc gần bàn ăn cũng chứng kiến sự náo loạn của bữa tiệc sinh nhật; chúng cũng linh cảm rất đúng cho cái

điều sẽ trở thành khúc quanh quan trọng cho cuộc đời của Tùng Liên trong nhà họ Trần. Đêm ấy, khi hai người đầy tớ gái hạ những cây đèn lồng xuống, một người nói, "Hãy đoán thử xem đêm nay Lão gia ngủ trong phòng của ai?"

Người kia nghĩ một lúc, nhưng không thể đoán được. Một sự việc như thế hoàn toàn tùy thuộc vào ý thích nhất thời, có phải không? Ai có thể đoán đúng được?

Hai người đàn bà, Mai San và Tùng Liên, đang ngồi đối diện với nhau. Mai San trang điểm mặt rất là cẩn thận, dùng bút chì tô đậm hàng lông mày và bôi sáp môi rất hấp dẫn; nàng cũng có một khăn choàng lông thú rất đắt tiền trên đầu gối. Nhưng Tùng Liên trông như vừa mới uể oải ngủ dậy; nàng đưa một điếu thuốc lá giữa hai ngón tay lên miệng và thông thả hút, mắt nhìn lơ đãng. Điều kỳ lạ là cả hai người đều im lặng.

Ngồi nghe tiếng tích tắc của chiếc đồng hồ trên tường, Mai San và Tùng Liên cùng giữ kín nỗi lo âu riêng tư của mình; họ giữ kín niềm riêng như hai ngọn cây chống trả lại cơn gió mạnh.

Mai San lên tiếng trước, "Tôi để ý thấy cô mấy ngày nay bực bội điều gì; có phải cô đang có kinh phải không?"

- Có kinh nguyệt thì ăn thua gì với tính khí? Kinh nguyệt của tôi không đều; tôi không biết lúc nào nó bắt đầu và lúc nào nó chấm dứt.

- Thật là một người đàn bà khôn ngoan, nhưng cô không biết chắc chuyện ấy. Tháng này có chưa? Cô nghĩ cô có thai hử?

- Không, không. Làm sao mà có thai được?

- Cô có thai là điều hợp lý. Trần Tả Thiên rất giỏi môn đó. Lấy gối đặt bên dưới lưng về ban đêm. Thực đấy, tôi không xui dại cô đâu.

- Cái miệng của chị thực là không có khoá về chuyện này nên chị có thể ăn nói như thế.

- Tất cả chỉ có thế; có gì cần phải giấu diếm về chuyện này? Nếu cô không sinh cho nhà họ Trần một đứa con thì sau này cô sẽ khổ sở đấy. Những người như chúng ta đều như nhau thôi.

- Trần Tả Thiên gần đây không lại phòng tôi; để mặc lão ta làm theo ý thích; tôi không cần.

- Cô không ham muốn, nhưng tôi, tôi khác hẳn. Tôi bảo ngay lão rằng nếu lão không gần tôi trên năm ngày thì tôi sẽ tìm một người bạn chăn gối khác. Tôi không thể nào sống như một goá phụ được. Lão phải cố hết sức để làm vừa lòng tôi: lão sợ tôi; lão ghét tôi, và lão cũng thêm muốn tôi nữa. Nhưng tôi không sợ lão.

- Nói chuyện ấy chán lắm, hơn nữa tôi không cần. Nhưng tôi không hiểu đàn bà muốn gì; đàn bà là loại sinh vật gì? Chúng ta chẳng khác gì những con chó, con mèo, cá vàng, chuột... Chúng ta giống bất cứ cái gì, bất cứ cái gì ngoài con người.

- Đừng tự hạ giá mình, và cũng đừng lo Trần Tả Thiên thờ ơ với cô. Lão sẽ trở lại; cô trẻ nhất trong bọn chúng ta, cô thông minh và cô có văn hoá. Lão thực là khủng khiếp mới bỏ rơi cô để đi theo Dục Như hoặc Cát Vân; bụng của hai mẹ ấy to như thùng nước rồi! Dẫu sao cô có hôn hẳn trước mặt mọi người thì đã sao?

- Chị thực là nhiều sự. Tôi không có ý ấy đâu; tôi đang nói chính tôi đấy.

- Đừng nghĩ tới chuyện ấy nữa; chẳng quan trọng gì; lão có vẻ đạo đức giả. Nếu là trong giường thì cô hôn mặt lão, ngay cả hôn bên dưới nữa cũng không sao, lão còn khoái nữa.

- Thôi đừng nói chuyện ấy nữa. Nó làm tôi ốm.

- Hừ, tại sao cô không tới Hý Viện Hoa Hồng với tôi? Nghệ sĩ họ Trương đang đóng trong vở Lệ Trên Thạch Sơn đấy. Thế nào? Hãy đi giải trí cho khuây khoả đôi chút.

- Tôi không muốn đi. Tôi không muốn ra khỏi nhà. Tôi chỉ có một trái tim, và tôi lúc nào cũng cảm thấy như vậy dù có thế nào; khuây khỏa thì có ích gì?

- Cô không thể đi với tôi sau khi tôi ngồi đây lâu như thế để nói chuyện với cô?

- Đi theo chị thì thích thú gì? Ra bảo Trần Tả Thiên dẫn chị đi; và nếu lão bạn thì chị có thể rủ cái ông bác sĩ ấy đi cùng.

Mai San im bặt. Mặt nàng biến sắc. Nàng cầm lấy chiếc khăn choàng, vung lên, quấn vào cổ và đứng lên.

Nàng hăm dọa tiến lại gần Tùng Liên, quắc mắt nhìn Tùng Liên, đưa tay giật lấy điều thuốc lá trên môi Tùng Liên, vất xuống đất rồi lấy chân dẫm lên. Rồi Mai San nói một cách tàn nhẫn, "Chuyện đó không thể nói đùa được. Nếu cô nói cái chuyện vớ vẩn ấy với bất cứ người nào khác, tôi sẽ đập nát miệng cô ra. Tôi không sợ bất cứ người nào trong bọn cô; tôi không sợ bất cứ ai; kẻ nào muốn làm hại tôi chỉ là mơ ngủ thôi!"

Chương 7

Phi Phố đem một người bạn lại thăm Tùng Liên, và nói người đó là ông thầy dạy thối sáo mà chàng đã mời cho nàng. Tuy nhiên Tùng Liên không biết phải làm gì, bởi vì nàng chưa hề thực tâm nói chuyện học thối sáo. Nàng nhìn kỹ ông thầy dạy. Người ấy là một thanh niên, nước da sáng sủa và tóc cắt ngắn như sinh viên, nhưng lại không giống một sinh viên, có vẻ hơi bẽn lển và dè dặt trong hành động và cử chỉ. Anh ta cho biết tên là Cố Tam, một công tử con nhà họ Cố, chủ nhân của một cơ sở dệt lụa địa phương nổi tiếng. Tùng Liên trông thấy hai người từ đằng xa đi lại, vừa đi vừa nắm tay nhau. Cái hình ảnh hai thanh niên đi sóng đôi nắm tay nhau, tạo cho nàng một cảm giác kỳ lạ của một cái gì mới mẻ và kích thích.

Tùng Liên mỉm cười chào, "Hai người thực là bạn tốt. Tôi chưa bao giờ trông thấy hai người đàn ông vừa đi vừa nắm tay nhau."

Phi Phố có vẻ hơi bối rối. Chàng nói, "Chúng tôi là bạn với nhau từ ngày còn nhỏ; chúng tôi học cùng một trường ở đây."

Nhìn chàng thanh niên họ Cố, nàng nhận thấy mặt chàng ta còn đỏ hơn mặt Phi Phố. Tùng Liên nghĩ ông thầy này quả thực là thú vị; không biết một người đỏ mặt dễ dàng như vậy sẽ như thế nào. Nàng nói:

- Đến già tôi cũng không có được bạn tốt.

Phi Phố trả lời, "Điều đó cũng chẳng có gì lạ; chắc dì kiêu hãnh và không thèm để ý đến ai và người ta cũng khó lại gần dì."

- Điều đó không đúng; quả thực tôi cô đơn, nhưng không kiêu hãnh; muốn kiêu hãnh thì phải có gì để mà kiêu hãnh chứ. Tôi thì có gì để mà kiêu hãnh?

Phi Phố lấy ra một cây sáo từ một chiếc bao bằng lụa đen, và nói:

- Tôi muốn biếu dì chiếc sáo này; Cố Thiệu gia tặng nó cho tôi, như vậy bây giờ tôi "mượn hoa cúng Phật."

Tùng Liên nhận cây sáo và nhìn chàng thanh niên họ Cố; Cố Tam gật đầu và mỉm cười. Tùng Liên đưa cây sáo lên môi, thổi đại vài âm thanh và nói, "Tôi sợ rằng tôi quá kém cỏi và không thể học được."

Cố Tam nói, "Thổi sáo thì dễ thôi; chừng nào bà để tâm hồn vào nó thì không có lý do gì bà không học được."

- Tôi e rằng tôi không thể để hết tâm hồn vào việc thổi sáo; trái tim tôi giống như một cái đĩa đầy cát; rất khó tập trung vào một chỗ.

Cố Tam lại mỉm cười. "Nếu vậy thì khó khăn đấy. Tôi chỉ có thể chỉ dạy bà thổi sáo thôi; tôi không thể lo cho trái tim bà được."

Phi Phố ngồi xuống, nhìn Tùng Liên, rồi nhìn Cố Tam; mặt chàng tràn đầy một sự thân ái đặc biệt.

Cố Tam giải thích, "Cây sáo có bảy lỗ; mỗi lỗ là một trong bảy xúc cảm của con người. Khi bà hòa lẫn tất cả lại với nhau, thì sẽ tạo được một âm thanh uyển chuyển và buồn bã đặc biệt. Một người thổi sáo cần có hai cảm giác này: uyển chuyển và sầu buồn."

Nói tới đây chàng nhạc sư trẻ e lệ nhìn Tùng Liên và hỏi, "Bà có hai cảm giác ấy không?"

Tùng Liên suy nghĩ một lúc rồi trả lời, "Tôi sợ rằng tôi chỉ có cảm giác thứ hai thôi."

- Nếu bà có cảm giác ấy thì thực là tốt. Sầu buồn cũng là một trong bảy xúc cảm. Cái đáng sợ duy nhất là sự trống rỗng, không có gì trong tâm hồn cả; và như thế thì bà không thể chơi sáo hay được."

- Sao Thiếu gia không thổi thử một khúc trước để tôi nghe tiếng sáo ra sao.

Cố Tam không từ chối; chàng cầm sáo lên và bắt đầu thổi. Tùng Liên nghe thấy một âm thanh đẹp đẽ, mềm mại, và nhẹ nhàng, có lúc như than như khóc, tuôn ra từ cây sáo.

Phi Phổ ngồi xuống ghế trường kỷ, nhắm mắt lại và nói, "Đây là khúc Thu Sầu."

Ngay lúc đó Tiểu Phúc, con hầu gái của Dục Như tới gõ cửa sổ, và lạnh lùng gọi Phi Phổ:

- Đại Thiếu gia ơi, Đại Nương muốn Đại Thiếu gia về phòng khách để tiếp khách ngay.

Phi Phổ hỏi, "Ai thế?"

- Con không biết; Đại Nương muốn Đại Thiếu gia về ngay.

Phi Phổ cau mày và nói, "Bảo khách tới đây gặp ta."

Con Tiểu Phúc cứ gõ vào cửa sổ và la lớn tiếng, "Đại Nương bảo Đại Thiếu gia phải tới ngay; nếu Đại Thiếu gia không tới, Đại Nương

sẽ đánh con."

Phi Phố khẽ cầu nhàu, "Thực là bực mình quá." Chàng đành đứng dậy và than. "Không biết khách nào thế? Thực là xui xẻo!"

Cố Tam đứng đó tay cầm cây sáo và nhìn Phi Phố, rồi lo lắng hỏi, "Thế còn bài học thổi sáo thì sao; tôi có nên tiếp tục không?"

Phi Phố xua tay và nói, "Anh ở lại đây và tiếp tục dạy. Tôi đi xem khách là ai."

Khi Tùng Liên và Cố Tam là hai người còn lại, không ai biết phải nói gì trước. Bất thành linh Tùng Liên mỉm cười và nói, "Quân nói dối."

Cố Tam giật mình. "Ai là quân nói dối?"

Tùng Liên lấy lại bình tĩnh. "Tôi không ám chỉ Thiếu gia đâu. Tôi ám chỉ bà ta đó."

Cố Tam cảm thấy lúng túng. Tùng Liên nhận thấy chàng lại bắt đầu đỏ mặt. Nàng nghĩ thực là buồn cười khi một quý tử của một đại gia như thế mà lại dễ mắc cỡ; nhưng dẫu sao thói quen đỏ mặt dễ dàng có thể là một đức tính tốt. Tùng Liên nhìn Cố Tam một cách đầy cảm tình và nói:

- Xin thổi tiếp đi; Thiếu gia chưa thổi hết khúc nhạc mà.

Cố Tam nhìn xuống cây sáo, bỏ vào cái túi lụa đen, và nhẹ nhàng nói, "Hết rồi; chúng ta mất cảm hứng, và khúc nhạc cũng chấm dứt. Một khúc nhạc hay rất dễ bị lạc điệu khi mất hứng; bà hiểu không? Ngay khi Phi Phố bỏ ra đi rồi, cây sáo không còn hay nữa."

Cố Tam liền đứng dậy và từ biệt. Tùng Liên tiễn chàng tới tận hoa viên và bỗng nhiên cảm thấy vô cùng biết ơn và quý trọng chàng. Nhưng nàng nghĩ rằng không nên bộc lộ tình cảm của mình, nên nàng dừng lại, khoanh tay trước ngực, và cúi chào thật thấp.

Cố Tam hỏi, "Chừng nào bà muốn học sáo lần tới?"

Tùng Liên lắc đầu. "Tôi không biết."

Cố Tam suy nghĩ một lát rồi nói, "Chúng ta hãy để Phi Phố sắp xếp. Phi Phố quý mến bà lắm; anh ta thường ca ngợi bà với bạn bè."

Tùng Liên thở dài và nghĩ, "Hắn thích ta thì có lợi gì đâu? Không có người nào trên đời này ta có thể gửi tấm thân được."

Ngay khi Tùng Liên trở lại phòng nàng, Cát Vân đẩy cửa bước vào, vô cùng hứng khởi kể cho Tùng Liên biết mẹ con Dục Như và Phi Phố bắt đầu cãi lộn nhau. Thoạt đầu Tùng Liên ngạc nhiên, rồi nàng cười lạnh lùng và nói, "Tôi biết họ sẽ cãi nhau."

- Mọi người đi khuyên can họ đi.

- Tôi là gì mà khuyên can họ được. Họ là mẹ con với nhau; dù họ cãi nhau nhiều thế nào thì tôi cũng là cái gì mà bảo họ ngừng lại được?

- Mọi người làm như không biết họ cãi nhau là vì mọi người hủ?

- Hừ, điều đó lại còn kỳ quái hơn nữa. Tôi chẳng làm gì đụng chạm đến họ; họ lôi cuốn tôi vào làm gì?

Cát Vân nhìn Tùng Liên như thể buộc tội. "Đừng làm bộ ngây thơ. Mọi người biết tại sao họ cãi nhau mà."

Giọng Tùng Liên rít lên the thé. "Tôi biết gì? Tôi chỉ biết bà ta không thể chịu đựng được nếu có ai tử tế với tôi. Bà ta nghĩ tôi là hạng người gì? Bộ bà ta tưởng tôi sẽ làm gì với con trai bà ta hay sao?" Trong khi nói, mắt nàng tràn đầy lệ, rồi nàng nói tiếp, "Thực là quá ngu xuẩn, quá đáng ghét. Sao bà ta có thể ngu xuẩn như thế?"

Lúc đó Cát Vân đang dùng răng cửa cắn hạt dưa. Nàng bỏ vỏ hạt dưa vào bàn tay Tiểu Nhạn, khẽ đẩy vai Tùng Liên, rồi mỉm cười nói, "Đừng tức giận. Nếu mọi người đứng thẳng thì chẳng cần phải sợ cái bóng cong queo; nếu mọi người không làm điều gì quấy thì không cần phải sợ ma quỷ gõ cửa; mọi người sợ gì?"

- Nếu tỷ tỷ nói như thế thì dường như em có điều phải lo sợ. Nếu tỷ tỷ thích làm người trung gian thì hãy đi khuyên mẹ con họ đừng cãi nhau nữa. Em không hơi đâu quan tâm đến.

- Tùng Liên, mười mười quả thực có một trái tim tàn ác; bây giờ tôi mới nhận ra thế.

- Tỷ tỷ quá tán thưởng em. Không một trái tim nào có thể lấy ra và xem xét được; nhưng bất cứ ai có trái tim tàn ác thì tự mình biết rõ hơn hết.

Ngày hôm sau Tùng Liên gặp Phi Phố ngoài hoa viên. Phi Phố đang đi lang thang, lơ đãng chơi cái bật lửa.

Chàng làm như không trông thấy Tùng Liên, nhưng Tùng Liên cố tình lớn tiếng gọi chàng. Nàng đứng đó nói chuyện với chàng, như mọi khi. Nàng hỏi, "Người khách hôm qua của Đại Thiếu gia là ai? Người đó làm tôi lỡ một buổi học sáo."

Phi Phố mỉm cười chua chát, "Đừng giả bộ không biết. Tất cả nhà đang xôn xao bàn tán về việc tôi cãi nhau với mẹ tôi."

Tùng Liên hỏi thêm, "Cãi nhau về cái gì vậy?"

Phi Phố lắc đầu, cứ liên tục mở bật lửa rồi lại tắt đi, hấp tấp nhìn quanh và nói, "Ở nhà lâu quá làm người khác khó chịu. Tôi muốn đi xa nhà. Tốt hơn là đi ra ngoài xã hội, cái nơi tôi tự do và sung sướng."

- Tôi hiểu; sau những rắc rối ấy, Đại Thiếu gia vẫn sợ bà ta.

- Tôi không sợ mẹ tôi; tôi sợ những sự rắc rối, sợ đàn bà; đàn bà thực đáng sợ.

- Đại Thiếu gia sợ đàn bà ư? Vậy thì tại sao Đại Thiếu gia không sợ tôi?

- Tôi cũng hơi sợ dì đấy chứ, nhưng không sợ lắm. Dì không giống bọn họ, vì thế tôi thích lại thăm dì.

Sau đó Tùng Liên nhớ lại cái điều Phi Phố nói một cách hờ hững: "Dì không giống bọn họ." Nàng cảm thấy Phi Phố đem lại cho nàng một thứ an ủi mãnh liệt, nhưng cảm thấy rất mơ hồ, giống như ánh nắng mùa đông, mang theo một sự ấm áp mong manh.

Sau đó Phi Phố rất ít lại phòng Tùng Liên, và dường như chàng đang gặp thất bại trong công việc làm ăn; chàng luôn luôn có vẻ u buồn và bức bối. Tùng Liên chỉ trông thấy chàng tại bàn ăn tối. Đôi khi cái hình ảnh chân của Mai San và ông bác sĩ quấn lấy nhau dưới gầm bàn mặt chực chột thoáng qua tâm trí nàng; nàng không thể không bí mật nhìn xuống chân nàng dưới bàn ăn. Nàng có nên đưa chân sang tìm chân Phi Phố không? Khi nàng nghĩ tới điều này, nàng cảm thấy vừa hoảng sợ vừa khích động.

Một hôm Phi Phố tới thăm bất thành linh, đứng đó, xoa tay vào nhau và nhìn xuống chân. Nhìn chàng đứng đó thật lâu mà chẳng nói gì, Tùng Liên bật cười.

- Đại Thiếu gia có cái gì trong lòng? Tại sao không nói ra?

- Tôi sẽ đi xa.

- Thì Đại Thiếu gia vẫn thường đi xa mà.

- Lần này tôi đi Nam Kinh để thương lượng về thuốc lá.

- Thì có gì bất thường đâu? Miễn là không phải thuốc phiện.

- Ngày hôm qua một nhà sư già coi số cho tôi và nói tôi sẽ gặp nhiều sự dữ hơn sự lành trong chuyến đi này.

Trước kia tôi chưa bao giờ tin cái chuyện tâm phào ấy, nhưng lần này tôi tin tưởng đôi chút.

- Nếu Đại Thiếu gia tin thì đừng đi nữa. Tôi nghe nói ở đó có nhiều quân cướp lăm; chúng xẻo thịt người để ăn.

- Tôi không thể không đi. Trước hết tôi muốn đi ra khỏi nhà. Thứ hai, tôi phải kiếm tiền đem về nhà. Nếu nhà họ Trần cứ tiếp tục sống như thế này thì chẳng mấy chốc sẽ khánh tận. Lão gia lúc này hơi lú lẫn rồi; nếu tôi không cáng đáng mọi việc thì ai lo bây giờ?

- Đại Thiếu gia nói đúng lắm. Đại Thiếu gia cứ an tâm mà đi. Hơn nữa một người đã trưởng thành mà cứ nằm nhà mãi thì cũng không phải.

Phi Phổ lặng lẽ gãi trán một lát rồi bất thần buột miệng, "Nếu tôi ra đi và không trở về, dì có khóc không?"

Tùng Liên lập tức lấy tay bịt miệng Phi Phổ. "Đừng nói gở."

Phi Phổ nắm lấy bàn tay Tùng Liên, lật ngửa ra, quan sát cả hai mặt và nói, "Tại sao tôi không đọc được chữ tay của người khác? Tôi không nhìn thấy gì cả. Có lẽ số phận của dì khó đoán và tất cả đều giấu kín."

Tùng Liên rút bàn tay lại và nói, "Nếu Tiểu Nhạn trông thấy chúng ta, nó sẽ đem kể khắp nhà."

- Nếu nó dám như thế, tôi sẽ cắt lưỡi nó và đem nấu cháo.

Khi Tùng Liên đang chào từ biệt Phi Phổ ở lối đi, nàng trông thấy Cố Tam đang đi đi lại lại quanh hoa viên. Nàng hỏi Phi Phổ, "Anh ta làm gì ngoài kia thế?"

Phi Phổ cười to và nói, "Anh ta cũng sợ đàn bà, giống như tôi. Anh ta cũng đi Vân Nam với tôi."

Tùng Liên nhăn mặt. "Hai người không thể xa nhau được, y như vợ chồng."

- Dường như dì có vẻ hơi ghen. Nếu dì muốn đi Vân Nam, tôi sẽ đem dì theo. Dì có muốn đi không?

- Thực tình tôi muốn đi lắm chứ, nhưng không thể thực hiện được đâu.

- Tại sao không thể được?

Tùng Liên khẽ dí tay vào Phi Phổ và nói, "Đừng làm bộ ngu dốt; Đại Thiếu gia biết tại sao không thể được rồi mà. Thôi đi đi, lên đường ngay đi."

Nàng nhìn theo Phi Phổ và Cố Tam bước ra và biến mất sau chiếc cổng hình nguyệt. Nàng không hiểu nàng cảm thấy thế nào về lần chia tay này, thất vọng hay thờ ơ. Nhưng có một điều rất rõ ràng: Khi Phi Phổ ra đi rồi, nàng sẽ cô đơn hơn và bị cô lập trong nhà họ Trần.

*

Tùng Liên đang hút thuốc lá thì Trần Tả Thiên bước vào. Phản ứng đầu tiên của nàng khi trông thấy lão là dụi tắt điếu thuốc; nàng nhớ lại có lần lão nói lão không chịu đựng được cảnh đàn bà hút thuốc lá. Trần Tả Thiên cởi áo choàng và nón, và chờ Tùng Liên treo lên cho lão. Tùng Liên ngập ngừng bước lại và nói, "Đã lâu lắm Lão gia không đến đây."

- Tại sao nàng hút thuốc? Ngay khi người đàn bà bắt đầu hút thuốc là mất đi tính chất nữ nhi của mình.

Tùng Liên treo áo choàng xong, nàng cầm cái nón của lão đội lên đầu, và nói đùa, "Như thế này em còn ít là đàn bà hơn nữa, phải không?"

Trần Tả Thiên giật lấy cái nón trên đầu nàng, mắc lên giá treo áo và nói, "Tùng Liên, nàng thực là quá trơ trẽn; một khi nàng trơ tráo, nàng sẽ đi quá xa; thảo nào mọi người đều nói về nàng."

Tùng Liên trả lời ngay lập tức, "Họ nói gì? Ai nói về em? Có phải người khác không hay chính là Lão gia? Em không thèm bận tâm nếu người ta ngồi lê đôi mách về em, nhưng nếu Lão gia cũng không khoan dung thì em sẵn sàng chết đi cho yên chuyện."

Trần Tả Thiên cau mày, "Được rồi, được rồi, tại sao nàng không chịu thay đổi gì cả? Nàng chỉ biết nói đến cái chết thôi, như thể nàng phải sống một cuộc đời khốn khổ lắm. Ta ghét cái chuyện tầm phào đó lắm rồi."

Tùng Liên bước lại, đặt hai tay lên vai lão. "Nếu Lão gia không thích thì em sẽ không nhắc đến nữa, thế thôi. Ai mà muốn nói đến những chuyện bất hạnh khi mà tất cả đều tốt đẹp?"

Trần Tả Thiên ôm lấy nàng và kéo nàng ngồi vào lòng lão. "Hôm đó nàng có đau lòng lắm không? Bữa đó ta đang bực mình; ta cũng không biết tại sao, nhưng ta cảm thấy bực bội cả ngày. Ta đoán một người không thể nào vui thích khi nghĩ mình đã tới tuổi năm mươi."

- Chuyện gì xảy ra ngày hôm ấy? Em đã quên tất cả rồi.

Trần Tả Thiên bắt đầu cười; lão ôm lấy eo nàng và nói, "Chuyện gì xảy ra ngày hôm ấy? Ta cũng không nhớ nữa."

Sau nhiều ngày không gặp, thân thể Trần Tả Thiên có vẻ lạ lùng đối với Tùng Liên, và người lão có mùi dầu bạc hà. Nàng đoán có lẽ lão sống mấy ngày gần đây với Dục Như; Dục Như là người duy nhất thường dùng dầu bạc hà. Tùng Liên lấy một chai nước hoa trên bàn trang điểm, và cẩn thận xúc lên người Trần Tả Thiên;

rồi nàng cũng bôi một ít lên người nàng. Trần Tả Thiên hỏi:

- Nàng học cách này ở đâu vậy?

- Em không muốn Lão gia cũng có mùi như họ

Trần Tả Thiên đá vào chiếc mền và nói, "Nàng quá ích kỷ."

- Em không thể khư khư giữ Lão gia được, dù em muốn thế.

Rồi Tùng Liên hỏi, "Tại sao Phi Phổ đi Vân Nam?"

- Nó nói nó phải đi lo về vụ buôn thuốc lá; ta để mặc nó làm theo ý thích.

Tùng Liên hỏi thêm, "Sao Phi Phố quá thân mật với Cố Thiếu gia?"

Trần Tả Thiên cười ha hả và nói, "Việc đó có gì lạ đâu; giữa đàn ông với nhau có nhiều chuyện nàng không thể hiểu được."

Tùng Liên lặng lẽ thở dài. Trong lúc nàng vuốt ve cái thân thể gây trơ xương của Trần Tả Thiên, một ý tưởng bí mật hiện ra trong tâm trí nàng: Nàng tự hỏi không biết nàng sẽ cảm thấy thế nào nếu Phi Phố nằm đây, trên giường của nàng.

Là người có kinh nghiệm tình dục, Tùng Liên không bao giờ có thể quên được cái điều xảy ra ngay sau đó.

Lưng của Trần Tả Thiên đã ướt đầm mồ hôi, nhưng cố gắng của lão hầu như vô ích. Nàng thấy rõ trong mắt lão có một vẻ rất sợ hãi và hoang mang. "Sao thế này?" Nàng nghe tiếng của lão trở nên rụt rè và yếu đuối.

Những ngón tay của Tùng Liên vuốt ve khắp thân thể lão, từ trên xuống dưới như một dòng nước chảy mơn man, nhưng cái thân thể dưới bàn tay nàng dường như đã rã rời từng mảnh và hoàn toàn mềm nhũn; cái thân thể ấy mỗi lúc một xa cách nàng hơn. Nàng hiểu thân thể Trần Tả Thiên vừa trải qua một sự thay đổi thê thảm và nàng cảm thấy rất ngỡ ngàng. Nàng không biết nàng vui sướng hay buồn rầu; nàng không còn biết làm gì nữa. Nàng vuốt má Trần Tả Thiên và nói:

- Lão gia mệt quá rồi; thôi ngủ đi một lúc đã.

Trần Tả Thiên lắc đầu và nói, "Không, không, ta không tin thế."

- Vậy thì... mình phải làm gì?

Trần Tả Thiên ngập ngừng một lát rồi nói, "Có một cách thực hành được, nhưng ta không biết nàng có chịu làm không."

- Chừng nào giúp cho Lão gia được sung sướng thì không có lý do gì mà em không làm.

Trần Tả Thiên nằm rúc vào Tùng Liên, miệng kề sát tai nàng và nói thì thầm. Thoạt đầu Tùng Liên không hiểu, nên lão phải nhắc lại một lần nữa. Lần này thì nàng hiểu; mặt nàng bừng đỏ vì xấu hổ, và nàng trả lời bằng một sự im lặng. Nàng nằm nghiêng một bên, nhìn vào góc phòng tối, rồi bỗng bật nói, "Như vậy em sẽ giống một con chó rồi!"

- Ta không ép nàng. Nếu nàng không muốn thì hãy quên đi.

Tùng Liên vẫn không nói gì; nàng chỉ nằm cuộn tròn như một con mèo. Một lát sau Trần Tả Thiên nghe thấy nàng khóc nức nở. Lão nói, "Nếu nàng không muốn thì nàng không phải làm thế, chỉ có thế thôi, nàng không phải khóc nữa." Lão không ngờ tiếng nức nở của Tùng Liên mỗi lúc một to hơn; nàng ôm mặt và mặc sức khóc.

Trần Tả Thiên nằm nghe một lúc rồi nói, "Nếu nàng còn khóc nữa thì ta đi đây."

Tùng Liên vẫn tiếp tục khóc.

Trần Tả Thiên hất mền ra, nhảy xuống giường, vừa mặc quần áo vừa nói, "Ta chưa hề thấy một người đàn bà nào như nàng. Đã là một con điếm mà nàng vẫn còn muốn dựng một tấm bia trình tiết để ca ngợi nàng."

Trần Tả Thiên giận dữ bỏ đi. Tùng Liên ngồi trên giường nhìn vào đêm tối, và khóc một lúc thật lâu. Nàng trông thấy ánh trăng chiếu trên sàn nhà qua khe màn cửa, một vệt ánh trăng lạnh lẽo, rất trắng và rất buồn tẻ.

Nàng nghe thấy tiếng khóc không ngừng của nàng vọng lại trong tai; nhưng bên ngoài, khu hoa viên im lặng như cõi chết. Đến đó nàng nhớ lại lời nói của Trần Tả Thiên trước khi lão bỏ đi; nàng run rẩy khắp người, giận dữ dấm nắm tay xuống giường và hét lên, "Ai là con điếm? Tội bay mới là những con điếm!"

Chương 8

Nhiều hiện tượng khác nhau chứng tỏ rằng đây là một mùa đông bất thường trong nhà họ Trần. Khi tình cờ cái tên Trần Tả Thiên xuất hiện trong những cuộc nói chuyện giữa bốn bà vợ thì họ không thể ngăn cản che giấu một thái độ khó hiểu trên mặt họ; họ hiểu mà không cần phải nói ra, và mỗi người nuôi dưỡng sự bí mật không may cho riêng mình. Trần Tả Thiên đêm đêm ngủ trong phòng Cát Vân, và thái độ hàng ngày của Cát Vân hoàn toàn bình thường. Khi ba bà vợ kia quan sát Cát Vân, họ cũng không muốn che giấu cái nhìn dò hỏi trong mắt họ. "Này, Cát Vân, làm thế nào mà có thể giữ được Lão gia suốt đêm như thế?"

Những buổi sáng ấy, Mai San mặc quần áo đào hát, và tập lại cái nghề cũ dưới cây tử đằng hoa. Mỗi cử chỉ mỗi điệu hát của nhạc kịch Bắc Kinh, hoặc những mẫu đối thoại được trình diễn rất chuyên nghiệp; những người trong hoa viên trông thấy ống tay áo dài của Mai San trôi trong gió, cái bóng của thân thể nàng nhảy giống như ma quỷ hiện hình, trông rất say mê hấp dẫn.

*

“Đây là canh tư buổi sáng;
Dọc theo bờ sông,
Câm lặng tiếng người.
Một thân thể níu vào cái bóng,
Một cái bóng bám vào một thân thể --
Tim tôi hai lần đau,
Khi tôi thẹn trọng nghĩ lại:
Tôi chỉ có một bộ mặt đẹp,
Với một số phận không may.
Hãy thương tôi, đã mang nỗi nhục và nước mắt trong những năm ấy,
Bị mang tiếng oan là một con điếm và một người trắc nết;
Nhưng bây giờ dù tiến hoặc thoái, cũng không còn đường trốn thoát;
Tôi sẽ buông cuộc đời tàn tạ xuống làm mồi cho cá.
Hỡi Đỗ Thập Ty, em đã sẵn sàng:
Hãy để mùi hương của em biến mất, thân ngà ngọc của em chết đi --
Vì thế nào em cũng phải chết,
Thì em sẽ chết một cái chết trong sạch và sáng ngời.”

*

Tùng Liên lắng nghe và buồn mê mẩn; nàng bước lại gần Mai San, nắm lấy váy nàng và nói:

- Thôi đừng hát nữa; nếu chị cứ hát mãi, linh hồn tôi sẽ bay đi mất. Chị hát bài gì vậy?

Mai San nâng cánh tay áo và chùi son trên mặt, ngồi xuống chiếc bàn đá, và chỉ đủ sức thở hổn hển. Tùng Liên đưa cho nàng một chiếc khăn tay lụa và nói:

- Hãy nhìn cách chị trang điểm mặt, chỗ này chấm đỏ, chỗ kia chấm trắng; chị trông giống như hồn ma vậy.

- Giữa người và ma chỉ khác nhau một hơi thở; người ta là ma quỷ và ma quỷ là người ta.

- Chị vừa hát bài gì vậy? Bài đó tôi nghe thấy buồn quá.

- Bài Đỗ Thập Ty. Đó là bài nhạc kịch cuối cùng tôi hát trước khi bỏ đoàn hát. Đỗ Thập Ty sắp sửa tự tử, vì thế vai đó hát buồn lắm.

- Bao giờ chị dạy tôi hát bài ấy?

Mai San nhìn Tùng Liên chăm chú một lúc. "Cô nói dễ nghe quá nhỉ; cô cũng muốn tự tử ư? Bất cứ khi nào cô muốn tự tử, tôi sẽ dạy cô bài ấy."

Tùng Liên ngạc nhiên đến không lên tiếng được; nàng chỉ nín lặng nhìn bộ mặt bôi son mỡ dơ bẩn của Mai San. Nàng khám phá rằng nàng không thù ghét Mai San; ít nhất bây giờ nàng không thù ghét Mai San nữa, mặc dù những lời nói của Mai San có chủ ý xúc phạm. Nàng biết rất rõ rằng Mai San, Dục Như và nàng bây giờ có một kẻ thù chung là Cát Vân. Nhưng nàng không thêm công khai bày tỏ chuyện ấy.

Tùng Liên bước lại cạnh cái giếng bỏ hoang, cúi người, và nhìn xuống bên dưới; bỗng nhiên nàng bật cười và nói, "Ma quỷ, ở đây quả thực có ma quỷ! Chị có biết ai chết trong giếng này không?"

Mai San vẫn ngồi yên tại chiếc bàn đá. Nàng trả lời, "Còn ai vào đây nữa? Một con ma là cô, và một con là tôi."

- Mai San, chỉ lúc nào cũng nói đùa kinh khiếp như thế, làm tôi run lên đây này.

Mai San bật cười và nói, "Cô sợ hãi? Cô chưa phạm tội ngoại tình thì cô sợ cái gì? Tất cả những người đàn bà ngoại tình chết trong cái giếng này. Đó là tục lệ nhà họ Trần từ nhiều đời rồi."

Tùng Liên lùi lại một bước và nói, "Khủng khiếp quá. Họ bị liệng xuống hả?"

Mai San vung cánh tay áo dài, đứng dậy, và nói, "Nếu cô hỏi tôi thì tôi biết hỏi ai? Sao cô không hỏi ngay những hồn ma quỷ ấy?" Mai San bước lại cạnh giếng, nhìn xuống và hát giọng cao, "Những... hồn ma... chết oan... ả, á, à..."

Hai người tiếp tục nói chuyện một lúc bên thành giếng và cuối cùng nhắc tới cái bệnh bí mật của Trần Tả Thiên. Mai San nói:

- Dù chiếc đèn dầu tốt đến thế nào, nhất định sẽ có một ngày dầu bị cạn; tôi sợ rằng cây đèn này không thể đổ thêm dầu được nữa. Âm khí đàn bà trong hoa viên này quá mạnh; và số phận nó sẽ ra sao nếu nó làm thương tổn dương khí của người đàn ông. Bây giờ thì thực là hay quá: Trần Tả Thiên, Trần Lão gia, ngồi trên một cái bô mà không đại tiện được; nhưng chúng ta là những kẻ bị để cho khô héo, đêm đêm ngủ một mình trong những căn phòng không.

Hai người lại tiếp tục nói chuyện, họ nhắc tới Cát Vân. Mặt Mai San cau lại vì giận dữ, và nàng nguyên rủa.

- Lúc nào con mụ đó cũng lúc lắc đồng thít rẻ tiền của mụ ta trước mặt lão già đó; nhìn mà xem mụ ta thích lúc lắc đến thế nào; mụ thèm muốn đến chết liếm đít cho lão và nhất định nói rằng đít lão có mùi thơm tho ngọt ngào. Mụ nghĩ rằng mụ có thể gây đau khổ cho chúng ta; cô hãy đợi xem tôi xử con mụ một ngày nào đó, bắt mụ phải la hét cầu cứu.

Nhưng tâm trí Tùng Liên đã lang thang sang chuyện khác; bất cứ khi nào nàng lại gần cái giếng bỏ hoang, nàng không thể tránh thoát được những ảo giác kinh sợ ấy. Nàng nghe thấy nước sủi bọt sâu bên dưới giếng, dâng lên mặt nước tiếng nói của những vong hồn vất vưởng; nàng quả thực nghe thấy tiếng nói của họ. Và nàng cũng cảm thấy một hơi lạnh, tỏa ra từ giếng, bao trùm lấy thân thể và tinh thần nàng. Tùng Liên quay lại bỏ chạy và hét lên, "Tôi sợ."

Nàng nghe thấy Mai San la hét theo nàng, "Này, cô làm sao thế? Nếu cô đổ cho tôi, tôi không sợ đâu; tôi đâu có nói gì."

*

Một hôm Ưc Vân đi học về một mình, và Cát Vân lập tức nghi ngờ có chuyện chẳng lành. Nàng hỏi, "Ưc Dung đâu?"

Ưc Vân ném cặp sách xuống đất và nói, "Chị ấy bị người ta đánh; đang ở trong bệnh viện."

Cát Vân gọi hai tên nam gia nhân và vội vã đi vào bệnh viện mà không hỏi thêm chi tiết nữa. Khi tất cả trở về, lúc đó đã là giờ ăn tối. Ưc Dung đeo băng trên đầu, và Cát Vân sai người bế con tới tận bàn ăn. Mọi người trong bàn ăn bỏ bữa xuống, và túm vào nhìn vết thương của Ưc Dung.

Ưc Dung là đứa con cưng của Trần Tả Thiên; lão bồng con lên lòng và hỏi, "Nói cho cha biết đứa nào đánh con; ngày mai cha sẽ lột sống da nó."

Ưc Dung nhăn nhó kể tên thằng con trai đánh nó. Trần Tả Thiên nổi giận. "Thằng mất dạy ấy là ai? Sao nó dám đánh con gái ta?"

Cát Vân chùi nước mắt và nói, "Lão gia hỏi nó thì biết được gì? Lão gia không thể biết rõ chuyện này trừ phi ngày mai Lão gia hỏi thằng bé đó. Đồ con vật vô tâm mới đánh một đứa con gái tàn nhẫn như vậy."

Dục Như khẽ cau mặt và nói, "Thôi ăn cơm đi. Con nít chúng nó đánh nhau ở trường học là chuyện thường; con nhỏ này đâu có bị thương nặng; chỉ cần nghỉ ngơi vài ngày là không sao hết."

Cát Vân trả lời, "Đại Nương coi thường chuyện này quá; con nhỏ bị đánh gần mù mắt đấy. Thân thể yếu đuối của con gái làm sao chịu đựng được đánh đấm như vậy? Và hơn nữa, tôi không trách thằng bé đó lắm đâu; người làm tôi tức giận là người xui thằng bé. Nếu không thế thì tại sao thằng bé nhẩy xổ từ gốc cây ra, và dùng gậy đánh Ưc Dung, mặc dù hai bên không thù oán gì nhau."

Dục Như đang mãi múc cháo vào chén của bà, và trả lời, "Nhị Nương quá nghi ngờ. Có lý do gì mà nghi ngờ khi trẻ con tan học ra? Đừng đem lòng nghi ngờ và buộc tội người khác; chuyện này có ai muốn đâu."

Cát Vân lạnh lùng nói, "Sự khó chịu thực sự sẽ tới sau này. Sao tôi có thể bỏ qua được? Tôi sẽ là đồ bỏ nếu tôi không tìm ra đầu mối chuyện này."

Không ai ngờ ngày hôm sau Cát Vân đem vào phòng ăn một gã con trai; gã con trai khá mập mạp. Cát Vân nói cái gì khế với nó, và nó đi quanh bàn ăn nhìn kỹ mặt từng người một; bất chợt nó chỉ vào Mai San và nói:

- Chính bà này; bà ta cho tôi một quan tiền.

Mai San ngẩng lên và quắc mắt, rồi đứng dậy, đẩy ghế ra sau, nắm cổ áo đưa con trai và hỏi:

- Mày nói cái gì vậy? Tại sao tao phải cho mày một quan tiền?

Đưa con trai la lên và vùng vẫy khỏi tay Mai San, "Chính bà, bà cho tôi một quan tiền để tôi đánh Trần Ưc Dung và Trần Ưc Vân."

Mai San vả vào mặt đứa con trai và chửi, "Quân chó thú! tao còn không biết mày là ai, quân khốn nạn. Ai xui mày vu cho tao?"

Tới đó thì Cát Vân sấn vào và tách hai người ra, giả bộ cười và nói, "Dù cho nó chỉ lắm người, thì tôi cũng biết rõ cái gì đã xảy ra." Nói xong

nàng dẫn đứa con trai ra khỏi phòng.

Mai San có vẻ vô cùng tức giận; nàng liệng cái muỗng xuống bàn và nói, "Quân vô sỉ."

Cát Vân đứng đó và hỏi lại, "Kẻ nào vô sỉ thì biết rõ chuyện này. Tôi có cần phải nói hết cái chuyện dơ dáy này ra không?"

Trần Tả Thiên đã nghe đủ cả; lão giận dữ quát mọi người, "Nếu mọi người không muốn ăn nữa thì bước ra khỏi đây; tất cả rút ra khỏi đây!"

Từ đầu tới cuối, Tùng Liên giữ thái độ của người ngoài cuộc; nàng lạnh lùng quan sát mọi người và không nói một lời. Nàng đã đoán ngay vai trò của Mai San trong vụ này. Nàng hiểu người đàn bà với cá tính của Mai San: Dù yêu hay ghét, nàng bao giờ cũng hung dữ không kiềm chế được. Nàng cảm thấy chuyện này vừa tàn ác vừa khôi hài, hoàn toàn phi lý; nhưng lạ lùng là nàng có cảm tình với Mai San, chứ không thương gì con bé Ưc Dung ngây thơ, và cũng ít cảm tình với Cát Vân. Nàng nghĩ đàn bà thực là kỳ lạ; một người đàn bà có thể hiểu được người khác rất rõ ràng, nhưng không bao giờ có thể hiểu được chính mình. Tùng Liên lại có kinh nguyệt, nhưng chưa lần nào nàng cảm thấy lo lắng hoặc bồn chồn như lần này.

Cái dòng máu kinh nguyệt tím thẫm tiêu biểu cho một sự tấn công nàng không thương xót. Nàng hiểu rất rõ rằng cơ hội có chữa của nàng trở nên tuyệt vọng vì bệnh bất lực và sự thờ ơ của Trần Tả Thiên. Nếu chắc chắn nàng không sinh con được thì nàng trở nên cô đơn như một chiếc lá khô, bị gió thổi vạt vã trong hoa viên nhà họ Trần.

Tùng Liên khám phá rằng nàng mỗi lúc một trở nên dễ xúc động tình cảm hơn; nàng thường hay khóc, và khóc dễ dàng. Nàng khóc khi đi vào nhà cầu để liệng bỏ cái gói kinh nguyệt của nàng. Khi trông thấy một mảnh giấy đi cầu còn nổi trên mặt nước bồn cầu, nàng chửi rủa, "Con chó cái lười biếng!" Tiểu Nhạn dường như không bao giờ biết cách dùng nhà cầu kiểu mới; nó thường quên giật nước sau khi dùng. Tùng Liên sắp giật nước đi thì một sự nghi ngờ trực giác đặc biệt gọi cho nàng một ý

ngĩ. Nàng lấy một chiếc cọ cán dài, bịt mũi lại và gậy tờ giấy trong cầu. Khi mẩu giấy mở ra, thì hình một người đàn bà hiện lên mặt giấy. Mặc dù ướt sũng và mờ mờ, hình người đàn bà vẫn nhận ra được dễ dàng, và được vẽ bằng một thứ máu đỏ sẫm.

Tùng Liên hiểu ngay: Hình ảnh ấy là chính nàng. Tiểu Nhạn đã tìm ra một phương pháp bí mật mới để trừ ếm nàng. "Nó mong muốn ta chết lắm, nó liệng ta xuống bồn cầu." Toàn thân nàng run lên trong lúc nàng vớt tờ giấy ra khỏi bồn cầu; nàng không quản mảnh giấy dơ bẩn ấy; máu trong người nàng sôi lên vì cơn giận dữ trước ác tâm của Tiểu Nhạn.

Nàng cầm mảnh giấy vớt lên được và đẩy cửa bước vào cái phòng nhỏ bên cạnh, tại đó Tiểu Nhạn đang ngủ trưa.

Tiểu Nhạn chào, "Tứ Nương làm cái gì thế?"

Tùng Liên liệng mẩu giấy trong bồn cầu xuống trước mặt nó. Tiểu Nhạn hỏi, "Cái gì thế?" Khi nó trông thấy rõ ràng, mặt nó tái lại và bắt đầu nói lắp bắp, "Không phải tôi làm thế."

Tùng Liên giận đến nỗi không nói được; nàng quắc mắt nhìn Tiểu Nhạn trong một nỗi tuyệt vọng do cơn giận gây ra. Tiểu Nhạn co người lùi lại trên giường và không dám nhìn nàng. Rồi nàng nói, "Ta đùa đấy; không phải mày đâu."

Rồi nàng hỏi, "Mày học cái trò ma quái này ở đâu? Có phải mày muốn giết tao để mày có thể là một hầu thiếp thế chỗ tao phải không?"

Tiểu Nhạn không dám nói một lời; nó cầm mảnh giấy đó và định vất ra ngoài cửa sổ, nhưng Tùng Liên quát lên, "Không được vất đi!"

Tiểu Nhạn quay lại cãi, "Nhưng nó dơ dáy quá; Tứ Nương muốn giữ lại làm gì?"

Tùng Liên khoanh tay và đi lại trong phòng. "Nếu ta muốn giữ lại thì dĩ nhiên là ta phải có lý do. Cái đó tùy mày, ta sẽ cho mày hai lựa chọn.

Lựa chọn thứ nhất là trình bày công khai việc này: mày cầm miếng giấy dơ bẩn này lên cho Lão gia thấy, cho mọi người khác cùng thấy. Ta không muốn mày hầu hạ ta nữa; mày gọi cách mày hầu hạ ta như thế này là gì? Mày muốn ám sát ta. Còn lựa chọn thứ hai thì rất riêng tư kín đáo."

Tiểu Nhạn nhút nhát hỏi, "Riêng tư kín đáo như thế nào? Tôi sẽ làm bất cứ điều gì Tứ Nương bắt, nhưng xin đừng đuổi tôi đi."

Tùng Liên mỉm cười. "Giữ kín việc này cũng dễ thôi: Tất cả mày phải làm là nuốt mảnh giấy này đi."

Tiểu Nhạn kinh sợ. "Tứ Nương nói gì thế?"

Tùng Liên nghiêng đầu ngó ra ngoài hoa viên và rồi nhắc lại thật chậm, ngừng lại ở mỗi chữ, "Tất... cả... mày... phải... làm... là... ăn... mảnh... giấy... này."

Tiểu Nhạn tê dại cả người, té xuống giường, quỳ xuống, hai tay ôm mặt và cất tiếng khóc. "Xin Tứ Nương đánh chết tôi đi còn hơn."

- Ta không muốn đánh mày; đánh mày chỉ tổ bẩn tay. Và mày cũng không thể buộc tội ta quá ác. Cái này gọi là "gậy ông đập lưng ông" đó; điều này đã được viết trong sách vở thì không thể sai được.

Tiểu Nhạn vẫn còn quỳ, tựa vào tường mà khóc.

- Lần này mày muốn sạch sẽ. Nếu mày không muốn nuốt mảnh giấy ấy thì đi khỏi đây; lấy chân mền đồ dùng của mày và ra khỏi đây ngay.

Tiểu Nhạn khóc một lúc lâu, rồi bỗng nhiên lau nước mắt và ghen ngào nói, "Tôi sẽ ăn; tôi sẽ nuốt." Rồi nó cầm mảnh giấy đi cầu dơ bẩn, nhét vào miệng, và bật ra một âm thanh mắc ghen ghê sợ.

Tùng Liên lạnh lùng nhìn. Nàng không cảm thấy thỏa mãn; vì một vài lý do nào đó, nàng cảm thấy chán nản kinh khủng và muốn ói mửa.

Nàng khinh tởm liếc nhìn Tiểu Nhạn, bước ra ngoài và nói, "Thực là cái thứ tro trên rể tiền."

Ngày hôm sau Tiểu Nhạn bị bệnh; nó ốm rất nặng. Bác sĩ đến khám và cho biết nó bị bệnh sốt thương hàn.

Khi Tùng Liên nghe tin ấy, nàng cảm thấy một cơn đau bí mật trong tim nàng, như thể nàng bị một lưỡi dao cắt vào tim. Cái tin ấy lan ra khắp nơi, và tất cả mọi gia nhân đều bàn tán chuyện Tùng Liên bắt con Tiểu Nhạn phải nuốt mảnh giấy trong bốn cầu. Chúng nói theo hình dáng bề ngoài thì chúng chưa bao giờ nghĩ Tứ Nương lại độc ác hơn người khác; chúng cũng nói không có cách gì cứu được mạng sống của Tiểu Nhạn.

Trần Tả Thiên sai đưa Tiểu Nhạn vào bệnh viện. Tùng Liên nấp trong phòng lúc người ta khiêng Tiểu Nhạn ra; nhưng nàng nhòm qua khe màn cửa sổ và trông thấy Tiểu Nhạn nằm trên chiếc cang, trông gần như chết rồi. Đầu của nó trọc lóc, vì tóc đã rụng hết; thật là một cảnh tượng hãi hùng. Tùng Liên cảm thấy đôi mắt khô, vàng úa của Tiểu Nhạn nhìn thẳng xuyên qua tấm màn cửa sổ, đâm vào trái tim nàng. Sau đó Trần Tả Thiên bước vào phòng Tùng Liên và thấy nàng đứng đó, chết trân trước cửa sổ. Lão nói:

- Nàng thực là độc ác; nàng làm cho mọi người trong nhà thì thầm bàn tán nàng là người làm bại hoại danh tiếng nhà họ Trần.

Tùng Liên trả lời, "Nó là người độc ác với em trước, hàng ngày nguyện rửa cho em chết đi."

Trần Tả Thiên càng thêm tức giận. "Nàng là bà chủ và nó chỉ là một con hầu nô lệ; sao nàng lại bước xuống ngang hàng với nó?"

Tùng Liên không biết nói gì một lúc, rồi yếu ớt bào chữa, "Em không có ý định làm nó bệnh; nó tự làm nó bệnh, bây giờ Lão gia đổ lỗi cho em."

Trần Tả Thiên vung tay và nóng nảy nói, "Không dễ đối phó với một người nào trong các bà; mỗi lần tôi gặp một trong các bà là tôi bị nhức đầu. Các bà đừng nên gây phiền phức cho tôi nữa."

Nói xong Trần Tả Thiên bước ra khỏi cửa; lão nghe thấy Tùng Liên khẽ nói sau lưng lão. "Trời ơi, vậy tôi phải sống thế nào?"

Trần Tả Thiên quay lại, gật đầu với nàng và nói, "Nàng muốn gì cũng được. Nàng có thể sống bất cứ cách nào nàng thích; nhưng đừng bắt một tên gia nhân nào nữa phải nhai nuốt giấy trong bồn cầu."

Chương 9

Một bà già được sai tới hầu hạ Tùng Liên là Má Tổng. Theo lời Má Tổng kể lại thì bà ta đã làm việc trong nhà họ Trần từ lúc bà ta mới có mười lăm tuổi, và đã quá nửa đời người rồi; bà ta đã nuôi Phi Phổ ngay từ lúc còn bé, và cũng nuôi cả cô tiểu thư đang học đại học. Nghe bà ta khoe khoang về cái thâm niên trong nhà họ Trần, Tùng Liên muốn chọc bà ta.

- Vậy thì bà nuôi cả Trần Lão gia từ lúc Lão gia còn nhỏ phải không?

Nhưng Má Tổng không thích nói đùa; bà ta chỉ mỉm cười và trả lời:

- Không, không, không có Lão gia đâu. Nhưng tôi đã chứng kiến Lão gia kết hôn với bốn bà vợ. Khi Lão gia lấy Đại Nương Dục Như, lão gia mới có mười chín tuổi; lão gia đeo một mặt giây chuyền bằng vàng trước ngực, và Đại Nương cũng đeo một cái, nặng đến nửa cân vàng. Khi Lão gia đem Nhị Nương Cát Vân về nhà, mặt giây chuyền được thay bằng huy chương bằng vàng nhỏ hơn. Và khi Tam Nương Mai San vào nhà này, hai người chỉ đeo vài cái nhẫn trên ngón tay thôi. Vào lúc Tứ Nương đến đây, chúng tôi không thấy Tứ Nương đeo cái gì đặc biệt cả. Tứ Nương có thể thấy nhà họ Trần mỗi ngày một sa sút hơn.

- Nếu nhà họ Trần mỗi ngày một suy kém đi thì bà còn ở đây làm gì?

Má Tổng thở dài và trả lời, "Tôi quen hầu hạ ở đây rồi. Nếu tôi trở về căn nhà cũ của tôi và sống một cuộc đời nhàn rỗi, tôi sẽ không thể quen được một đời sống như thế."

Tùng Liên che miệng cười và nói, "Má Tổng, nói đúng sự thực thì một số người có số phận là phải làm đầy tớ."

- Đấy không đúng hay sao? Ngay khi người ta sinh ra, người ta đã có số mạng làm chủ hay làm đầy tớ rồi.

Nếu Tứ Nương không tin thì Tứ Nương cũng phải tin. Hãy coi tôi hầu hạ Tứ Nương hàng ngày; dù một ngày nào đó trời sập và đất thụt xuống, chừng nào chúng ta còn sống, tôi sẽ vẫn hầu hạ Tứ Nương, nhưng Tứ Nương sẽ không bao giờ phải hầu hạ tôi.

Má Tống thực là một người đầy tớ già điên rồ và lảm chuyện. Tùng Liên nhiều khi phát mệt vì bà ta, nhưng trong nhiều đêm vô cùng buồn tẻ, khi nàng ngồi cô đơn một mình hàng giờ bên ngọn đèn, nàng cần có người nói chuyện. Nàng thường gọi Má Tống vào phòng, và hai người, chủ và tớ, thường nói về những chuyện hết sức tầm thường vớ vẩn, và Tùng Liên không còn thấy buồn tẻ nữa. Khi lắng nghe Má Tống nói liên miên, ý tưởng của nàng lang thang tới những nơi xa lạ. Đúng ra, nàng không lắng nghe cái mà Má Tống nói; nàng chỉ nhìn đôi môi vàng tái của Má Tống ngọ nguậy giống như một con côn trùng. Nàng cảm thấy cách sống cho qua được những giờ ban đêm như thế thực là buồn cười. Nàng tự hỏi, "Nhưng nếu ta không tiêu dùng những giờ ban đêm thế này thì ta biết làm gì khác?"

Một lần tình cờ hai người nhắc tới những người đàn bà chết trong cái giếng bỏ hoang. Má Tống cho biết người cuối cùng chết cách đây bốn mươi năm rồi; người đó là hầu thiếp của thân phụ Trần Tả Thiên. Bà ta còn nói bà ta đã hầu hạ người hầu thiếp ấy khoảng nửa năm.

Tùng Liên hỏi, "Làm sao bà ta phải chết?"

Má Tống nheo mắt nhìn Tùng Liên một cách bí mật. "Chứ không phải là chuyện trai gái hay sao? Những bí mật đáng xấu hổ của gia đình không được nói cho người ngoài, nếu không Lão gia sẽ trách phạt tôi."

- Nếu bà nói như vậy thì ta cũng là một người ngoài hay sao? Được rồi, đừng nói chuyện ấy nữa, bà đi ngủ đi.

Má Tống nhìn vẻ mặt của Tùng Liên, rồi mỉm cười và hỏi, "Tứ Nương thực tình muốn nghe những chuyện nhơ nhớp ấy hả?"

- Bà chỉ cần nói, còn ta sẽ nghe. Chuyện ấy có gì mà kinh khủng đến thế?

Má Tổng hạ thấp giọng và kể, "Tên bán đậu hũ! Bà ta dan díu với một gã bán đậu hũ."

Tùng Liên khẽ hỏi, "Làm sao mà lại dính líu tới tên bán đậu hũ?"

Má Tổng kể tiếp, "Thằng cha đó làm đậu hũ ngon nổi tiếng, vì thế người đầu bếp mua và bắt hẳn phải giao đậu hũ hàng ngày. Thế là người hầu thiếp tình cờ gặp tên bán đậu hũ. Cả hai người đều còn trẻ và dâm dăng, và chỉ liếc mắt đưa tình cho nhau vài lần là hai người có tình ý với nhau liền."

- Ai quyến rũ ai trước?

Má Tổng cười khúc khích và trả lời, "Có quỷ mới biết được; thực khó mà nói đúng chuyện của họ nấy nở như thế nào; đúng ra gã bán đậu hũ chịu người hầu thiếp và người hầu thiếp cũng chịu tên bán đậu hũ."

Tùng Liên hỏi dò thêm, "Ai biết hai người có tình ý với nhau?"

Má Tổng nói, "Có người theo dõi rình họ! Lão gia thuê một tay thám tử theo dõi hai người. Cũng tại lỗi của bà ta nữa, vì nói dối không khéo. Bà ta đến nhà tên bán đậu hũ và ở trong đó cho tới tối cũng không chịu ra về. Thoạt đầu tên thám tử không dám xông vào quấy rầy hai người; nhưng sau khi chờ đợi quá lâu, tên thám tử đói quá, nên đá bật cửa ra và la lên, "Hai người có thể không đói, nhưng ta đói lắm rồi!"

Kể đến đó, Má Tổng bật cười rũ rượi. Tùng Liên tưởng Má Tổng cười đến gầy cổ mất, nhưng nàng không cười; nàng ngồi thẳng dậy và nói, "Thật kinh tởm." Nàng đốt một điếu thuốc lá, hít vài hơi, rồi bất chợt hỏi, "Vậy thì sau khi bà ta phạm tội ngoại tình, bà ta nhảy xuống giếng ư?"

Khuôn mặt Má Tổng lộ một vẻ rất bí mật, và khẽ trả lời, "Có trời mới biết rõ. Nhưng dù sao thì bà ta đã chết trong cái giếng ấy."

Vì câu chuyện ấy, Tùng Liên bắt đầu cảm thấy một nỗi sợ không tên. Nàng không dám ngủ mà không để đèn, tất cả chung quanh nàng đều đen tối và khủng khiếp. Nàng dường như trông thấy cái giếng bỏ hoang đó tràn l้น từ bên dưới cây tử đằng hoa tới tận cửa sổ nàng; nàng trông thấy cái màu lấp lánh nhợt nhạt của cái bàn tay ấy, thò qua cửa sổ nàng, nước nhỏ giọt và vẩy gọi nàng.

Không ai biết Tùng Liên kinh hoàng về những chuyện của cái giếng bỏ hoang, nhưng Dục Như biết rằng Tùng Liên ngủ mà không tắt đèn. Nhiều lần Dục Như nói rằng dù những gia đình giàu có nhất cũng trở nên nghèo mạt nếu họ không tắt đèn về ban đêm. Tùng Liên chỉ giả bộ không nghe thấy lời của Dục Như. Nàng nhận thấy nàng đã chán những cuộc chiến bằng mồm giữa những người đàn bà trong nhà họ Trần rồi; nàng không còn muốn tự bảo vệ nữa, không còn thích hơn thua với ai nữa, và cũng không thích bày tỏ một sự chú ý nào về những chuyện vặt mà các bà vợ thường tranh cãi nhau. Đó là những chuyện mà nàng coi là không có chủ đích, đến nỗi nàng không tìm thấy một ý nghĩa gì. Nàng nghĩ rằng nếu nàng không có gì để nói thì nàng nên giữ im lặng. Mọi người trong nhà họ Trần nhận thấy Tùng Liên trở nên lạnh lẽ và không nói chuyện, và họ đoán là vì nàng không còn được Trần Lão gia ưa thích nữa.

Đã gần tới ngày mừng Tết năm mới rồi, và sinh hoạt trong nhà họ Trần sôi động hẳn lên. Người ta giết gia súc và heo, và mua tất cả những đồ dùng cho ngày Tết. Bên ngoài cửa sổ của Tùng Liên là sự ồn ào suốt ngày. Tùng Liên đang ngồi một mình trong phòng thì nàng chợt nhớ rằng ngày sinh nhật của nàng chỉ cách năm ngày, sau ngày sinh nhật của Trần Tả Thiên: ngày mười hai tháng mười hai âm lịch. Ngày ấy đã qua lâu rồi, nhưng nàng chỉ nhớ lại thôi; nàng không thể không cảm thấy buồn tủi. Nàng đưa cho Má Tổng một ít tiền, và sai bà ta đi mua một vài món ăn đã làm sẵn và một chai rượu Tứ Xuyên.

Má Tổng hỏi, "Tứ Nương, hôm nay là dịp gì vậy?"

Tùng Liên chỉ nói, "Đừng hỏi lời thôi nữa; tôi chỉ muốn biết say rượu sẽ như thế nào thôi."

Sau đó Tùng Liên tìm một tách nhỏ uống rượu, đặt lên bàn, và ngồi nhìn cái tách chăm chú, y như nàng đang nhìn một hài nhi bé nhỏ của hai mươi năm về trước được mẹ cho bú, người mẹ mà nàng chưa bao giờ biết. Những biến cố trong hai mươi năm qua không rõ ràng trong tâm trí nàng; nàng chỉ nhớ bàn tay ướt sũng máu của thân phụ nàng, đang cố gắng giơ lên để vuốt tóc nàng. Tùng Liên nhắm mắt lại, và tâm trí nàng một lần nữa lại trống không; cái điều duy nhất nàng biết rõ là cái ý niệm về sinh nhật của nàng. Sinh nhật của nàng. Nàng cầm cái tách lên và xem xét đáy cái tách; có một vài vệt bụi màu nâu. Nàng tự nhủ:

"Ngày mười hai tháng mười hai. Sao ta lại có thể quên được cái ngày dễ nhớ đến như thế?"

Không có ai trên đời này, ngoài Tùng Liên ra, biết được ngày mười hai tháng mười hai là ngày sinh nhật của nàng. Không có ai ngoài nàng, sắp sửa làm tiệc sinh nhật cho nàng.

Má Tổng đi rất lâu; khi trở về bà ta đặt một bọc phổi và lòng heo muối lên bàn. Tùng Liên hỏi, "Tại sao bà mua những đồ ăn dơ dáy thế này? Ai mà ăn thứ đó?"

Má Tổng nhìn Tùng Liên từ đầu xuống chân một cách bất thường và bỗng bật lên nói, "Tiểu Nhạn chết rồi. Nó chết trong bệnh viện."

Tùng Liên run lên, nhưng nàng giữ bình tĩnh và hỏi, "Nó chết hồi nào?"

- Tôi không biết. Tôi chỉ nghe nói nó gọi tên Tứ Nương trước khi chết.

Tùng Liên hơi tái mặt. "Tại sao nó gọi tên tôi? Người ta có nghĩ rằng tôi giết nó không?"

- Đừng vội nóng; tôi chỉ kể cho Tứ Nương hay những gì tôi nghe người ta nói thôi. Sống hay chết thì ông trời đã định trước rồi; không thể

trách Tứ Nương được.

Tùng Liên hỏi thêm, "Xác nó bây giờ ở đâu?"

- Gia đình nó đem về làng quê rồi. Cả gia đình gào khóc thảm thiết; thật là tội nghiệp.

Tùng Liên mở chai rượu, hít ngửi mùi rượu, và lạnh lùng nói, "Chẳng có gì đáng khóc cả; khi sống con người phải chịu đau khổ; khi chết thì không còn đau khổ nữa. Chết tốt hơn là sống."

*

Tùng Liên đang ngồi một mình nhấm nháp rượu ấm thì nàng nghe thấy tiếng bước chân mơ hồ nhưng khá quen thuộc; tấm màn cửa bị kéo mở thật mạnh, và một bóng đen bước lao vào phòng. Nàng quay lại và nhìn một lúc lâu mới nhận ra đó là Phi Phổ. Nàng vội vàng lấy khăn bàn che đầy thịt và rượu, để cho Phi Phổ không trông thấy; nhưng chàng đã nhìn thấy rồi, và kêu lên:

- Hà, hà, vậy là dì cũng biết uống rượu.

Tùng Liên hỏi, "Đại Thiếu gia trở về làm gì?"

- Nếu tôi không chết, tôi vẫn có lúc phải trở về nhà chứ.

Phi Phổ đã thay đổi nhiều lắm, trong nhiều ngày kể từ lần cuối nàng gặp chàng; mặt chàng đen xạm, chàng trông lực lưỡng hơn trước, nhưng có vẻ rất mệt mỏi. Tùng Liên nhận thấy những quầng đen dưới mắt chàng, và nàng có thể trông thấy những tia máu nhỏ trong giác mạc; những nét này làm khuôn mặt chàng trông giống mặt Trần Tả Thiên như đúc.

- Tại sao dì uống rượu; dì muốn chìm nổi sầu buồn của dì trong rượu ư?

- Rượu có thể chôn được nỗi sầu buồn không? Tôi đang ăn mừng sinh nhật của tôi đấy.

- Sinh nhật của dì? Dì bao nhiêu tuổi rồi?

- Ai mà quan tâm tôi bao nhiêu tuổi; mỗi ngày tôi sống sót là một ngày nữa. Đại Thiếu gia uống một ly nhé? Hãy chúc sinh nhật hạnh phúc cho tôi đi.

- Tôi sẽ uống một ly và hy vọng dì sống tới chín mươi chín tuổi.

- Phi lý. Tôi chắc chắn không muốn sống lâu như thế; dành câu mừng ấy cho Lão gia.

- Vậy thì dì muốn sống bao lâu?

- Tôi nghĩ cái đó còn tùy hoàn cảnh; bất cứ khi nào tôi chán sống, thì tôi không sống nữa; giản dị như thế đó.

- Vậy thì tôi sẽ uống một ly nữa để dì sống thật lâu. Nếu dì chết, thì tôi sẽ chẳng còn ai để nói chuyện trong nhà này.

Hai người thông thả uống rượu và lại nói về việc buôn bán thuốc lá của Phi Phố. Phi Phố nói một cách tự chế nhạo, "Gà nháy khỏi chuồng và trứng vỡ hết; tôi không phải là người sinh ra để buôn bán. Không những tôi không có lời mà còn lỗ vài ngàn nữa; nhưng chuyến đi này của tôi thú vị lắm."

- Như hiện nay thì đời sống của Đại Thiếu gia đã sung sướng quá rồi. Đại Thiếu gia còn phải lo buồn về chuyện gì nữa.

Phi Phố vội nói, "Đừng kể cho Lão gia biết; nếu không ông ta sẽ giảng cho tôi một bài học bây giờ."

- Tôi chắc chắn không muốn bận tâm dính dáng đến chuyện gia đình của Đại Thiếu gia. Hơn nữa, Lão gia giờ coi tôi như là mảnh rế cũ rách; Lão gia cũng không buồn nhìn đến tôi nữa. Tại sao tôi phải nói cho Lão gia biết về những chuyện không hay của Đại Thiếu gia chứ?

Sau khi uống nhiều rượu, Tùng Liên không còn giữ ý tứ trong lời nói nữa. Nàng để giọng nói của nàng bộc lộ tình cảm của nàng đối với Phi Phổ và Phi Phổ cũng nhận thấy sự thay đổi. Chàng bắt đầu cảm thấy êm dịu dễ chịu; mặt chàng nóng và đỏ bừng, và lấy từ thắt lưng ra một cái túi, vẽ hình long-phụng rực rỡ.

Chàng đưa cho Tùng Liên. "Tôi mang cái này về từ Vân Nam. Tôi muốn tặng dì làm quà sinh nhật."

Tùng Liên liếc nhìn cái túi nhỏ, mỉm cười khó hiểu và nói, "Chỉ có đàn bà mới tặng một cái túi như thế cho người tình; sao Đại Thiếu gia lại hành động đảo lộn như thế này?"

Phi Phổ hơi phật lòng; chàng bỗng giật lại cái túi từ tay Tùng Liên. "Nếu dì không muốn nhận thì trả lại tôi; đây là vật một người khác tặng tôi trước."

- Đại Thiếu gia là một người đạo đức giả khéo lắm, tìm cách lừa tôi bằng một món quà tặng của người khác; nếu tôi nhận, món quà này không làm bẩn tay tôi hay sao?

Phi Phổ nhét chiếc túi vào thắt lưng và vụng về nói, "Tôi không định tặng dì; tôi chỉ muốn đùa dì thôi."

Tùng Liên hơi nhú mày, "Tôi quen bị làm trò cười rồi; mọi người tới đây để đùa giỡn tôi, và bây giờ Đại Thiếu gia cũng muốn đem tôi làm trò cười nữa."

Phi Phổ cúi đầu, thỉnh thoảng ngẩng lên nhìn trộm nét mặt của Tùng Liên, và im lặng không nói gì.

Tùng Liên bỗng hỏi, "Ai tặng Đại Thiếu gia cái túi này?"

Phi Phổ rung đùi một vài lần, và nói, "Dì không nên hỏi."

Hai người tiếp tục ngồi đó, lơ đãng uống rượu. Tùng Liên đùa nghịch xoay tách rượu trong lòng bàn tay nàng, và nhìn Phi Phổ ngồi đối diện với nàng. Phi Phổ cúi đầu, mái tóc trẻ trung của chàng vừa đen vừa dày, cổ chàng vươn thẳng lên, vừa mạnh mẽ vừa ngạo nghễ, và một vài

đường gân xanh nhỏ hơi co giật trong mắt chàng. Tùng Liên cảm thấy một luồng nóng ấm trong tim nàng. Một cơn thèm muốn bất thường tràn lên khắp thân thể nàng như một làn gió xuân; nàng thở gấp, và cái hình ảnh chân của Mai San và ông bác sĩ quấn vào nhau bên dưới bàn mặt chược lại hiện ra trước mắt nàng. Nàng cúi nhìn hai chân dài và hấp dẫn của nàng, giống như những cuộn lụa mỏng đẹp đẽ, nóng nản say đắm đưa sang quấn lấy bàn chân, đầu gối và đùi Phi Phổ; bây giờ nàng cảm thấy rất mạnh mẽ sự hiện diện thể xác của chàng. Khuôn mặt nàng trở nên mơ màng trong khi đôi môi nàng khẽ hé mở và hơi rung động. Nàng nghe thấy âm thanh một cái gì đang vỡ ra trong không khí, hoặc có lẽ là âm thanh đến từ một nơi nào đó bên trong thân thể nàng.

Phi Phổ ngẩng đầu lên; một tia nhìn của đam mê tràn lên mắt chàng trong lúc chàng đắm đắm nhìn Tùng Liên. Thân thể chàng, nhất là hai chân, vẫn cứng ngắc trong thế ngồi như trước. Chàng không nhúc nhích. Tùng Liên nhắm mắt lại; nàng nghe tiếng đập hỗn loạn của tim nàng - một nhanh, một chậm - trong lúc nàng đè mạnh chân nàng vào chân Phi Phổ, và chờ đợi một cái gì sẽ xảy ra.

Dường như thời gian của vài năm đã trôi qua trong một khoảnh khắc. Rồi Phi Phổ rụt đầu gối lại, thu mình quay ngồi ngang trên ghế, như một người vừa bị ai đánh đập, và lên tiếng bằng một giọng khàn khàn, "Thế này không tốt."

Tùng Liên lẩm bẩm như người vừa bước ra từ một giấc mộng, "Cái gì không tốt?"

Phi Phổ thông thả giơ tay lên và khẽ cúi chào. "Việc này không tốt. Tôi vẫn sợ." Khuôn mặt chàng quấn lại trong một cơn đau trong lúc chàng nói. "Tôi vẫn sợ đàn bà. Đàn bà thực đáng sợ."

- Tôi không hiểu Đại Thiếu gia muốn nói gì.

Phi Phổ xoa mặt và trả lời, "Tùng Liên, tôi rất thích dì, tôi không nói đùa đâu."

- Đại Thiếu gia thích tôi mà đối xử với tôi như vậy.

Phi Phố gần như nghẹn ngào; chàng lắc đầu, và mắt cố trốn tránh mắt Tùng Liên trong lúc chàng nói tiếp.

"Tôi không thay đổi được; Trời đã trừng phạt tôi; các thế hệ nhà họ Trần này luôn luôn thèm muốn khao khát đàn bà, nhưng đến đời tôi, tôi không thể làm thế được. Ngay từ hồi tôi còn bé, tôi đã nghĩ đàn bà là đáng sợ rồi. Tôi sợ đàn bà. Tôi đặc biệt sợ những người đàn bà trong gia đình nhà tôi. Dì là người duy nhất tôi không sợ, nhưng tôi vẫn không thể làm gì được. Bây giờ dì hiểu chưa?"

Tùng Liên đã ôm mặt khóc. Nàng quay mặt đi và khẽ nói, "Tôi hiểu; Đại Thiếu gia không cần phải giải thích nữa. Tôi không trách Đại Thiếu gia đâu. Tôi không hề trách Đại Thiếu gia một chút nào."

Tùng Liên say rượu sau khi Phi Phố ra về. Mặt nàng đỏ bừng trong khi nàng nhảy múa quanh phòng, đập bể tất cả đồ đạc chung quanh nàng. Má Tổng chạy vào nhưng không thể kiềm chế được nàng; bà đành phải cho gọi Trần Tả Thiên. Khi lão bước vào phòng, Tùng Liên ôm choàng lấy lão; hơi thở của nàng nồng nặc mùi rượu, và nàng nói lung tung không có mạch lạc gì cả. Lão hỏi Má Tổng, "Tại sao Tứ Nương uống rượu?"

Má Tổng trả lời, "Làm sao tôi biết được? Nếu Tứ Nương phiền muộn điều gì, Tứ Nương đâu có nói với tôi."

Trần Tả Thiên sai Má Tổng đến phòng Dục Như tìm thuốc trị say rượu, nhưng Tùng Liên bắt đầu hét lên, "Tôi cấm bà đi! Tôi cấm bà đến phòng con mụ phù thủy ấy!"

Trần Tả Thiên ghé tởm quăng Tùng Liên xuống giường. "Hãy nhìn lại nàng đi! Nàng cư xử thật điên rồ! Nàng không sợ người khác cười cho ư?"

Tùng Liên lại nhảy lên, hai tay ôm lấy cổ Trần Tả Thiên và năn nỉ, "Lão gia, hãy ở lại với em đêm nay. Chẳng có ai để ý đến em nữa. Hãy yêu em đêm nay, Lão gia ơi."

Trần Tả Thiên bực bội trả lời, "Làm sao ta có thể yêu nàng khi nàng như thế này? Ta thà yêu một con chó còn hơn."

Dục Như nghe tin Tùng Liên say rượu và chạy vội lại. Bà ta lăm bắm vài lần tại lối vào, "A di đà Phật, xin Phật độ trì cho chúng tôi." Rồi bà ta chạy vào lôi tách Tùng Liên ra khỏi Trần Tả Thiên. Bà ta hỏi Trần Tả Thiên, "Tôi có nên cho cô ta uống thuốc không?"

Trần Tả Thiên gật đầu.

Dục Như cố vạch miệng Tùng Liên ra và đổ một thứ thuốc vào họng nàng, nhưng Tùng Liên đẩy mạnh bà ta ra, khiến bà ta lao đảo tới tận cuối phòng.

Dục Như quát lên, "Tất cả hãy giữ nó cho chặt. Hãy cho con chó cái say rượu này biết ở đây ai là chủ!"

Trần Tả Thiên và Má Tổng cùng nắm và giữ chặt Tùng Liên; nhưng ngay khi Dục Như đổ thuốc vào miệng nàng, Tùng Liên phun tất cả vào mặt Dục Như. Dục Như phải nói, "Lão gia, sao không giữ chặt nó. Con chó cái say sưa này muốn làm loạn đây."

Trần Tả Thiên ôm chặt bụng Tùng Liên, nhưng ngay lúc đó nàng quỵ xuống, đè lên người lão. Nàng năn nỉ:

- Lão gia, xin đừng bỏ em mà đi. Em sẽ làm bất cứ cái gì cho Lão gia đêm nay; em sẽ vuốt ve nó; em sẽ nút nó; em sẽ làm bất cứ cái gì Lão gia bảo em làm, chỉ xin đừng bỏ đi nữa.

Trần Tả Thiên phần nộ đến không nói được.

Dục Như không thể nhẫn nại hơn được nữa. Bà ta sấn lại, vả vào mặt Tùng Liên và nói:

- Con đàn bà lẳng lơ! Lão gia, hãy nhìn xem Lão gia đã quá chiều chuộng nó khiến nó hư hỏng hỗn láo đến thế!

Cả khu vực phía nam trở nên ồn ào náo nhiệt; nhiều người chạy băng qua hoa viên để tới coi cảnh tượng đang diễn ra. Trần Tả Thiên sai

Má Tổng chặn cửa lại, và không cho người bên ngoài trông thấy gì bên trong.

Dục Như nói, "Nó đã tự bơi nhục vào người nó rồi, thế mà Lão gia vẫn sợ người khác trông thấy nó ư? Từ nay nó còn mặt mũi nào gặp mặt người khác?"

Trần Tả Thiên quát lại, "Câm miệng lại! Ta nghĩ bà cũng cần uống thuốc cho tỉnh táo trang nghiêm lại."

Má Tổng phải lấy tay che miệng để khỏi bật cười, rồi bước ra hàng hiên đứng chắn tại đó không cho người ta nhìn thấy bên trong; bà ta trông thấy một đám đông đứng bên ngoài cửa sổ trở mắt nhìn. Bà ta cũng trông thấy Phi Phổ, hai tay bỏ túi quần thong thả bước lại phía bà ta. Ngay lúc bà ta nghĩ không biết có nên để cho chàng vào hay không thì chàng quay lưng, đi ngược lại.

Chương 10

Sau một trận mưa tuyết, khu hoa viên trở trụi và hoang vắng phủ một lớp tuyết dày như lông thỏ, trong lúc những cành cây và những mái hiên biến hình thành những khối thủy tinh chạm trổ một cách tuyệt mỹ, lấp lánh và trong suốt. Một vài đứa trẻ nhỏ trong nhà họ Trần sáng sớm đã chạy ra sân để đắp người tuyết; rồi chúng dùng tuyết ném nhau, đuổi nhau quanh cửa sổ của Tùng Liên. Tùng Liên còn nghe thấy giọng the thé của thằng Phi Lang la khóc, khi nó bị té xuống đống tuyết. Ánh sáng của tuyết cũng phản ánh chói lòa trên khung cửa sổ. Rồi đến cái âm thanh không bao giờ mệt mỏi của chiếc đồng hồ kêu tích tắc trên tường. Mọi việc đều hiển nhiên có thực, nhưng Tùng Liên cảm thấy như thể nàng vừa trở về từ một chuyến viếng thăm Thiên Đình; nàng không thể tin được rằng nàng vẫn còn sống, và nàng sẽ còn phải sống như vậy một ngày nữa.

Nàng đã trông thấy hồn ma của Tiểu Nhạn đêm qua; trong cõi chết, Tiểu Nhạn là một người đàn bà trọc đầu. Nàng trông thấy Tiểu Nhạn đứng bên ngoài, đẩy cửa sổ của nàng. Tùng Liên không hề sợ hãi. Nàng trông đợi sự trả thù độc ác của Tiểu Nhạn. Nàng nằm đó một cách bình tĩnh. Nàng biết cửa sổ sẽ mở.

Tiểu Nhạn lặng lẽ bò vào, đội tóc giả như mái tóc quăn cao của một bà nhà giầu.

Tùng Liên hỏi, "Mày mua bộ tóc giả ấy ở đâu?"

Tiểu Nhạn trả lời, "Diêm Vương có đủ mọi thứ."

Rồi nàng trông thấy Tiểu Nhạn rút ra một cây trâm dài trên mái tóc và đâm vào ngực nàng. Nàng cảm thấy một cơn đau nhói thúc mạnh vào, và nàng rơi nhanh xuống một vực thẳm tối đen. Nàng biết nàng đã chết; nàng biết chắc rằng nàng chết thực rồi, và nàng đã chết trong một thời gian rất lâu, tưởng như mười năm đã trôi qua.

Tùng Liên kéo áo choàng lên vai và ngồi trên giường; nàng không tin rằng cái chết của nàng chỉ là một giấc mơ. Nàng trông thấy một cây trâm dài cắm trên chiếc khăn thêu phủ giường; nàng cầm cây trâm lên và đặt vào lòng bàn tay. Cây trâm lạnh như băng tuyết. Cây trâm này cũng không phải là giấc mơ, mà là một sự thực tuyệt đối.

- Vậy thì tại sao ta vẫn còn sống? Tiểu Nhạn biến đi đâu?

Tùng Liên thấy cửa sổ cũng mở hé, y như trong giấc mơ vậy. Không khí từ ngoài ùa vào, trong sạch và lạnh toát, nhưng nàng vẫn có thể ngửi thấy cái mùi chết của Tiểu Nhạn để lại, vẫn còn lẫn khuất quanh nàng.

Trời xuống tuyết, và chỉ còn một nửa thế giới tồn tại. Nửa kia không thể trông thấy được; nửa ấy đã lặng lẽ cuốn đi mất. Có lẽ đây chỉ là một cái chết dở dang.

Tùng Liên tự hỏi, "Tại sao ta chỉ chết nửa chừng rồi ngừng lại? Thực là kỳ lạ. Vậy thì nửa kia đâu?"

Mai San từ phòng phía bắc bước ra. Trong khi nàng đi băng qua tuyết, chiếc áo choàng lông thú, vẻ hồng hào mạnh khỏe trên mặt nàng và phong cách sang trọng của nàng đã biến đổi màu sắc và không khí quanh nàng. Khi nàng đi qua cửa sổ của Tùng Liên, nàng gọi, "Phu nhân say sưa ời, giờ đã tỉnh rượu chưa?"

Tùng Liên hỏi, "Chị đi ra ngoài trong tuyết như thế này ư?"

Mai San gõ cửa sổ, "Ai mà sợ một tí tuyết thế này? Chùng nào tôi sung sướng, tôi vẫn ra ngoài dù tuyết rơi sắc như dao."

Khi Mai San vung vẩy mông bước đi, Tùng Liên không biết vì một lý do gì khiến nàng nhìn theo và gọi to, "Chị phải thận trọng đấy."

Mai San quay lại và ném cho nàng một nụ cười quyến rũ.

Nụ cười của Mai San tạo một ấn tượng sâu đậm đối với Tùng Liên. Đây là lần cuối cùng Tùng Liên trông thấy nụ cười quyến rũ của Mai San.

Đến chiều thì Mai San được hai nam gia nhân lôi về nhà. Cát Vân đi đằng sau, miệng cắn hạt dưa suốt dọc đường. Những sự việc đưa tới cái kết thúc này rất là đơn giản: Cát Vân bắt được Mai San và ông bác sĩ trên giường trong một khách điểm gần đó. Cát Vân quăng quần áo của Mai San ra ngoài rồi đắc chí nói, "Con điểm thối tha, mày nghĩ mày thoát được tay tao hả?"

Tùng Liên trông thấy Mai San ra đi và trở về trong cùng một ngày, nhưng không phải là cùng một Mai San giữa buổi sáng và buổi chiều. Khi Mai San bị lôi vào căn phòng phía bắc, tóc của nàng rối bù, và mắt nàng giận tóe lửa trong lúc nguyên rủa những người lôi kéo nàng. Nàng chửi Cát Vân:

- Nếu ta sống, ta sẽ lột sống da mày, và nếu ta chết, ta vẫn có thể cắt trái tim của mày cho chó ăn.

Cát Vân không thèm trả lời, vẫn tiếp tục cắn hạt dưa.

Thằng Phi Lang lượm một chiếc giấy của Mai San, và gọi to suốt trên đường chạy theo về nhà, "Giấy của má rơi rồi!"

Tùng Liên không trông thấy Trần Tả Thiên. Một lúc lâu Trần Tả Thiên một mình tới phòng của Mai San; vào lúc đó phòng Mai San đã bị khóa trái rồi.

Tùng Liên không còn lòng dạ nào sang phòng Mai San để dò hỏi; nàng cực kỳ chán nản trong lúc cố lắng nghe mọi tiếng động từ phòng Mai San. Nàng lo ngại không biết Trần Tả Thiên sẽ trừng phạt Mai San thế nào, nhưng không hề có một tiếng động, dù nhỏ bé, từ phòng bên cạnh. Một tên gia nhân đứng bên ngoài cửa, tay cầm một chùm chìa khoá, hết mở lại khoá cửa. Trần Tả Thiên từ phòng bước ra, đứng đó một giây lát ngắm khu hoa viên phủ tuyết, lắc đầu và bước đi về phía phòng Tùng Liên.

Mặt Trần Tả Thiên bình tĩnh hơn Tùng Liên tưởng. Lão nói, "Nhiều tuyết quá; tuyết đúng mùa thì năm nay được mùa lúa." Tùng Liên trông thấy vẻ mặt của lão vẫn bình tĩnh như thường lệ. Tùng Liên tựa vào giường và nhìn thẳng vào mặt Trần Tả Thiên; mắt lão long lanh lạnh lẽo đến nỗi nàng phải bồn chồn và sợ hãi. Nàng hỏi:

- Lão gia sẽ làm gì đối với Mai San?

Trần Tả Thiên rút ra một chiếc tấm bằng ngà và xĩa răng trước khi lão trả lời, "Chúng ta có thể làm gì với cô ta? Chính cô ta đã biết cái điều phải làm."

- Sao Lão gia không tha thứ cho người ta một lần?

Trần Tả Thiên bật cười và nói, "Cái gì xảy ra đã xảy ra rồi."

Tùng Liên không thể ngủ được đêm ấy; tư tưởng nàng rối mù. Nàng liên tục lắng nghe mọi động tĩnh ở phòng bên cạnh, trong lúc nàng nghĩ tới hoàn cảnh của chính nàng. Tuy nhiên mỗi lần nàng nghĩ tới cuộc đời nàng, tất cả chỉ là một khoảng không, khó nắm giữ như tuyết bên ngoài cửa sổ; phân nửa là thực, còn phân nửa kia tan vào ảo tưởng. Đến nửa đêm nàng bỗng nghe Mai San hát nhạc kịch Bắc Kinh. Nàng không thể tin được tai nàng, vì thế nàng nín thở và cố lắng nghe. Quả thực là Mai San đang hát nhạc kịch Bắc Kinh vào cái đêm đau khổ của nàng.

“Hãy thở dài cho một người đàn bà đẹp,
Sinh ra dưới một ngôi sao xấu,
Tình duyên hoàn hảo của nàng,
Trôi theo sông chảy về đông.
Một người tình bạc bẽo biệt vô âm tín,
Than thở với hoa và khóc với mặt trăng,
Chỉ làm tăng nỗi buồn đen tối của ta.
Lệ trên gối tuôn ra nhập vào nước mưa trên thềm
Không ngừng rơi bên ngoài cửa sổ.
Khi nào thanh kiếm của chàng trở về?
Ta muốn thành một tượng đá canh chừng cho trượng phu ta;
Ta ước ao muốn gửi tin, nhưng quá khó khăn.
Ta vẫn còn chiếc gối này hình trăng lưỡi liềm và chiếc khăn thêu phủ
giường,
Rực rỡ như lụa trắng,
Nhưng ta sợ phải ngủ một mình,
Không ấm được cái giường lạnh lẽo.”

Bầu không khí trong hậu viên có vẻ bất thường suốt đêm. Tùng Liên cứ trăn trở lẫn lộn, và không ngủ được.

Về sau nàng nghe tiếng thằng Phi Lang khóc và gào thét; dường như có ai khiêng nó ra khỏi phòng. Bỗng Tùng Liên không còn nhớ được gương mặt của Mai San thế nào nữa; nàng chỉ trông thấy cái hình ảnh chân của Mai San và ông bác sĩ quấn vào nhau bên dưới bàn mặt chược; hình ảnh ấy liên tục bay qua trước mắt nàng, và nàng mơ hồ nhớ lại hình ảnh của họ, mỏng như tờ giấy bay trong gió lạnh. Tùng Liên lẩm bẩm một mình, "Thật là tội nghiệp" khi nàng nghe thấy tiếng gà gáy lần đầu bên ngoài bức tường hoa viên. Sau đó cả thế giới lại một lần nữa lặng thinh như chết. Tùng Liên nghĩ, "Ta lại sắp chết nữa. Tiểu Nhạn lại sắp mở cửa sổ rồi."

Tùng Liên nằm đó trong một cơn mê, nửa thức nửa ngủ. Ngay lúc vừa có ánh bình minh, nàng giật mình vì tiếng hỗn loạn của nhiều bước chân. Tiếng những bước chân đi từ phòng Mai San, về hướng cây tử đằng hoa.

Tùng Liên khẽ kéo hở tấm màn, và trông thấy bóng đen của một vài người đang di chuyển trong bóng tối; họ khiêng một người về phía cây tử đằng hoa. Tùng Liên có thể cảm thấy người ấy là Mai San; Mai San lặng lẽ giẫy đạp trong lúc bị khiêng về phía cây tử đằng hoa. Nàng đã bị nhét khăn vào miệng nên không thể lên tiếng được.

Tùng Liên bắn khoản, "Họ sẽ làm gì? Họ khiêng Mai San ra đó làm gì?"

Trong bóng tối lơ mờ, mấy người đàn ông ra tới bờ cái giếng bỏ hoang; họ đứng vây quanh miệng giếng và bận rộn một lát. Rồi Tùng Liên nghe thấy một âm thanh vọng lại, như thể tiếng nước bắn lên từ đáy giếng vang lên. Có người bị ném xuống giếng. Mai San đã bị ném xuống giếng rồi.

Tất cả hoàn toàn im lặng chừng hai phút trước khi Tùng Liên bật ra tiếng gào khóc man rợ lạnh người. Khi Trần Tả Thiên bước vào phòng nàng, lão trông thấy nàng đứng chân không giữa phòng, điên loạn bứt tóc.

Tùng Liên vẫn tiếp tục gào khóc một cách lơ đãng; mắt nàng dại đi và không còn vẻ tinh anh nữa, và mặt nàng không khác gì một tờ giấy trắng. Trần Tả Thiên dẫn nàng trở lại giường; lão hiểu rõ rằng đây là ngày cuối cùng của Tùng Liên; cô sinh viên đại học trẻ tuổi Tùng Liên không còn nữa. Trần Tả Thiên đắp mền lên người nàng và hỏi:

- Nàng nhìn thấy gì? Nàng nhìn thấy gì?

Tùng Liên trả lời, "Giết người, giết người."

- Nói bậy bạ. Nàng nhìn thấy gì? Nàng không nhìn thấy gì cả. Nàng mất trí rồi.

Buổi sáng hôm ấy nhà họ Trần náo loạn vì hai chuyện kinh dị. Tam Nương Mai San gieo mình xuống giếng để nhận chìm sự xấu hổ của nàng, và Tứ Nương Tùng Liên bị loạn trí. Mọi người đều đồng ý cái chết của Mai San hoàn toàn tự nhiên và hợp lý; những đàn bà phóng đảng và những người vợ ngoại tình không bao giờ có một hậu vận tốt. Nhưng tại

sao một người trẻ tuổi, hoàn toàn mạnh khỏe và tư cách như Tứ Nương Tùng Liên lại bỗng nhiên mất trí? Những người biết rõ bên trong nhà họ Trần nói rằng chuyện đó rất đơn giản: "Con cáo khóc cái chết của con thỏ rừng." Những sinh vật cùng loài đau xót nhau, có vậy thôi.

**

Mùa xuân năm sau, Trần Tả Thiên, Trần Lão gia, lấy Vân Trúc làm người vợ thứ năm. Khi Vân Trúc mới vào dinh cơ nhà họ Trần, nàng thường trông thấy một thiếu phụ rất trẻ ngồi dưới gốc cây tử đằng hoa, hoặc đôi khi bước quanh cái giếng bỏ hoang, vừa đi vừa nói chuyện xuống cái giếng. Vân Trúc nhận thấy người thiếu phụ rất sạch sẽ, xinh đẹp và có phong cách, không giống một người đàn bà điên. Nàng hỏi thăm những gia nhân chung quanh xem thiếu phụ ấy là ai, thì họ chỉ trả lời nàng, "Cô ta vốn là Tứ Nương; tâm trí cô ta bị hỏng rồi."

Vân Trúc hỏi, "Cô ta trông thực là lạ lùng. Cô ta nói gì với cái giếng?"

Bọn gia nhân lặp lại những lời nói của người thiếu phụ cho Vân Trúc:

"Tôi sẽ không nhảy xuống đâu, tôi sẽ không nhảy xuống." Cô ta nói sẽ không nhảy xuống giếng.

Tùng Liên nói nàng sẽ không nhảy xuống giếng.

Hết

Table of Contents

<u>Giới thiệu</u>
<u>Chương 1</u>
<u>Chương 2</u>
<u>Chương 3</u>
<u>Chương 4</u>
<u>Chương 5</u>
<u>Chương 6</u>
<u>Chương 7</u>
<u>Chương 8</u>
<u>Chương 9</u>
<u>Chương 10</u>